ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עיתון בית הספר הכפר הירוק, רמת השרון	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	מנהלת בית הספר נעמי אלישיב	מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין	עורך משנה יוסי משען	עורכת ענבל וסלי	סגני עורכת אלה זליקובסקי מולה, עדן כהן	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	יום ראשון, כ"ד בכסלו תשע"ט 2.12.2018

יוצאים לדרך

רק התחילה השנה והעשייה בעיצומה: כותבים על דמוקרטיה, ממחיזים טקסטים של מחשבת ישראל, יוצרים אמנות בהשראת ספרים, מתכנתים בשבילכם, מקבלים תלמידים חדשים לאמיס, יוצאים להכיר חברים במדינות רחוקות, מטפחים את הפנימייה וחורשים את המדינה ● גיליון פתיחת שנה (פלוס) עם כל הפרטים ● **קריאת חובה!**

כל קהילת הכפר הירוק מייחלת לשקט ושלום בדרום ומחזקת את ידי התושבים בתקווה שהשלווה והשגרה יחזרו לאזורנו

6
סיור מתוקשר
כתבי העיתון נפגשו עם עורך ידיעות אחרונות

8
פגישות שכאלה
חברי כנסת מבקרים בכפר

10–13
דמוקרטיה מוגבר
סיורים עם שורשים ומחשבות על בית

14
יוזמה חדשה!
מועדון הספר המומלץ

16
ערבית יפה שפה
שעשועים باللغة العربية (נראה אתכם...)

18
הפנימייה מבפנים
זרקור למפעל מעורר השראה

26
הכדור הוא שלנו
עזרו לנו להציל את העולם

שכבה ט': מהארבל עד לכנרת

קח מקל

היי צפונה!

טיול שנתי
שכבה ט'

החופש הגדול עם חוסר המעש המתוק שלו הסתיים. שוב יש חלוקה בין יום לליל, בין בוקר לערב. הבוקר בא לעבודה וללימודים, הערב בא למנוחה. בית הספר דואג שהמעבר בין שתי צורות החיים יהיה מתון ונעים (המעבר היה הדרגתי – היו חופשות וחגים) ובמסגרת זו יצאנו לטיול שנתי מהנה: מחדשים את הקשרים שהתרופפו עם החברים לכיתה ואת הקשרים עם החברים הקרובים. עכשיו צריך לצקת תוכן ללימודים.

הטיול היה לצפון והתחיל בנחל הבניאס, יובלו של הירדן. נופיו הירוקים היו נעימים.

כאשר התעייפנו חיכתה לנו ערמה של מזרונים. פרסנו אותם באוהלים שהקמנו בעצמנו. אחר כך אכלנו ואז עברנו פעילות מהנה במיוחד (פים, פם, פה). היום הסתיים בכדורעף עם כלי רחצה שעפים מעל מחיצה בין המקלחות של הבנות לאלו של הבנים.

בבוקר, בכוחות מחודשים, יצאנו ליום השני של הטיול: הר הארבל עם ירידות תלולות ומסוכנות. צריך לרדת אין ברירה, כולם אומרים.

המסלול עבר בשלום ונסענו למג'רסה, הליכה במים קפואים. שם התרחשה תקלה דרמטית, משקפי הראייה נפלו למים, אבל לשמחתי נמצאו בשלמותם.

לסיכום, אין כמו טיול שנתי לגיבוש ולהכרת חברי הכיתה מחוץ לשעות הלימודים.

נועה היילפרן, ט'/6

שכבה ח': מול מבצר מונפורט

שכבה י"א: בניצנה

שכבה י': סיסקו מחלק שוקולדים

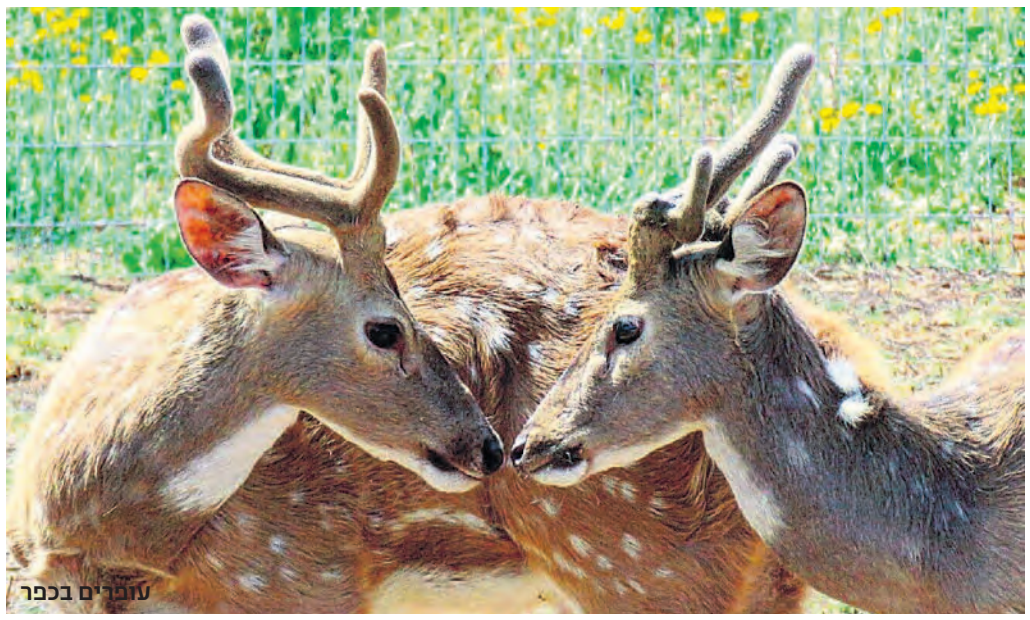

שכבה י"א

רגעים בכפר

שבועות תשע"ח

עוברים בכפר

תוכן

קח מקל לטייל, לטייל, לטייל 2 • דברי המנהלת והעורכת
זכינו: מורים שרוצים ללמד, תלמידים שרוצים ללמוד 4 • איך
עושים עיתון ביקור במערכת ידיעות אחרונות 6 • חברים
בכפר שיחות עם חברי כנסת 8 • היסטוריה ואזרחות
לבנים של זהות לאומית 10 • דמוקרטיה? תלמידי נעל"ה
עורכים השוואה 12 • ספרות מועדון חדש לאוהבי קריאה
14 • יזמים צעירים אם נוהגים לא מקבלים התראות
15 • ערבית ללמוד שפה, ללמוד תרבות 16 •
על הפנימייה והמשפחתונים ככה בונים בית 18 •
נעל"ה מתאקלמים בארץ חדשה 20 • טיולים וסיורים
לטייל, לטייל, לטייל 22 • תרבות המעטפת שעושה את
האדם 24 • אקולוגיה וסביבה על מה שחשוב באמת!
25 • משלחות לאן נוסעים? 28 • אמיס כל העולם
בית ספר 29 • ההישגים שלנו יש ספורט אחר 30 •
חדר מורים ועובדים תמונות מחיי מלמדים 31 • פולין
להמחיש את מה שאי אפשר 32 • התנדבות השתתפנו
בתרומה וזכינו לקבל 33 • משפחה שכזאת ארבעה אחים,
בית ספר אחד 34 • קח מקל לטייל, לטייל, לטייל 35

עפיפוני השלום

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ידיעות אחרונות הכפר הירוק | **כתבים** כפיר אברהמי, עדן כהן, רומי הררי, שיר קאופמן, טאטיאנה, אליסה, סופיה פונומרובה, נועה מזרחי, איתמר שפיר, יסמין הלוי, רוברט רוטש, מאיה כהן, עופרי שובל, אורי רוזנבאום, שירה שמיר, אמיר אילוז, ליהי ברונשטיין, מרגו גרונברג, פולינה קפלן, יעל הולאן, ורוניקה קספלה, ענבל וסלי, ליזה ליסנקי, ארינה וינר, מרינה, אלאונורה אסוסקובה, פולינה קולטניוק, מרגריטה גרינברג, דניאל ליודביג, נסטיה ולמוז'נקו, סטייסי טולסטיק, אליסה רבינוביץ', גוני בן יהודה, אנדריי טוגושוב, יונתן אבידור, נמרוד כספי, רחל נצ'ו, חנה היילה, רביע קדרי, אנה סקוננבק, שובלי מזרחי, דניאל, נסטיה גריגורובה, אילי גוסרסקי, איתי אור, מיקה רוטברט, נועה היילפרן, מעיין קרת, מאיה סמואלוב, סיני לן, ארי להבי, אנסטסיה וולמוז'קו, ולריה רפצ'אק, לרה שבצ'וק, סאשה זובץ, יואב קלויזנר, אלה זליקובסקי מולר | **יועצים טכנולוגים וצלמים:** דיוויד אלג'ם, יוסי משען, רודי רודיטי, אבי תירוש, ארז איפרגן פולקמר, שחר סתוי, אור זוהר, יוסי משען, ורדה קרין, בן פרדה, לימור רובר, מאיר ליכט, שרי כהן גינוסר, איילת פוה, עינת פוליטי, נועם נדיר, מאיה קוגן, נאווה דבש, יעל קולאן, עדינה ברגר אידו, אורנית שורגינבאום, נורית שלם, דני אשר, סיגל גפן, נתי פס, אמיר בן אלון, דניאל דיכטיאר
עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן |
עיצוב גרפי אריקה בודנר, המרכז הגרפי

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 |
דוא"ל: yt@yedioth.co.il | **כתובת:** רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

המנהלת

נעמי אלישיב

אקלים כפרי של כבוד הדדי

בכפר הירוק משתדלים לעשות דברים קצת אחרת: מחנכים לעשייה חברתית, משקיעים במקצועות עתידניים, ממשיכים את ההיסטוריה החקלאית של הכפר ושמים דגש על אקולוגיה, ואפילו לומדים מחוץ לכיתות.

בגיליון הראשון של העיתון לשנה זו, אנחנו חוגגים את היצירתיות והשיתוף שלא מפסיקים ללוות את התהליך החי־נוכי ולהצמיח אותנו לכיוונים חדשים.

כשתדפדפו בין עמודי העיתון תמצאו שכתבנו על פעילויות של מורים ושל תלמידים, על שיעורים בשטחי הכפר ועל סיורים לימודיים מחוצה לו, על יוזמות של העמקה בתחומים שונים כמו היסטוריה ומוזיקה ועוד.

האקלים הייחודי של הכפר הירוק מתבטא בכבוד ההדדי בין תלמידים לחבריהם, בין המורים לתלמידיהם ובין התלמידים למוריהם. חשוב שנשמור על האקלים המיוחד הזה, שהופך את הכפר הירוק לבית ולסביבה של עשייה חיובית.

אני מאחלת לכל קוראי העיתון שנה נפלאה, מלאה בעשייה חברתית, הקשבה והכלה.

שפה משותפת למרות הכול. מחנה קיץ עם בני נוער פלסטינים

בין דימוי למציאות

היכרות אישית עם בני נוער מהרשות הפלסטינית גרמה לעדן כהן למחשבות על תקשורת ● הערה של כתבת

בחופשת הקיץ השתתפתי במחנה קיץ של תנועת "נשים עושות שלום". הרעיון מאחורי פעילות זו הוא שבני נוער ישראליים ובני הנוער פלסטינים מברר־לה, כפר ברשות הפלסטינית, ייפגשו שלושה ימים מלאים יחד, ויובילו, בתקווה, לשלום.

בני הנוער הפלסטינים כמעט שלא דוברים עברית, והישראליים לא דוברים ערבית. השפה המשותפת נמצאה דרך אנגלית ובעיקר בעזרת האינטרנט. למרות קשיי השפה נקשרו קשרים טובים בין שתי הקבוצות שונות כל כך. ערכנו פעילויות שונות שהמשותף ביניהן היה שכולם עסקו ברעיון השלום. זכיתי להכיר אנשים, שלא תואמים כלל את הדימוי שלהם כפי שאנחנו שומעים מהחדשות. תודה לתנועת נשים עושות שלום, שפתחו לפני את ההזדמנות הזאת.

עדן כהן, ט'/4

למרות הקשיים נקשרו קשרים. מחנה קיץ של "נשים עושות שלום"

העורכת

ענבל וסלי, י"ב/2

על התכלית שאנחנו מייצרים לעצמנו

כשחשבתי על מה אני רוצה לכתוב לקראת הגיליון הזה של העיתון, לא הייתי בטוחה איך לנסח או לסכם אותם. אלה אינם נושאים שגרתיים לעיתון בית ספר, אבל החלטתי לשתף במה שבאמת מעסיק אותי בחודשים האחרונים. חשוב לציין שבמאמר הזה אני מביאה את ההרהורים האישיים וההשקפות הלא מוחלטות שלי על סוגיות אנושיות מורכבות, שאין לי לגביהן ידיעה מוחלטת (אולי בשונה מהמצופה כשמדובר בעיתון).

בחופש הגדול האחרון שלי מצאתי את עצמי שואלת שאלות שאין להן תשובה. במהלך שנות הנעורים, ואולי במהלך החיים בכלל, אדם משתנה ומתפתח כל העת – יחד עם המציאות סביבו ובמקביל אליה. אנחנו נותנים משמעות לחוויות שלנו, ומספרים לעצמנו סיפורים, שיכולים להיות נכונים במידה כזו או אחרת, והם האמת עבורנו. מכיוון שבני אדם הם דינמיים ומורכבים מטבעם, השקפת העולם יכולה להשתנות כהרף עין, והזהות יחד איתה. הרהרתי רבות בהבנה הזו בעת האחרונה, וניסיתי לברר כיצד ניתן לשמר את תחושת ההמשכיות והחיבור לעצמנו תוך מודעות למורכבות.

אז למה אנחנו כאן?

התשובה הפשוטה היא שאנחנו לא יודעים. בני האדם באופן כמעט תמידי עוסקים בשאלת שאלות וחיפוש אחר תכלית כלשהי – היגיון שעובד בעולם הפרקטי והפיזי של חיי היומיום ושהוביל אותנו לפיתוח מערכות מחשבה ורעיונות מורכבות שדרכן אנחנו מפרשים את העולם. אלא שכשמנסים להגדיר ולתפוס את מהות הקיום שלנו, ההיגיון הזה מאבד את תוקפו ומותיר אותנו חסרי אונים אל מול הבלתי מובן. כאן נכנסת כמובן האמונה באלוהים על כל צורותיה וגווניה. על מנת לנסות להסביר את המצב האנושי, אפשר לחשוב על משל השלולית, שהגה הסופר דאגלס אדמס: אם יום אחד שלולית הייתה מפתחת מודעות והייתה מסתכלת על מציאות החיים שלה, היא ודאי הייתה חושבת "תראו איך החור שסביבי מתאים לצורה שלי בדיוק! מישהו בטח תכנן אותו במיוחד בשבילי", כשבעצם אנחנו, שנמצאים מחוץ לחוויית המציאות של השלולית, יודעים שההתאמה שלה למציאות שסביבה היא נסיבתית, ואין לה איזו משמעות נסתרת.

כיוון שכל תפיסת העולם שלנו מתעצבת מתוך החוויות האינדיווידואליות שלנו מן המציאות, אין לנו יכולת להבין את מה שנמצא מעבר אליהן. לכן, (וגם, אף על פי כן), המערכת הלוגית האנושית, שעוצבה בתוך עולם שבו יש השלכות מסוימות לכל מעשה ולכל התרחשות, דוחפת אותנו לחיפוש משמעות או תכלית בחיים ובקיום כולו.

בחודש האחרון שאלתי את האנשים שסביבי וניסיתי לברר עם עצמי מהם הדברים שאנחנו פועלים בשמם בכל זאת. התשובה שעלתה ממרבית השיחות האלו הייתה – אושר (על צורותיו השונות). אם מקבלים את הרעיון שהתפיסה שלנו סובייקטיבית, אפשר להבחין בכך שאנחנו יוצרים לעצמנו משמעות ומספרים לעצמנו את המציאות – מה שמצד אחד אומר שאנחנו יכולים לבחור בהסתכלות חיובית ואופטימית, ומצד שני גם מעמיד אותנו בפני המחשבה שהאופטימיות והחיוביות אינן אלא אשליה שאנחנו בוחרים בה ומתחמקים מהאמת הקשה.

בחירה באושר התעלמות מהאמת?

הנזילות שבתפיסה אמנם מצביעה על כך שהבחירה באושר נמצאת בידינו, מה שעשוי לערער את תחושת האמת, אבל כדאי לזכור שהדבר נכון גם לגבי הבחירה בפסימיות. כלומר, חוויית המציאות שלנו בכל מקרה תלויה בבחירה (מודעת או לא מודעת ככל שתהיה) של הסיפור שאנחנו מספרים לעצמנו. מכאן ניתן להסיק שאין אמת רבה יותר בפסימיות מאשר באופטימיות, ובכלל שמושג האמת אינו מוחלט ומאבד ממשקלו כשמסתכלים עליו ביחס לשאלות קיומיות.

אז כן, עד כמה שאני מבינה לפחות – הפרספקטיבה שלנו לעולם לא תהיה אובייקטיבית, והחיפוש אחרי משמעות לחיים יביא אותנו ככל הנראה למבוי סתום. חלק משמעותי מתהליך ההתבגרות בעיניי הוא להתמודד עם הבלבול שנלווה לתהיות קיומיות כאלו ואחרות, שיש להניח שלא תהיה להן תשובה.

הבלבול ותחושת חוסר התוחלת שבחיפוש הזה יכולה להיות מעיקה לפרקים, אבל אני לא חושבת שחוסר ההבנה צריך למנוע מאיתנו להיות מאושרים, או לשאול שאלות על מה שסביבנו. לדעתי כדאי פשוט לזכור שהקיום מורכב, ושאפשר להסתכל עליו מאינספור פרספקטיבות, שיהיו נכונות בשבילנו ברגע נתון. המציאות שאנחנו יכולים לתפוס, בעיניי לפחות, מורכבת מהרבה מאוד אינטראקציות בין גורמים שונים בתוכה, וההגדרה שלי אליה היא "סך כול השתקפויותיה"– כלומר, כל התהליכים והתופעות שאנחנו חווים הם תוצאה של דינמיקה ושל השפעה הדדית של גורמי המציאות זה על זה, וכיוון שאנחנו (כמו השלולית) לא יכולים להסתכל מבחוץ על הקיום שלנו ולתת לו משמעות, אנחנו יכולים לדבר על העולם רק מתוך מכלול החוויות האינדיווידואליות והפרספקטיבות שנגישות לנו.

מערכת ההיגיון האנושית, עד כמה שאני מבינה אותה, פועלת על בסיס השוואתי ויחסי, ועל כן אני מעריכה שנמצא משמעות רבה יותר אם נעסוק במערכות האינטראקציה שבתוך המציאות, ונשלים ככל הניתן עם אי היכולת שלנו להכיל את חוסר ההקשר של הקיום.

בתיאטרון אומרים שכדי שדמות תתקיים צריכה להיות לה מטרה (או רצון, תלוי את מי שואלים) – דבר שבעיניי נכון גם לאנשים אמיתיים. אולי אין לנו תשובות לכול, או שאולי השאלות שעליהן אין תשובות הן חסרות משמעות בפני עצמן, אבל בכל מקרה אנחנו יכולים ליצור לעצמנו תכלית בעולם – רעיונות לפעול בשמם, רצונות קונקרטיים כאלו ואחרים, חוויות ופרספקטיבות שבונות את הזהות שלנו. מבחינתי החיים הם בעיקר הזדמנות שאנחנו יכולים לעשות איתה מה שנרצה, או פשוט הוויה שאינה טובה או רעה כמכלול, אלא מורכבת מאינסוף פרטים שמשפיעים אחד על השני.

ולגבי שאלת הזהות שהעליתי בהתחלה – אפשר לדמיין שאנחנו כמו נהר, שהמים בו בתנועה מתמדת, זורמים לכיוון מסוים, והגדות משני צדדיו משתנות בהתאם, אבל הוא עדיין אותו הנהר.

בני האדם בסיפור שאני בוחרת לספר (כרגע) הם לא יחידה אחת מוצקה ומגובשת של זהות, אלא אוסף של חוויות והתלטות, שמתעצבים באינטראקציה שלהם עם גורמים אחרים, ונמצאים בהשתנות מתמדת, שנקראת החיים, ואין משמעותה חוסר יציבות או המשכיות.

מורים שרוצים ללמד מול תלמידים שרוצים ללמוד

זה סוד ההצלחה שלנו עם הנתון המרשים של 100 אחוזי זכאות לבגרות ● נעמי אלישיב מרחיבה

במהלך חודש מאי התפרסם מדד בחינות הבגרות. הכפר הירוק הגיע לציון מושלם של 100% בגרות. נפגשנו עם נעמי אלישיב כדי להבין איך מגיעים להישג כזה.

האם לדעתך אחוזי הבגרות הגבוהים נובעים מהתלמידים שמגיעים ממקומות מאוד חזקים או מהמורים עצמם?

"יש כאן שילוב. איכות התלמידים והרצון הגדול שלהם להצליח משפיע על ההצלחה בבגרויות, והרצון הזה קיים גם אצל המורים. כמובן שההצלחה בבגרות איננה עניין כלכלי, אלא נובעת מהרצון של המורים והתלמידים, שהוא החשוב ביותר. חשוב למורים להוביל את הילדים לבגרות מוצלחת ולתלמידים להצליח. השילוב הזה בכפר עובד בצורה מיטבית".

בעבר אחוזי הבגרות לא היו כל כך גבוהים, מתי התחיל השינוי הזה וכיצד הוא התחולל? "השינוי התחיל לפני 15 שנה, כשהתחילו לפתוח כיתות מופ"ת, מחוננים ולאחר מכן מנהיגות בכפר. מאז, הילדים ראו שהכפר הוא מקום טוב ללמוד בו, והגיעו לכאן".

עדן כהן, ט'/4

טקס יום העצמאות 2018

באמת פיק...

איך יודעים אם ידיעה מהימנה? על מי לסמוך בדיווח? וגם על פאשלות... ● ביקור במערכת "ידיעות אחרונות" ושיחה עם העורך הראשי עוררו שאלות על דרכו של העיתון להתמודד עם שטף המידע האינסופי, על אחריות בפרסום ועל אמת

אחרי סוכות הגיעה קבוצת כתבי עיתון הכפר הירוק למשרדי ידיעות אחרונות שנמצאים בראשון לציון. בכניסה התרשמנו מפסל של עמדת סידור העיתון לדפוס כפי שהיה נהוג כאשר נוסד העיתון, לפני כ־80 שנה.

אחר כך, במעבר חד בין התקופות, עלינו לקומה השנייה ומשם צפינו בחלל פתוח גדול ומרשים שממנו אפשר לראות יחידות רבות של קבוצת ידיעות, שעובדות כולן מאותו בניין: דסק החדשות של העיתון המודפס, מערכת "7 ימים", מדור הספורט, מערכת Ynet, מגזין "לאישה", עיתון "כלכליסט", עיתון "וסטי" ועוד.

לא הכול מותר לפרסם

"עד לא מזמן כל המשרדים היו מפוזרים ברחבי תל אביב אבל לפני כשנתיים עברו כל המחלקות לכאן", אומרת תאיר שכנר רוכמן, עורכת עיתוני בתי ספר, וגם את עיתון הכפר הירוק.

על קירות "האיצטדיון", כמו שמכנים העובדים את חלל העיתון בחיבה, הבחנו במבזק רץ של ידיעות חדשותיות, שלקוח מתוך ה"מבזקים" של Ynet ומתעדכן כל הזמן. "מאיפה המידע מגיע לעיתון ול־Ynet?" שאל אחד מחברי הקבוצה. "כתבי שטח מעבירים את המידע לעיתון", עונה שכנר רוכמן, "הם מחוברים למשטרה, לדוברים של פוליטיקאים או לכל מקור אחר שחשוב להם. הכתב נוסע או מרים טלפון לגורם כלשהו, ושולח בסופו של דבר את המידע דרך המחשב למערכת.

איך עושים עיתון

● מה כדאי ללמוד כדי להיכנס לתחום התקשורת? גם נטע וגם תאיר ממליצים ללמוד תחום שמעניין אתכם (כמו למשל היסטוריה, מזרח תיכון, כלכלה) ואז להמשיך משם

"כתבי השטח חשופים להמון מידע. לדוגמה, רונן ברגמן, עיתונאי שעוסק בנושאי ביטחון ומרושת על אינספור מקורות מידע יש־ראליים ובינלאומיים. הוא יודע את כל מה שאסור לספר. הוא לא צריך סיווג ביטחוני כדי לקבל את המידע כי אנשים שונים מספרים לו דברים. הוא כן עורך סינון של המידע כי הוא יודע שיש דברים שאסור לו לפרסם.

"כאשר עורך מקבל כתבה מכתב כלשהו, הוא עורך את המידע ומחליט מה להכניס ומה לא. בסופו של דבר, האינטרס של עיתון הוא לפרסם כמה שיותר מידע שאין לאמצעי תקשורת אחרים ובכך להרחיב את מספר הקוראים ולהגיע לרייטינג גבוה יותר. לפעמים נוצרות גם סיטואציות מהתחום האפור (מכל מיני בחינות, חשיפה, אתיקה, מוסר), אבל לעיתון חשוב מאוד לפרסם".

"איך יודעים מה לצנזר ומה לא?", שואלת חברת קבוצה אחרת.

"העורכים יודעים ומחליטים מה לצנזר. ועם זאת, קורה שיש חילוקי דעות בין עורך עיתון ובין הצנזורה. בעבר כבר התפרסמו כתבות עם חלקים מחוקים כפי שחזרו מהצנזורה הצבאית (חלקים שהושחרו או הולבנו) וזאת כדי להראות לקוראים שמשהו כאן צונזר. הצנזורה גם משתנה עם הזמן. ייתכן שמה שצונזר בשנה שעברה דווקא יפורסם היום. כמו כן, מדברים הרבה בשנים האחרונות על 'צנזורה פנימית' של עיתונאים כלפי עצמם, גם בידיעות אחרונות יש נושאים מסוימים שהעורכים והכתבים יודעים שצריך להיזהר כאשר כותבים עליהם. קחו למשל את הסיקור של מדיניות נתניהו בתחומים שונים בעיתון 'ישראל היום', ברור ששם מציגים אותה באור מוטה לכיוון החיובי. עולם התקשורת בתקופתנו מורכב וצריך להיות מודע להרבה אינטרסים, גם כקוראים וגם כעיתונאים".

להצליב מידע, להפעיל היגיון פשוט

לאחר מכן הוזמנו לפגישה עם העורך הראשי החדש נטע ליבנה. הוא אירח אותנו במשרדו, שממנו אפשר לראות את חלקי העיתון השונים.

"איך יודעים שהמידע שמגיע לעיתון אמין?", שואל חבר קבוצה נוסף.

"אנחנו חייבים לסמוך על הכתבים שלנו, שהם בדקו שהמידע מוצלב ומהימן", אומר ליבנה, "זה תהליך עבודה, ואנחנו לומדים להכיר את הכתבים לאורך השנים ויודעים שאפשר לסמוך עליהם. לעורך אין מספיק זמן כדי לבדוק כל פיסת מידע שכתב מביא, אבל הניסיון שלו מלמד אותו מתי לבקש מהעיתונאי לוודא פרט מידע או אפילו לפסול, אם אין ביטחון שהמידע מדויק.

"ולמרות זאת יש סיפורים של אנשים שמנסים לרמות את העיתון. אפילו לידיעות אחרונות היו פאשלות. הפאשלה הכי גדולה שלנו היא 'פרשת השרוף' שאירעה בשנת 2000. חיים צינוביץ' היה זמר שלא הצליח במיוחד להתפרסם. הוא החליט להראות לתקשורת כמה הסיבות לפרסום לא קשורות לאיכות השירים שלו. לכן המציא סיפור חיים על כך שנפל מפיגום נהיה משותק בשתי רגליו ובנוסף בלון גז התפוצץ לידו והוא נשרף בכל גופו. על פי הסיפור הזה, 'השרוף' לא היה יכול לדבר, אבל היה יכול לשיר בקול של זמיר. שירו 'הבל החן שקר היופי' נהפך ללהיט והושמע אינספור פעמים ברדיו.

● כמה ידיעות מגיעות למערכת בערב אחד? 250. וכמה מתפרסמות בעיתון למחרת? 50

"בשער של 7 ימים, מוסף יום שישי של ידיעות, ערכו ראיון גדול עם ה'שרוף' שפורסם על שני עמודים שלמים. מילה מהראיון לא הייתה אמת, אבל הכתב והעורך לא עלו על כך. איך שהתפרסמה הכתבה החלו שמועות על כך שהאיש מתחזה. ואכן כשבוע אחר כך בתוכנית האירוח של יאיר לפיד (כן, כן, הייתה לו פעם תוכנית אירוח), נחשף 'השרוף', כאשר הוריד את המסכה והצופים ראו שמדובר בחיים צינוביץ', שאינו שרוף ואינו נכה בשום צורה. זה מקרה נדיר שמישהו מחליט לרמות עיתון. מכל מקום, העורך והכתב לא פוטרו, כי הסיפור היה מאוד אמין", מוסיף ליבנה.

"דוגמה אחרת", ממשיך ליבנה, "היא סיפור החטיפה של ילדה מדיסני וורלד, שפורסם בערוץ 10 לפני כמה שנים. בכתבה סיפרה הכתבת סיוון כהן על זוג הורים שילדתם נעלמה מאחד המתקנים של דיסני וורלד. הם פנו להנהלה ובאופן מיידי הוכרזה כוננות חירום והאתר נסגר. הפנו את ההורים למצלמות האבטחה ואמרו להם לחפש אך ורק את הנעליים של הילדה. לכאורה, הילדה נמצאה לאחר כעשר דקות, לבושה בחולצה לא שלה בתא שירותים עם חצי ראש מגולח ונעליה על רגליה. הידיעה הוקראה על ידי מיקי חיימוביץ' במהלך מהדורת החדשות ללא שום קטע מצולם. מהר מאוד התברר

עורך ידיעות מקבל מעדי כהן את ספר העשור לעיתון הכפר

עורך ידיעות אחרונות נטע ליבנה בשיחה עם התלמידים

שהידיעה היא פיברוק אחד גדול. הכתבת ועורך המהדורה באותו ערב הוזו מתפקידם והועברו לתפקידים אחרים, כי לא בדקו את העניין מספיק לעומק. הסיפור לא נשמע אמין ואף עובדה מתוכו לא נכונה, חוץ מזה שדיסני וורלד נמצא באורלנדו, פלורידה". אמר ליבנה בחיוך, "אבל זאת בהחלט תוצאה של תחרות קשה בין ערוצי ואמצעי תקשורת, והיום אנחנו יותר מודעים למלכודות כאלה ומפעילים מנגנוני בקרה שימנעו אותן".

"האם יש עתיד לעיתונות הכתובה?", היתה השאלה המסכמת.

"כן!", ענה נטע בנחרצות. "אנשים אומרים שהפרינט מת, אבל אני לא חושב כך. נכון שיותר קשה עכשיו בעידן האינטרנט, הרשתות החברתיות והטלוויזיה המשתנה. ונכון שהעיתונות הכתובה צריכה להמציא את עצמה מחדש. אבל צריך לקחת הכל בעירבון מוגבל ולעשות קריאה מושכלת. אמצעי התקשורת הממוסדים, הוותיקים, אלה שבהם יש מנגנון של פיקוח, ידע וניסיון בטיפול במידע שמגיע, הם עדיין מקור מהימן יותר למידע, והקוראים יודעים זאת. כלומר יש לזה גם משמעות כלכלית".

● כשהגענו למערכת ב־13:00 היה דסק החדשות ריק מעורכים ועיתונאים. למה? כי את העבודה על העיתון היומי מתחילים בסביבות 16:00 והוא נשלח לדפוס בחצות

הסיור במערכת העיתון היה מעניין ומלמד ורצינו לומר תודה לנטע ולתאיר על האירוח. נהנינו מאוד!

עדן כהן, ט'/4, נועה היילפרן, ט'/6

עיתון הכפר מבקר בעיר

לאחר סוכות יצאנו 19 תלמידי הכפר משכבות ז'–י"ב שחברים במערכת העיתון של הכפר לסיור במערכת ידיעות אחרונות.

בהגעתנו, תאיר ליוותה אותנו, הראתה לנו את המערכת וענתה על שאלות. היא סיפרה היכן מתחיל תהליך הכנת העיתון וזה לא משהו ששומעים כל יום. ראינו איפה יושבים הכתבים, העורכים והגרפיקאים. איפה נמצאת מערכת Ynet ועוד אנשים שעובדים בעיתון.

אחר כך פגשנו את העורך הראשי נטע ליבנה במשרדו, שאלנו שאלות, דיברנו על כתבות עבר, על העיתונאים ועל חדשות מזויפות שפורסמו.

נהנינו מאוד בסיור ולמדנו על עיתונים, איך כותבים אותם, איך יודעים אם כתבה היא שקר או אמת, ומה קורה אם כתב הביא כתבה שקרית.

היה מרתק לשמוע על כך מהעורך עצמו ואנחנו מודים מאוד על ההזדמנות.

שובלי מזרחי, י'/1

"אפילו לידיעות היו פאשלות". כתבת "השרוך"

נחשף בשידור חי. חיים צינוביץ' ("השרוך") אצל יאיר לפיד

מפגשים

חברים בכפר

פגישות עם חברי כנסת

על גבולות הדמוקרטיה

איילת שקד: כמה מלים עם שרת המשפטים

כולנו מכירים את איילת שקד בתור שרת המשפטים של מדינת ישראל. האם אי פעם עצרנו לחשוב מי היא מתחת לדימוי של הפוליטיקאית? ערכנו איתה ראיון כדי לשמוע עליה קצת ומה הוביל אותה לעסוק במה שהיא עוסקת כיום.

איך הגעת לפוליטיקה? מה משך אותך למקצוע כל כך מאתגר?

"עוד כשהייתי תלמידה בתיכון הייתי מאוד פעילה בצופים. פוליטיקה תמיד עניינה אותי. היכרתי לראשונה את הציונות הדתית בצה"ל, ואחר כך הלכתי ללמוד הנדסת חשמל. לאחר ארבע שנים של לימודים, ההורים שלי אמרו: "בהייטק עושים את הכסף", וככה הגעתי לחברת ההייטק שבה עבדתי. לאחר זמן מה של עבודה, הגעתי למסקנה שאמנם בהייטק "עושים את הכסף", אך התשוקה האמיתית שלי היא פוליטיקה. אף על פי שכמעט אף אחד לא האמין בי, אזרתי אומץ ופרשתי מהחברה שבה עבדתי. בהתחלה הבוס שלי לא רצה לתת לי להתפטר, ואמר לי ש'אין לי סיכוי לשרוד בעולם הזה'. התעקשתי ובסוף

"התשוקה האמיתית שלי היא פוליטיקה". איילת שקד

עברתי לפוליטיקה. כשהגעתי לתחום פגשתי את בנימין נתניהו ונפתלי בנט, ושם התחילו הניצוץ והתשוקה האמיתית שלי לפוליטיקה. "בסופו של דבר, חזרתי לחברת ההייטק, אך הרגשתי שמשהו חסר. הזרע נשתל בתוכי. הרגשתי שאני חייבת לחזור. הפעם, החלטתי לא לעבור בבת אחת. הקמתי את ועדת החוץ הפרלמנטרית 'ישראל שלי' כפרויקט צד יחד עם בנט, והתמקדתי בעבודתי. ב-2012 ראינו שנפתחה הזדמנות במפלגה לשלב חילוניים ודתיים, וזה היה 'הטריגר' שגרם לי לחזור. שוב אמרו לי שאני לא אצליח, שלא 'יבחרו בי'. שנתיים אחר כך, הפכתי להיות שרת המשפטים".

יש אומרים בציבור שהרפורמות האחרונות שלך בעניין סמכויות בג"צ מטשטשות מעט את גבולות הדמוקרטיה, האם זה נכון?

"תמיד כשאומרים לי את זה אני מבקשת דוגמה, אך לאף אחד אין. אני חושבת שהדמוקרטיה לא נפגעת בכלל במקרה כזה, דיון ציבורי על יחסים בין הרשויות זו לא פגיעה בדמוקרטיה, זה חלק ממנה".

"הכנסת היא מפעל חשוב, רציני ואכפתי". מירב בן ארי

"מחיתי שלא פועלים להעלאת כל העולים". אברהם נגוסה

למען הקהילה שלי

אברהם נגוסה: כמה מלים על יהודי אתיופיה שנשארו מאחור

חבר הכנסת אברהם נגוסה מהליכוד עלה לארץ מאתיופיה ב-1985 ומאז עובד למען עזרה בתחום עלייתם וקליטתם של עולים חדשים. דיברנו איתו.

ביצד אתה עובד למען קליטת עולים חדשים? ביצד הייתה הקליטה שלך פה בארץ?

"אני יושב הראש של ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות. אנחנו מתמקדים בשלושה נושאים עיקריים: עידוד עלייה (הורדת חסמים בפני העולים), קליטה (קליטה של עולים שהגיעו ויגיעו בצורה הטובה ביותר והקלה על חסמים הפוגעים בהשתלבות שלהם בחברה) וחיזוק הקשר בין התפוצות למדינה (פגישה עם מנהיגי הפרלמנטים ברחבי העולם ומחאה כנגד אנטישמיות ותנועות חרם). מדינת ישראל רואה את הקשרים בין התפוצות כנכס אסטרטגי, ואנחנו פועלים לחיזוק הקשר בין התפוצות למדינה.

"כשעליתי לארץ עם בתי ואשתי, גרנו במרכז הקליטה 'גילה' בירושלים. משם השתלבתי באקדמיה ולמדתי עבודה סוציאלית, ולאחר מכן משפטים ומינהל עסקים באוניברסיטה העברית".

ביצד מתמודדים עם הבעיה של יהודי אתיופיה שעדיין לא מצליחים להעלות לארץ?

"התחלתי את המאבק למען היהודים שנשארו באתיופיה עוד בהיותי סטודנט. אחרי מבצע שלמה עלו כ-60 אלף עולים אך נשארו שם כ-8000. פעלתי ואמשיך לפעול עד שכולם יעלו. מטעמים תקציביים לא בוצעה עלייה גדולה ומחיתי כנגד זה. הממשלה העלתה לבסוף כ-1400 עולים. בינתיים אנחנו שולחים משלחות מטעם הכנסת לפגישה עם מנהיגי אתיופיה ומחכים להחלטה".

עדן כהן, ח'/4

95 אחוז מחברי הכנסת הם רציניים

מירב בן ארי: כמה מלים על הפריפריה שבמרכז

חברת הכנסת מירב בן ארי מכולנו הגיעה לביקור בכפר. פגשנו אותה בפגישה האחרונה של מועצת התלמידים ולאחר מכן במשרד של סיסקו. דיברנו.

מה דעתך על השיח בכנסת? האם לדעתך חברי הכנסת הם דוגמה לעם ובמיוחד לתלמידים במונו?

"לחברי הכנסת יש תדמית לא טובה, אך 95 אחוז הם רציניים ופועלים למען עבודה ועשייה אמיתית. כאשר אני נפגשת עם קבוצות שונות באוכלוסייה רוב התגובות הן של תסכול מהכנסת, אבל יש גם משהו אחר. אני יכולה לספר שבאים אלינו כל הזמן תלמידים לוועדות החינוך ומשנים! הכנסת היא מפעל חשוב, היא רצינית ואכפתית. ישנה כנסת אחרת ממה שאנחנו רואים בחדשות".

ביצד לדעתך הכנסת פועלת למען לשוויון בין הפריפריה למרכז?

"יש פריפריה גיאוגרפית ופריפריה חברתית. הפריפריה החברתית מוגדרת על ידי מדד הלמ"ס – כאשר בדירוג הנמוך נמצאות ערים של בדואים או חרדים, ובדירוג גבוה נמצאת, למשל, תל אביב. בנתניה לדוגמה, למרות שיש שכונות חדשות כמו עיר ימים ואגמים, יש גם שכונות מוחלשות. אנחנו דואגים בעיקר לחינוך דיפרנציאלי. ככל שהדירוג נמוך יותר הממשלה נותנת יותר כסף. יזמנו לא מזמן את תוכנית הצהרונים. בתל אביב צהרון עולה 980 שקל בחודש, ובמקומות חלשים התשלום נמוך יותר. את הפער משלמת המדינה ולא ההורים. בתל אביב יש שכונות מוחלשות גם כן, ולכן יש קונפליקט בין התושבים שיכולים לממן צהרון במחיר כזה לבין כאלה שלא. הבעיה העיקרית שבגללה נוצרת הפריפריה היא שרוב כוח האדם נמצא במרכז. החינוך, הרווחה, הבריאות וכו' חלש הרבה יותר בדרום. המדינה מנסה להשקיע כמה שאפשר כדי לצמצם את הפערים הללו ולהיפטר מהפריפריה".

עדן כהן, ח'/4

הממשלה לא התייחסה בזמן

איתן ברושי: כמה מלים על חקלאות וטרור העפיפונים

בסוף שנה שעברה פגשנו את איתן ברושי מהמחנה הציוני הידוע כנציג הקיבוצים בכנסת.

מדוע מדינת ישראל לא תומכת בחקלאים או בחקלאות ענף כה מוצלח בעבר?

"החקלאות וההתיישבות תמיד הלכו יחד, רוב האוכלוסייה היא עירונית אבל רוב ההתיישבות היא בפריפריה. החקלאות בארץ קיימת מעל 116 שנה וצריך לתמוך בה. החקלאות היא ערך וענף כלכלי. היא תלויה במים, אדמה, עובדים והון. המים והאדמה שייכים לממשלה, כך שהחקלאים תלויים בממשלה אך הממשלה אינה עוזרת מספיק. ביום שלישי תהיה ישיבת חירום לגבי פשיעה חקלאית וטרור העפיפונים".

מה דעתך על המדיניות של ישראל בנוגע לטרור העפיפונים?

"הטרור היה כאן זמן מה אך הממשלה לא התייחסה בזמן. יישובים רבים נפגעו והממשלה הייתה צריכה להיות זריזה ונדיבה. התמיכה הכספית בנזק נעשתה מאוחר מדי".

יונתן אבידור, ט'/6

"מתנגדת בתוקף לפרובוקציות לשם קידום אישי". יעל כהן פארן

ירוקה לעד

יעל כהן פארן: כמה מלים על הסביבה ועל קידום אישי

יעל כהן פארן מהמחנה הציוני הגיעה לביקור בכפר. היא פועלת רבות למען הסביבה ונציגת "התנועה הירוקה". דיברנו איתה.

מה זה אומר, בעצם, להיות חלק מהמחנה הציוני אך לייצג את התנועה הירוקה?

"אני נציגה של התנועה אבל חלק מהמחנה הציוני. כרגע התנועה עצמה היא לא חלק מהמחנה הציוני ופועלת בזכות עצמה".

מה את בעצם עושה בכנסת, ואיך את פועלת לקידום הערכים שלך?

"אני פעילה סביבתית כבר עשרים שנה, והיום אני מתגאה בהנפת הדגל הירוק בכנסת. אני מתארת את עצמי כנציגה של הסביבה, פעלתי לקידום הצעות חוק בנושאים כמו מפרץ חיפה, ייבוש ים המלח, משלוחים חיים ושינוי בתחום. אני מובילה דיונים, מעלה הצעות חוק בנושא המרכזי של שמירה על הסביבה".

האם לדעתך הכנסת היא מודל לחברה הישראלית ובמיוחד לנו, התלמידים בישראל?

"הכנסת, לדעתי, היא לא מודל טוב. חברי הכנסת מבינים שצריך לצעוק כדי להגיע למסך, וזוהי תולדה ברורה של תרבות הרייטינג. פעם מישהו אמר לי 'לא מכירים אותך ככה, תהיי קצת אורן חזן'. חברי הכנסת משתמשים בפרובוקציות לקידום אישי, ואני, בתור אדם של מעשים, מתנגדת בתוקף. פרובוקציות אינן דוגמה טובה לציבור! על הציבור לחזק את מי שלא משתמש בכלי הזה, למרות שהתקשורת נותנת במה רק למי שצועק. עלינו לשנות את השיח מההקצנה, מהדיבור הלא מתאים, מהלכלוך על כולם ובעיקר הכפשות חלקים גדולים באוכלוסייה. כאשר הישיבות אינן מצולמות יש שקט. על חברי הכנסת להיות חברי כנסת ומודלים לחיקוי".

עדן כהן, ח'/4

השר כץ חונך את הכניסה לכפר עם היו"ר יאיר נווה

להקטין את פוטנציאל השחיתות

רועי פולקמן: כמה מלים על דירות בזול ואירוויזיון בכפר

בסוף שנה שעברה, התאספנו כתבי העיתון, בחדרו של מנכ"ל הכפר ד"ר קובי נווה (סיסקו), לפגוש את רועי פולקמן מכולנו. פולקמן שמח לראות את העיתון החגיגי האחרון של הכפר הירוק ושיתף אותנו, בעיניים בורקות, בעובדה שבעבר היה עיתונאי.

הייתי יו"ר אגודת הסטודנטים באוניברסיטה העברית ושם עבדתי כעיתונאי ומו"ל העיתון. אני מודע לעבודה המשוקעת בעיתון ומעריך אותה מאוד.

קראנו על עבודתך למען הוזלת מחירי השכירות ודיור בהישג יד. ספר לנו מעט על כך.

"בקרוב עולה הצעת חוק שלי בנושא השכירות. כרגע, אנשים שישכרו דירות ומזמינים מתווכים, המתווכים לוקחים רק מהם עלויות תיווך. אני פועל כדי לשנות את זה. כרגע, ישנה מועצה אזורית לתכנון ובנייה. ניתנות זכויות נוספות לבנייה זולה והטבות מס לקבלנים שבונים בניינים זולים וקלים. הייעול יתבטא בכך שיהיה עידוד בהשקעות הון כאשר המטרה – דירות זולות יותר בשוק".

אתה פועל באופן אחראי ונבון למען טוהר המידות ברשויות המקומיות. מה אתה עושה למיגור השחיתות?

"אני גר במטה יהודה. ראש העיר שלנו הורשע והיה מושעה במשך שנתיים ומתמודד עכשיו שוב לראש הרשות. ביקשתי לתקן את הנהלים כדי שראשי עיר שהוגש נגדם כתב אישום לא יוכלו להתמודד שוב. משרד הפנים והממשלה מפחדים לגעת בנושא הזה. אני פועל להעברת 'חוק טוהר המידות' כדי להקטין את פוטנציאל השחיתות. אנחנו מנסים לעשות תיקון!".

בדקה האחרונה, תוך כדי פרידה, ורדה קרין, עורכת העיתון, וידאה שיש אופציה שהאירוויזיון יתרחש בכפר הירוק. לצחוקם של כולם, רועי שאל אם באמת יש מקום בכפר?! התשובה הייתה חיובית בהחלט. נחיה ונראה.

עדן כהן, ח'/4

לשים סוף לאפלייה

פנינה תמנו שטה: מאבק הוא תהליך

פנינה תמנו שטה מ"יש עתיד" פועלת לשילובם של יוצאי אתיופיה בחברה הישראלית ואף קיבלה את אות ההצטיינות ע"ש מרטין לותר קינג מהנשיא ראובן ריבלין על פעילותה למען זכויות אדם.

ביצד את פועלת?

"עליתי לארץ בגיל 3. שני הדברים העיקריים שגרמו לי לפעול למען יוצאי אתיופיה הם אהבה לחברה הישראלית ולמדינה, וכעס על האפליה כלפי הקהילה שלי. זה שילוב בין אהבה לכעס וניתוב השילוב הזה למשהו פרקטי. אני נשענת הרבה על התנ"ך, והדמות האהובה עליי היא משה רבנו. גם אם היו לו מוגבלות, והמנהיגות שלו לא היתה מושלמת, היא היתה הטובה ביותר".

בעקבות דחיית תרומת הדם שלך, תוקן החוק בנוגע לתרומות. ביצד זה קרה?

"אחרי מאבק נוקב הצלחנו לשים סוף לאפלייה בנושא זה. בהפגנה הראשונה, כשהייתי בת 16, נשמתי גז מדמיע והבנתי שצריך להיות שינוי. אחר כך כסטודנטית למשפטים וכחברת כנסת, הצלחנו לשנות את החוק. היום, יוצאי אתיופיה תורמים כמו כל אזרח אחר".

עדן כהן, ח'/4

"אני פועל כדי לשנות". רועי פולקמן

הכנסת כספקטרום של תרבות

עודד פורר: כמה מלים על אסטרטגיה בחינוך

עודד פורר מישראל ביתנו הגיע לביקור בכפר. הוא עבר בין ארוחת בוקר במשרד של סיסקו, דרך קבוצת הרובוטיקה ועד לקונצרט של מגמת מוזיקה קלאסית. דיברנו איתו.

כחבר בוועדת התרבות של הכנסת, האם לדעתך הכנסת היא מקום של תרבות?

"חשוב להכיר את הכנסת מעבר לכותרות – יש לה הרבה אספקטים, מכל הגוונים והדעות. חברי הכנסת מייצגים תרבות ישראלית רחבה ושונה. בנוסף, נמצאות בכנסת עצמה תערוכות מתחלפות – כרגע יש תערוכה של ניצולי שואה, וכנכד לניצולים אני רואה בכך יוזמה ברוכה".

במה אתה עוסק בכנסת? האם אתה מרגיש שאתה פרגמטי ומציע הצעות חוק?

"אני חבר בוועדת הכספים ועוסק הרבה בכספים וכלכלה. אני יו"ר הוועדה לקידום עסקים קטנים ובינוניים, ומקדם חקיקה לעצמאים. אני פועל למען העלאת קצבאות הזקנה, מסייע לעולים חדשים ונשים בעיקר, ומקדם בחינוך ראייה אסטרטגית. כרגע ישנן מועצות לאומיות לחשיבה אסטרטגית רק לכלכלה ולביטחון לאומי, אך אני חושב שחינוך הוא תחום לא פחות חשוב וגם בשבילו צריך להקים ועדה כזאת. בעשר השנים האחרונות התחלפו חמישה שרי חינוך, ואני חושב שעלינו לפעול למען יציבות בתחום זה".

עדן כהן, ח'/4

"החינוך הוא תחום חשוב". עודד פורר

"אהבה לחברה הישראלית". תמנו שטה עם כתבי העיתון

היסטוריה ואזרחות

עיר ללא הפסקה

(מאז הקמתה ב–1909)

על אירועים קשים מאוד כמו רצח רבין ומאורעות תרפ"א, על אירועים משמחים יותר כמו הכרזת המדינה, על איך הוקמה העיר ועל מי קבור בטרומפלדור ● הסיור לתל אביב היה מרתק פלוס פלוס

הסיור ב–4 בנובמבר 2018 החל בטקס לצד האנדרטה לזכר יצחק רבין לציון 23 שנה לרצח. הקשבנו לנאומו האחרון של רבין ולשירים שנכתבו עליו, ושרנו את שיר הרעות, שהיה השיר האהוב עליו. הנחנו פרחים טריים על מצבתו והתרגשנו מאוד לראות את המקום שבו נאם בפעם האחרונה.

אחר כך התפצלנו לשתי קבוצות, קבוצה א' נסעה לרחוב ביאליק (עם ורדה קרין). ראינו שם בתים משופצים ויפים, ולאחר מכן הגענו לביתו של ח.נ. ביאליק. בבית יש מרפסת עץ, חלונות גדולים ופתחים קטנים. נכנסנו וגילינו בית עצום, הקירות מקושטים ומעוטרים ועל המדרגות פרוס שטיח אדום. עלינו במדרגות ומצאנו את ספרייתו העשירה של ביאליק, שהייתה כהיכל הקודש עבורנו, אוצר תרבות. התבוננו בספרים וזיהינו סופרים רבים שעל שמם נקראים רחובות.

משם הלכנו לבית העירייה הישן שיש בו חלונות רבים, ולצידו בניין הקונסרבטוריון שצבעו אפרסק. המשכנו לבית קברות טרומפלדור, שנקרא על שמו של יוסף טרומפלדור, לוחם אמיץ, חלוץ וסוציאליסט, שנהרג בקרב על תל חי באצבע הגליל ב–1920, שנים רבות לפני הקמת המדינה. שמענו על מאורעות תרפ"א ורצח של עשרות יהודים שהתרחש ב–1 במאי 1921 במצעד הפועלים (בהם רצח הסופר הידוע יוסף חיים ברנר). ראינו קברים של אישים חשובים, כגון משה שרת, שאול טשרניחובסקי, והזמרים אריק איינשטיין ושושנה דמארי.

ברחוב אלנבי ביקרנו בבית הכנסת הגדול, שם בני הכיתה שמו כיפות ונכנסנו לחלל בית הכנסת העצום, שבחלונותיו יש ויטראז'ים צבעוניים ומיוחדים. אווירת שקט וקודש שררה במקום. נודע לנו שמרתפו של בית הכנסת שימש כסליק של הלח"י בתקופת המנדט הבריטי.

הגענו אל שדרות רוטשילד ושמענו על בנק פלשתינה שנהפך לבנק לאומי. ראינו מבחוץ את בית דיזנגוף (שד' רוטשילד 16) שבו הכריזה מועצת העם על הקמת המדינה, אבל לא נכנסנו כי הבניין עצמו בשיפוצים לקראת הפיכתו למוזיאון. למדנו שמקום זה שימש כביתו של דיזנגוף והוא הושאל למדינה למען הכרזת העצמאות. ראינו פסל משעשע ביותר של דיזנגוף רוכב על סוסו.

עצרנו בבית אליהו גולומב, שעכשיו משמש כמוזיאון ההגנה, שם ראינו סרט שגרם לנו להבין מה גדולה הייתה ההקרבה של התושבים בארץ לפני קום המדינה, על מנת שתהיה לנו מדינה. ירדנו לחדרו של גולומב ששימש מקום לקבלת החלטות הרות גורל בנוגע למדינה (לפני שקמה).

כשיצאנו מהמוזיאון חיכו לנו ההורים המלווים עם ארטיקים מתוקים ובריאים. התחנה הבאה הייתה מגדל שלום שעומד איפה שבעבר נמצאה גימנסיה הרצליה. המשימה הייתה להתבונן בקיר הפסיפס שיצר נחום גוטמן הצייר. הקיר מחולק ל–4 חלקים ומתאר את התפתחות העיר תל אביב. לבסוף נפגשנו עם חברינו מקבוצה ב' מול מתחם התחנה ליד הים בין תל אביב ליפו, עשינו פיקניק והעברנו פעילות כיתתית נחמדה. הסיור של קבוצה ב' התחיל במוזיאון ההגנה בשדרות רוטשילד. "הביקור בביתו של אליהו גולומב הרשים מאוד", אמר יואב קלויזנר, "מיוחד ומרשים היה להכיר את המוזיאון על חלקיו. המדינה הוקמה בזכות לוחמי ההגנה ואומץ ליבם".

בקומה השלישית במוזיאון צפינו בסרט על מלחמת העצמאות. המשימה הבאה הייתה לצפות ולכתוב על 66 המשפחות שהקימו את אחוזת בית, היא תל אביב לעתיד. ומשם, איך לא, הקיוסק הראשון בתל אביב (שהוקם בעלייה הרביעית שנקראת "עליית הגזוז").

המשכנו למגדל שלום (כפי שעשתה קבוצה א') שהיה סגור ומשם לשכונת נווה צדק. שחר סתוי המדריך סיפר על שמעון רוקח וישראל רוקח וכן על משפחות שלוש ואבולעפיה.

בשכונת נווה צדק פגשנו את האמנית והסופרת חנה קומן (בת דודתה של ורדה) שהסבירה על השכונה באותם זמנים ועל "קיר המייסדים" שעליו עבודת הדפס קרמי של האמן והמעצב דוד טרטקובר, בן השכונה.

בסיומו של הסיור נפגשנו שתי הקבוצות וההורים המלווים לפעילות גיבוש כיתתית.

הסיור היה מאוד מהנה ומעשיר לדעתנו, הרחבנו אופקים ושמענו על ההיסטוריה של תל אביב בצורה מוחשית ועם קשר לאתרים ולמקומות שקיימים היום.

ההדרכה הייתה יוצאת מן הכלל. ואנחנו מודים לעירית, לשחר סתוי, להורים המלווים, וכמובן המון תודה לוורדה שארגנה את הסיור ולא הפסיקה להעשיר בידע מעניין וחיוני.

נועה היילפרן, ט'/6

חוף הים

נווה צדק

כוכבים בעליון

תקרות גבוהות, חלונות עגולים, פירמידה נושקת לשמיים ואחת סבתא עדנה ארבל הפכו את הביקור של ח'/2 בבית המשפט העליון לאפשרי ולמעניין במיוחד ● רשמים

כיתה ח'/2 ביקרה בבית המשפט העליון. הביקור התאפשר בזכות שו־פטת בית המשפט העליון ופרקליטת המדינה לשעבר עדנה ארבל, סבתו של תלמיד מח'/2. את הסיור התחלנו ליד ציור שבו נראים כל מי שאחראים לייזום ותכנון בניין בית המ־שפט, כמו יצחק רבין ושמעון פרס.

עלינו במדרגות כדי להתקרב לאלמנט בצורת פירמידה ענקית שנמצא בתקרה ואשר מייצג את הרעיון שבית המשפט העליון הוא מהחשובים שבמוסדות הדמוקרטיים ונמצא בראש הפירמידה של הרשות השופטת.

בנוסף, הוסבר שהחלל המרכזי של בית המ־שפט מואר רק באור השמש ושאין בו מנורות כלל. אך המקום אינו נסגר כאשר השמש יור־דת, אלא שבסוף יום השופטים הולכים למש־רדם כדי לדון ולפתור סוגיות קשות ומסובכות בעזרת מומחים וספרי חוקים רבים. לאחר מכן, סיפרו לנו שמספר השופטים שיושבים בהרכב חייב להיות אי זוגי בכדי שכאשר יגיעו להח־לטה יהיה רוב מסוים ותתקבל החלטה סופית.

לקראת סיום הסיור, נכנסנו לאולם שבו התקיים משפט פלילי שבו המערערים ביקשו הקלה בעונש על רצח שביצעו. זה היה ניסיון מאוד מעניין ומרגש שבו יכולנו לראות איך מתנהל משפט אמיתי באופן רגוע ומתורבת לא כמו שאנחנו רגילים לראות בסדרות ובסרטים, אך גם קצת מפחיד לשהות במחיצת אנשים שאינך מכיר שיכולים להיות מסוכנים.

האולם מעוצב בדרך מאוד מיוחדת. בתקרה יש מעין קשתות וכל החלונות עגולים משום שזאת הצורה שנחשבת הכי שווה והוגנת לכולם (מפני שהיא תמיד סימטרית). האולם אינו גדול, אך גובה התקרה מפתיע וגרם לכולנו תחושה של התפעלות. נשארנו בדיון במשך כמה דקות, בהן שמענו את הסנגור מציג את עמדתו ואת עמדת המערערים באופן מכובד אך גם בלהט חבוי. לאחר המ־שפט המשכנו לחדר הסמוך, שבו חיכינו לבואה של השופטת ארבל, להרצאה שלה על עולם המשפט ועל ניסיונה בו. כפי שהורו לנו לפני כן, ובדומה לאופן שבו מקבלים את השופטים באולמות הדיונים, עמדנו בבואה וישבנו כאשר אישרה לנו. ההרצאה התחילה, וכבוד השופ־טת דיברה על המשפטים הרבים והחשובים שבהם שפטה, על סוגי משפטים, על הניסיון של הממשלה לצמצם בכוחו של בית המשפט העליון ועל דעתה בנושא. בנוסף, דיברה גם על איך הגיעה למעמד ומה היא עושה כיום, כשהיא כבר בפנסיה.

לאחר ההרצאה המעניינת, שאלנו אותה שאלות שהכנו יום קודם. על הכל השופטת ענתה בתשומת לב ובפתיחות מרגשת. כולנו הרגשנו כאילו היא מתעניינת בנו באותה המידה שאנחנו מתעניינים בה ורוצים לשמוע את דעתה ואת דבריה. לאחר ההרצאה, יצאנו מהאולם, אשר גם בו יש חלונות עגולים ותקרה גבוהה, וחזרנו לכפר. הביקור עורר בכולנו עניין, התפעלות וסקרנות וגם גרם לנו להוסיף ידע וענה על שאלותינו הרבות. אבל מה שהסיור השאיר בנו יותר מכול, זו את תשוקה לחזור ולבקר בבית המשפט העליון.

איתמר שפיר ויסמין הלוי, ח'/2

סיפרה על עבודתה כפרקליטת המדינה ושופטת בית משפט עליון. עדנה ארבל עם ח'/2

כך מביאים את הפריפריה לכפר

ביקור גומלין של תלמידי דרכא קריית מלאכי היה המשך ללימודי אזרחות בנושא הפריפריה וגם שמחה גדולה של מפגש עם חברים

התחלקנו לקבוצות ועסקנו בנושא הנתינה. ביקור גומלין של תלמידי קריית מלאכי

באמצע חודש מאי של שנה שעב־רה, במסגרת סדרת מפגשים לה־כרת מושג הפריפריה בישראל, תלמידי ט' מדרכא קריית מלאכי, הגיעו לביקור גומלין בכפר הירוק. בביקור הקודם, שהתקיים בקריית מלאכי, הכרנו תלמידים משם וראינו את בית הספר שלהם.

שמחנו לארח אותם, להראות להם את בית הספר שלנו ולפגוש אותם פעם נוספת.

תחילה, כל כיתתנו, יחד עם המחנכת אורנית ומורתנו לאזרחות ולהיסטוריה ורדה קרין, שיזמה את המפגשים, חיכינו לקבל את פניהם. הלכנו יחד לחדר האוכל, שם פתח סיסקו את הביקור בנאום קצר, והזמין את כולנו לאכול מהכיבוד שכלל כריכים, טרופיות וארטיקים. היה יום חם.

לאחר הארוחה, המשכנו לסיבוב בטרקטור סביב הכפר, הראינו לתלמידי קריית מלאכי את בית הספר וסביבתו – מבני המשק, הפ־נימייה, בית הספר הבינלאומי ונופים שונים.

משם, ניגשנו לחדר משאבים, התחלקנו לקבוצות ועסקנו בנושא הנתינה, שהתקשר לחג השבועות שחל באותו היום. קבוצות השיח התנהלו בפוריות ובלהט, ומנהלת דר־כא, מורתנו ורדה קרין ומורות נוספות מהכפר ומדרכא עברו בינינו והקשיבו לשיח בינינו. לאחר מכן, בנות הפנימייה מכיתתנו הסבירו על החיים בפנימייה והציגו אותה ואת חדרן. כשיצאנו מהפנימייה, ההכנות להפנינג שבו־עות היו בשיאן. צפינו בהן והאחראיות על הפעילות, שיחררו אותנו כדי שנוכל ליהנות מאווירת החג. בזמן הזה, גם יכולנו להתח־בר ולהכיר תלמידים שונים מקריית מלאכי, והאווירה הייתה קלילה וזורמת. לבסוף, חיל־קנו שי לתלמידים בצירוף עיתון בית הספר, ואז נפרדנו מהם לשלום בברכת חג שמח.

בת עמי בן זקן, מאיה פרשקר, מיה כהן, י'/6

אזרחות זה לא רק מקצוע לבגרות

בשבועות האחרונים, התבוננו בדאגה בטלוויזיה על האירועים החמורים בדרום והירי המסיבי של טילים על האזור. קשה להתעלם מה־מצב והחלטנו לפעול עם ורדה קרין, מורה לאזרחות ולהיסטוריה, כדי להעלות את מורל התושבים שם. ורדה חילקה דפי מכ־תבים אישים ומעטפות כדי שנכתוב לתלמידי כיתות ט' בקיבוץ נירים. כזכור, גדי ירקוני, ראש המועצה האזורית אשכול, נפצע קשה בצוק איתן, אך החלים וממשיך בפעילות אינטנסיבית. בתחילה, התקשינו להביע את רגשותינו, את האמפתיה, התחושות והתסכול, אבל לבסוף כתבנו מכתבים מלאים תמיכה. ציינו את מספרי הטלפון שלנו ואכן כמה מתלמידינו הוזמנו להתארח בנירים.

כתיבת המכתבים נתנה לנו הרגשה שא־נחנו תורמים לאווירה שפויה. אמנם לשפר את המצב זאת משימה שמעבר ליכולותינו, אבל גם לעודד ולשפר את המצב רוח זה חשוב. כך מסייעים שיעורי אזרחות פעילה להרגשה שאנחנו תורמים.

נועה היילפרן, ט'/6

זכויות של עשירים

תלמידינו מאוקראינה ומרוסיה מספרים על המדינה שממנה באו ומנסים להסביר במה היא שונה מישראל • בנעל"ה כותבים חופשי

אזרחות ודמוקרטיה

דמוקרטיה, לכאורה

באוקראינה קיימת צורת שלטון דמוקרטית, אבל הדמוקרטיה לא מהותית אלא פורמלית. למרות שאנשים מעוניינים בדמוקרטיה מהותית שזה אומר למשל שוויון זכויות אמיתי, זה לא ממש עובד. עדיין מי שיש לו כסף, חי הרבה יותר טוב מאנשים שאין להם. איכות השירות בכל מקום תלויה בכמות הכסף העומדת לרשות האזרח ובמעמדו החברתי.

אם בדמוקרטיה הרעיון הוא שהשלטון נועד לעשות הכל למען האזרח ולהיטיב איתו – אז באוקראינה המצב אחר. אנשים רבים נשארים ללא עבודה, המסים והמחירים גבוהים.

בנוסף, ראיתי בחדשות שאם אנשים אומרים משהו נגד הממשלה – עוצרים אותם והם עומדים למשפט. הסיטואציה הזאת מוכיחה שאין לאנשים חופש ביטוי, דבר שאמור להיות זכות בסיסית במדינה דמוקרטית.

אנסטסיה וולמוז'קו, י"ב/10

שלם לי ואתמוך בך

לדעתי באוקראינה הדמוקרטיה היא פורמלית. במדינה שלי מתקיימות בחירות כל 4 שנים, שבהן נבחרים הנשיא והמפלגה המובילה בפרל־מנט. לפני הבחירות יש תעמולה וסערת רגשות כלפי כל מפלגה ומועמד. הממשלה מתעקשת מאוד על נוכחות אזרחי המדינה בבחירות. לצ־ערי, למרות זאת, לא מתחשבים בקולות של האזרחים, וכל התוצאות מזויפות.

כך שמעתי, למשל, סיפורים של קרובי משפחה שלי, שסיפרו איך באים אליהם הביתה נציגי מפלגות ומציעים להם כסף. משחדים אזרחים כדי שייתנו את הקול שלהם לטובת מפלגה או מועמד מסוים. או למשל בתחום המשפט. למרות שבאוקראינה יש חוקים רבים ורשויות שונות, קורים כל הזמן מקרים שבהם שופטים אנשים בבתי המשפט על דברים שהם לא עשו. ההחלטות מתקבלות בדרך כלל לטובתם של אוליגרכים ופוליטיקאים.

אני חושבת שבאוקראינה לא האזרחים שולטים (העיקרון הדמוקרטי של שלטון הרוב) אלא הכסף. הייתי רוצה שתתקיים שם דמוקרטיה מהותית ולא פורמלית, שהאינטרסים של הממשלה יהיו מכוונים לאזרחים, ומה שינחה אותם יהיו ערכים של שוויון וחירות.

ולריה רפצ'אק, י"ב/10

הח"כים שווים יותר

לפני כמעט 4 שנים עליתי לישראל ממוסקבה שברוסיה. עליתי מכמה סיבות, שאחת מהן הייתה היעדר דמוקרטיה בארץ שממנה עליתי. אף על פי שהייתי צעירה כשעזבתי את רוסיה, כבר הכרתי את כל הבעיות שקשורות לחירות בארץ שלי.

קודם כול, ברוסיה אין בחירות חופשיות ודמוקרטיות, ולמרות שיש אשליה שברוסיה אנשים יכולים לבחור את המנהיג בעצמם, זה לא באמת פועל ככה.

הדבר המצחיק בבחירות ברוסיה הוא שכאשר נולדתי, פוטין כבר היה נשיא. וגם עכשיו, כאשר אני בת 17, פוטין עדיין נשיא. וזאת למרות שא־נשים כל הזמן מתלוננים שהם לא בוחרים אותו ושהם בכלל לא מרוצים ממנו כנשיא. זה מראה לי שהבחירות ברוסיה קיימות רק "כתמונה יפה", אבל בפועל אלה לא באמת בחירות, שם, בארץ שממנה באתי.

דבר שני שממש בולט ומדגיש את היעדר הדמוקרטיה ברוסיה הוא אי שוויון בין ח"כים לאנשים רגילים. חברי הכנסת (דומה) הם אנשים כמעט קדושים, כי יש להם השפעה ענקית (וכסף כמובן). לכן, במקרה שח"כים, או אפילו הילדים שלהם מבצעים פשע, הם לא הולכים לכלא, אלא ממשיכים לעבוד בלי בעיות. כתוצאה מכך, הרבה פעמים ברוסיה קורים מקרים שילדי ח"כים נוסעים ברכב תחת השפעת סמים או אלכוהול, או שבכלל ללא רישיון נהיגה. אחרי כל אירוע כזה, משדרים תוכניות בטלוויזיה לגבי המקרה, ושם כולם מק־ללים את ההתנהגות של הח"כים או של הצאצאים שלהם, אבל בזה זה נגמר. ככה זה ברוסיה.

הרבה פעמים גם שמעתי מהחברים היותר מבו־גרים שלי, שאין מקומות באוניברסיטאות בחינם. וזה קורה לא מפני שיש הרבה אנשים שקיבלו את הזכות הזאת, אלא כי לכל המקומות האלו מתקבלים בנים ובנות של אנשים מאוד עשירים (כמו ח"כים ברוב הפעמים). מכיוון שיותר מכו־בד ללמוד בחינם באוניברסיטאות, הרבה הורים

מנסים "לעזור" בצורה לא חוקית לילדים שלהם. וכמובן לא קורה להם כלום, למרות שהתופעה הזאת די ידועה. יש עוד הרבה דוגמאות לכך שברוסיה השיטה היא לא דמוקרטית, אבל אני ציינתי רק כמה שהכי בולטות בעיניי.

כמובן שלא הכל רע ברוסיה, ואפשר אפילו למצוא בה איים של דמוקרטיה, אלא שממש קשה למצוא את "האיים" האלה בתוך הבלאגן האנטי־דמוקרטי.

אפשר בכל זאת לציין שברוסיה יש חופש דת, אבל גם זה נושא די בעייתי, כי אנשים ברוסיה ממש שונאים אנשים לא רוסים. אין לי מושג למה...

אנסטסיה גריגוריבה, י"ב/10

אשליה של חופש בחירה

עליתי לישראל מאוקראינה ותמיד אמרו לנו שבמדינה שלנו יש דמוקרטיה. אבל האמת שלא כל כך ראיתי את זה.

כל 4 שנים מתקיימות בחירות לנשיאות. בממשלה אומרים שרק העם בוחר, אבל כולם כבר יודעים שבבחירות מעורבים גם קולות "אחרים" לטובת המעמד הגבוה. אז אני חושבת שזאת רק אשליה, כדי להראות שאוקראינה היא מדינה דמוקרטית.

גם עכשיו, עיתונאים ואנשי תקשורת יכולים להישפט אם הם אומרים משהו נגד הממשלה והשלטון, ככה שבאוקראינה אין באמת חופש ביטוי.

בימים אלה באוקראינה סוגרים רשתות חברתיות ורוצים שתהיה רק רשת אחת לאוקראינה. זה לא טוב ולא דמוקרטי, כי במצב כזה אין לאנשים באוקראינה הזדמנות ליצור קשר עם אנשים ממדינות אחרות. חופש המידע שלהם נפגע.

דוגמה נוספת שקשורה לתקשורת – בטלוויזיה אין סרטים זרים והתוכניות מדובבות לרוסית, שהיא השפה הרשמית והריבונית. פוגעים בזכות של אנשים לבחור.

אז האמת היא שבאוקראינה יש רק אשליה של דמוקרטיה.

לרה שבצ'וק, י"ב/10

הכסף לנשיאות!

לדעתי, באוקראינה הממשלה לא מתכוונת לתמוך בזכויות אדם ובחירותו. הדמוקרטיה באוקראינה היא פורמלית ולגמרי תיאורטית. כל 4 שנים מתקיימות בחירות לנשיאות המדינה, אבל בעיניי מי שמחליט בסופו של דבר הם לא האזרחים אלא הכסף. מי שמשלם יותר – ייבחר להיות נשיא המדינה.

גם כשיש בממשלה אנשים טובים והגונים, שמעוניינים לעבוד בשביל המדינה ולא לגנוב כסף, מכריחים אותם לגנוב, וככה הם לומדים לעבוד בשביל עצמם ולא בשביל המדינה.

ניקול קילימניק, י"ב/10

זכויות אדם? לא בבית ספרנו

הגעתי לישראל מאוקראינה, שם מתקיימת דמוקרטיה פורמלית, אולם לדעתי קשה אפילו לומר את המלה דמוקרטיה, כי יש שם הרבה דברים שהפוכים לשיטה הדמוקרטית.

קודם כול, המצב במדינה גרוע מאוד בגלל המלחמה עם רוסיה, שנמשכת מאז 2013. כתוצאה מהמלחמה, המצב הכלכלי במדינה ירד לרמה כמעט בלתי אפשרית, והוא משפיע על המצב הדמוקרטי, שגם הוא הופך לגרוע משנה לשנה.

הממשלה מחוקקת חוקים, אבל לא שמה לב לבקשות העם. הדמוקרטיה מבוססת על כך שהאזרחים יכולים וצריכים להשפיע על המדיניות הציבורית במדינה שלהם דרך הפגנות, מחאות, תקשורת וכו', אולם מה שקורה באמת – למרות שאנשים מנסים להשפיע בדרכים דמוקרטיות, השלטון לא מתייחס ובוחר להתעלם.

במשך 27 שנות עצמאות של המדינה כבר היו כמה הפגנות קשות וגדולות, אנשים גרו ברחוב המרכזי במשך חודשים, מתו (!) מרעב ומקור, אבל הם רצו להמשיך ולהחזיק מעמד. השלטון "הדמוקרטי" שלנו עצר את כל ההפגנות בעזרת כוח ודיכוי: הם ירו באנשים וזרקו פצצות... אני בעצמי ראיתי את זה ואפילו השתתפתי בהפגנות האלה – תרמתי אוכל ושתייה למפגינים. הממשלה טענה שהם מנסים להסדיר את הנושא בדרך דמוקרטית, וכלפי חוץ הם רצו להראות למדינות אחרות שהכל בסדר.

באוקראינה גם לא מתייחסים לזכויות האדם. לדוגמה, במדינה דמוקרטית, אם אתה מעוניין לקבל חינוך טוב ואתה אדם חכם, אתה יכול להצליח ויש לך זכות ללמוד ולרכוש השכלה, אבל באוקראינה מי שיקבל חינוך טוב הוא מי שיש לו כסף, והאנשים הטובים והחכמים יצטרכו ללכת לעבוד במקומות שלא מתאימים להם.

זה מאוד מעליב לראות את המדינה במצב כזה, אבל אני חושבת שמי שבאמת יכול להשפיע זה הדור הבא, הדור הצעיר, כלומר אנחנו יכולים לשפר את המצב במדינה שלנו.

קרינה שטרובה, י"ב/10

מוקדי כוח לעשירים בלבד

עליתי מאוקראינה, שבה סוג השלטון נחשב לדמוקרטיה פורמלית. אפשר לראות את זה במקומות רבים, מכיוון שאף אחד אפילו לא מסתיר את זה.

לפי עקרונות הדמוקרטיה הממשלה צריכה לעבוד בשביל האזרחים (בשביל העם) אך באוקראינה הכל עובד הפוך. הדוגמה המפורסמת ביותר היא הבית של נשיא המדינה לשעבר, ויקטור יאנוקוביץ'. הוא היה עבריין שישב בכלא, כמעט ולא היו לו סיכויים לקבל קולות בבחירות כדי להפוך להיות נשיא המדינה, אבל בדרך כלשהי התגלה שהוא ניצח בבחירות. מעבר לכך, אחרי שברח מאוקראינה, נמצאו בביתו הרבה ציורים יקרים, חוות יענים (!) ואפילו כיכר לחם שהצהיב.

באוקראינה שולטים אנשים עשירים, הם עוברים עבירות מהירות בכבישים, גונבים וגם הורגים אנשים, ובגדול, עוברים על רוב החוקים. אמנם הם לא יותר מ־5 אחוזים מהאוכלוסייה, אבל הם משאירים לעצמם את כל מוקדי הכוח: המשטרה, בתי המשפט, הממשלה – הכל מוחזק בידיהם. מספר מקרי השוחד באוקראינה גבוה מאוד, וזה מראה לאזרחי המדינה שבעצם אין בה דמוקרטיה מהותית (כזו שבה דואגים לזכויות אדם ולאזרח הפשוט), אלא דמוקרטיה פורמלית – על הדף בלבד.

רייצ'ל יעקובוב, י"ב/10

תנ"ך

במעגל עם רות המואביה

על היוזמה ללמד את מגילת רות בקרבת שדה החיטה

לצחי רולניק, מורה לתנ"ך, חשוב להעביר חלק מהשיעורים בצורה קצת שונה ואולי מעניינת יותר. נפגשנו איתו כדי ללמוד ולהבין.

מאיפה הרעיון הראשוני לשיעורים כאלו?

"השיעורים האלו אינם נכללים בחומר ואין עליהם מבחנים. הרעיון התחיל מכיתות ט', שלהן הועברה מגילת רות במסגרת אירוע שדה החיטה. לא מזמן החלטתי להתחיל להעביר את השיעורים האלו לכיתות ז'. בהתחלה חשבתי לקחת אותם למקום שמסמל משהו אחר, אולי שדה החיטה, אבל אחרי התייעצות עם ענבל החלטנו 'לחנוך' את הפרגולה החדשה באמפי, וכרגע אני מעביר שם את השיעורים לשש כיתות".

איך השיעורים עובדים בכלל?

"אנחנו מגיעים לפרגולה ויושבים במעגל עם ספרי תנ"ך בלבה, לא כותבים, רק שומעים ומתרשמים".

מה דעתם של התלמידים והמורים האחרים על כך?

"אני נהנה מהם מאוד ולדעתי גם התלמידים. התגובות של המורים היו טובות, נעמי אלישיב עברה וצילמה, סיסקו התמוגג. אני חושב שזאת הצלחה ודרך טובה להעביר חוויה שונה של שיעור תנ"ך".

עדן כהן, ח'/4

ספרות

אתם ממליצים ואנחנו קוראים

פורום חדש נוסד בכפר: מועדון הספר המומלץ. אוהבי קריאה ייפגשו פעם בחודש וימליצו על ספרים שקראו. הפורום, שנוסד על ידי ורדה קרין, מזמין את כולנו להשתתף!

כל חודש מתקיים "מועדון הספר המומלץ" בחדר משאבים בכפר, בו מגיעים תלמידים ולפעמים סופרים וכותבים, לספר ולהמליץ על ספר שקראו בתקופה האחרונה. מדי חודש נשמע דעות שונות על ספרים, המלצות ואכזבות, סיפוריים אישיים, נצחק ונהנה, ובעיקר נקשיב ונכבד את מי שעומד מולנו.

באמצע ספטמבר קיימנו בהצלחה את "המועדון" הראשון.

ראשונה להמליץ על ספר הייתה חנה קומן (בת דודתה של ורדה קרין), כותבת, במאית, בעלת גלריה לאמנות, ואוהבת לקרוא. חנה המליצה על סדרת הספרים של אלנה פרנטה "החברה הגאונה". בסדרה מסופר על חברות אמת בין שתי בנות, החיים של האחת תלויים בחייה של השנייה (חברות סימביוטית). הבנות עוברות את ילדותן יחד, לטוב ולרע, אחת מובילה והשנייה עוקבת, הן כמו "כוח אחד שהתפצל בלידה". החברות מזדקנות יחד ועוברות תהליך מרתק. הספר מתחיל כתעלומה בלשית כשבנה של אחת הנשים מגלה שאימו נעלמה ופונה לחברתה.

דנה, אחת האמהות היושבות במועדון מגיבה: "קראתי את הסדרה, הביקורת שלך עליה טובה. הספר הוא על חברות ובגידה".

אחריה דיברה עדן כהן, ט'/4, שהמליצה על "פרויקט איקס" מאת גרג הורוביץ. זאת סדרת מתח שבה חמישה ספרים. בסדרה מסופר על אנשים שלוקחים תחת חסותם יתומים, ומאמנים אותם להיות לוחמים אולטימטיביים. גיבור הספר הוא יתום איקס אשר נהפך ללוחם ומציל את המצב, ולמרות כל תרומתו הוא מעדיף להישאר אנונימי. לדברי עדן, זהו ספר מעניין שקשה להפסיק לקרוא, העלילה מתקדמת בקצב מהיר ודורשת קריאה מרוכזת וסקרנית.

בהמשך המליץ התלמיד סיני לן, ז'/8, על הספר "להיות מחונן" מתוך סדרה של שלושה ספרים ששמה "להתבגר" מאת גלילה רון פדה. בסדרה מסופר על ילד ששמו אבנר, הלומד בתיכון והוא ה"גאון" של השכבה. אבנר רוצה לתרום את מוחו למדע ולכן נאסרים עליו מספר דברים, שאחד מהם הוא הבעת רגשות. במהלך הספר הוא מתאהב בנערה ותוכניותיו משתבשות. הספר מעניין ומתאים לבני נוער.

סיימה וסיפרה ורדה קרין, מורה להיסטוריה ואזרחות, עורכת העיתון ומקימת המועדון. ורדה פתחה את דבריה בהסבר על פציעתו הקשה במלחמת יום כיפור של חברה. הספר שממנו הקריאה ורדה את הסיפור הקשה הוא "אלה היו בני" של אורי אור. השיחה התקשרה למציאות כיוון שהתקיימה יומיים לפני יום כיפור. לסיכום: "מועדון הספר המומלץ" היה מהנה, מעניין ומרגש. כפי שציינה עדן כהן "היה לי תענוג, מעניין ומעשיר לשמוע תלמידים, הורים ומורים".

יוסי משען, רכז מתמטיקה וסגן עורכת עיתון הכפר, התלהב ואמר: "היה בלתי רגיל ומסקרן ביותר". כולכם, תלמידים, הורים ומורים, מוזמנים לבוא לפגישות שיתקיימו בהמשך השנה.

ליהי בורנשטיין, ט'/2

המלצה: "הגזמה וחצי", מאת אלי ברוש

הספר "הגזמה וחצי" אינו ספר רגיל. לו היה מדובר בספר רגיל, הייתי מספר בקצרה את סיפור הרקע. אבל כאן אין סיפור רקע. אנחנו מגלים עוד ועוד דברים על הדמות ככל שהסיפור מתפתח. נוסף לכך, הספר שונה. את שמה של הדמות הראשית, אלי, אנחנו מגלים רק באמצע הספר. הספר כתוב בהומור ילדותי, אך מטפל גם בנושאים רציניים יותר כמו התמודדות עם דיכאון. למרות כל הדברים הרעים שמתרחשים בסיפור, הספר שומר תמיד על רוח מצחיקה ומעניינת. דבר שונה נוסף הוא שהסיפור אינו מתחיל במשפט "היה היה" או "פעם לפני המון המון שנים", אלא פשוט בפרק רגיל.

בקוראי את הספר הכנתי פרויקט אישי בעקבותיו: בפרק מסוים מסופר שהדמות קוברת כמוסת זמן בחול, ופותחת אותה הרבה שנים אחר כך (חסכתי בפרטים מכיוון שאני לא רוצה לקלקל לכם את קריאת הסיפור). בהשראת זה כתבתי לעצמי מכתב ב–2015 ועד היום אני שומר אותו. מי יודע מתי אפתח. בספר מסופר על סדרה של אירועים שהתרחשו לאורך חייה של הדמות הראשית, אלי. הוא מספר על ההתרחשויות, על מחשבותיו. אני במיוחד אוהב שהסיפור לא מסופר באופן כרונולוגי. לדוגמה, בפרק אחד הדמות מספרת לנו על חוויה מגיל חמש ובפרק אחר על גיל 18. אמנם יש בסיפור קללה או שתיים, אך אני משוכנע שתלמידי חטיבה יוכלו להתמודד איתו. חוויית הקריאה הופכת למעניינת יותר בכך שמנסים לקשר בין האירועים. לסיכום אני ממליץ בחום על הספר, יש בו הומור וחוויות מעניינות.

סיני לן, ז'/8

שיר

ארץ שלי /

רביע קאדרי, ח'/5

ארץ הקודש של כולם
יהודים, נוצרים ואסלאם

מצפון לדרום, יפה כמו חלום
הר, עמק, מדבר וגם ים

כאן עברו כל הנביאים
סיפרו לנו על נפלאות ונסים

סיפורים ששמעתי מהורים וסבים
ריגשו אותי כל הזמן

אוהב את כל נוף הארץ וכל סיפור
על אנשים, פרח או ציפור

הרבה חולמים לבוא לחיות בה
לא כמוני, נולדתי פה

ולמשפחתי מדורי דורות
שורשים עמוקים ושדות

שדות של זיתים, תאנים וענבים
מעצי גן עדן עלי אדמות

יש לי אהבה גדולה לארץ שלי
תמיד תישמר בלבי.

יצירות בתערוכה

תלמידי י"א ספרות הכינו יצירות שליוו את יומני הקריאה שלהם

"מה שמלהיב אותי באמת זה ספר שכשאתה גומר לקרוא אותו, היית רוצה שהסופר שכתב אותו יהיה חבר טוב שלך, שאתה יכול לתת לו צלצול בכל פעם שמתחשק לך"
התפסן בשדה השיפון, ג. ד. סאלינג'ר

בסוף אוקטובר התקיימה לשכבה י"א תערוכת תוצרים יצירתיים ליומן הקריאה בספרות, וזאת במסגרת הלימודים להערכה פנימית (30%). התלמידים הגישו מטלה בתוכנת ה-moodle שבמשוב וכן עבודות יצירתיות. העבודות היצירתיות היו יפות מאוד, מעניינות, מקוריות, מושקעות ומיוחדות.

תלמידים משכבה ז' הגיעו לצפות בהן ויחד עם מורים ותלמידים התרשמו מאוד. כל הכבוד לתלמידים על הרצינות וההשקעה. אל תפסיקו לקרוא.

עינת פוליטי, רכזת ספרות בתיכון

הזדמנות לקריאה

בעקבות קריאה ב"רודף העפיפונים" מאת חאלד חוסייני, יצרתי את העבודה שבה

הרעיון המרכזי הוא הזכות של אדם לניסיון נוסף, להזדמנות שנייה. הרעיון מתבטא בספר דרך דמותו של אמיר אשר ניתנת לו הזדמנות לתקן את החטא שחטא בהתנהגותו כלפי חסן וזאת על ידי הצלת בנו מידי עאסף מהטליבאן. העבודה היצירתית שלי היא פסל של אדם מביט בשעון, שעליו, במקום ספרות חקוקות המילים "הזדמנות שנייה". בנוסף, האדם והשעון קשורים בחבל זה לזה. העבודה מבטאת את ההזדמנות השנייה שניתנה לאמיר. האדם כפוף, כאדם שטעה ונמצא בשפל. לאדם אין תווי פנים ברורים, מכיוון שלכל אחד מגיעה הזדמנות שנייה. האדם בוהה בשעון כמטפורה להשתוקקות שלו להזדמנות שנייה. האדם והשעון קשורים זה בזה על מנת לבטא את נחיצות ההזדמנות השנייה עבור כל אדם, ועבור אמיר במיוחד.

אריאל רוזנר, י"א/3

בעקבות ספרים. תערוכת תוצרים של י"א ספרות

קשור בגופו לשעות. עבודה בעקבות "רודף העפיפונים"

זכו. יהודה אור ותלמידיו בהאקתון 2018

יזמים צעירים

Don't call us we'll call you

גם הקמנו חברה, גם דאגנו לבטיחות הנהג וגם גורפים פרסים ● חברת "קיראייט" יוזמת את העתיד

בכל שנה מתקיים פרויקט יזמים צעירים – תוכנית בינלאומית שמטרתה להנחות וללוות תלמידים בהקמת חברה, יצירת מוצר והשקתו תוך כדי רכישת מגוון כלים להצלחה בעולם העסקי. השנה, הקמנו, תלמידי ט', את חברת "קריאייט" ובמסגרת הפרויקט קידמנו אותה ולמדנו איך מגייסים כספים, בוחרים בעלי תפקידים, שם לחברה ועוד.

חברת קריאייט פיתחה את NO-tify, תושבת חכמה לרכב המבטלת התראות המתקבלות בזמן נהיגה. כאשר הנהג משתמש ב-NO-tify הוא פוטר את עצמו מכל ההפרעות המתקבלות מן הטלפון בזמן נהיגה ומאפשר נהיגה בטוחה.

המוצר מספק מענה לגורם מספר אחת לתאונות דרכים – שליחת הודעות סמס בזמן נהיגה. החברה שמה לעצמה כמטרה לפעול לפתרון הבעיה, והיא עמלה כל השנה האחרונה כדי להפיץ אותו. כאשר הטלפון מונח על התושבת, ההשתקה מופעלת, ושום התראה לא מתקבלת. כאשר מרחיקים את הטלפון מן התושבת ההשתקה נפסקת וכל ההתראות חוזרות.

לאורך הדרך החברה השתתפה במספר תחרויות ואירועים של "יזמים צעירים". תחילה התקיים אירוע האבטיפוס שבו כל קבוצה התבקשה להציג את ההכנות שלה למוצר שתמכור. בהמשך, נבחרה החברה לייצג את אזור השרון בתחרותManpower Technology Concept, בנושא "כשנוהגים לא מסמסים", וזכתה במקום השני. לאחר מכן התקיים אירוע מכירות יזום מטעם ארגון יזמים צעירים וכל חברה נדרשה להציג מוצר מוגמר, ולמכור אותו לעוברים ושבים.

בסוף מאי התקיימה התחרות האזורית, שבה החברה זכתה במקום הראשון, ותמשיך להתחרות במסגרת התחרות הארצית. אנחנו מאחלים לנציגי החברה אריאל רותם, איה חיימוביץ', גבע שלגי, יעל נתנזון ונעמה פוטר הצלחה רבה בתחרות הארצית ומקווים שייצגו את ישראל בתחרות הבינלאומית. חברת קריאייט רוצה להודות לכפר על התמיכה והעזרה במהלך התוכנית, ללא תמיכתכם לא היינו מצליחים להגיע לאן שהגענו.

כפיר אברהמי, ט'/6

לומדים להשיק מוצר. היזמים הצעירים בכנסת

זכייה בבלגראד. היזמים הצעירים

תחרות אזור השרון. יזמים צעירים עם המוצר No-tify

ערבית

اللغة العربية جميلة*

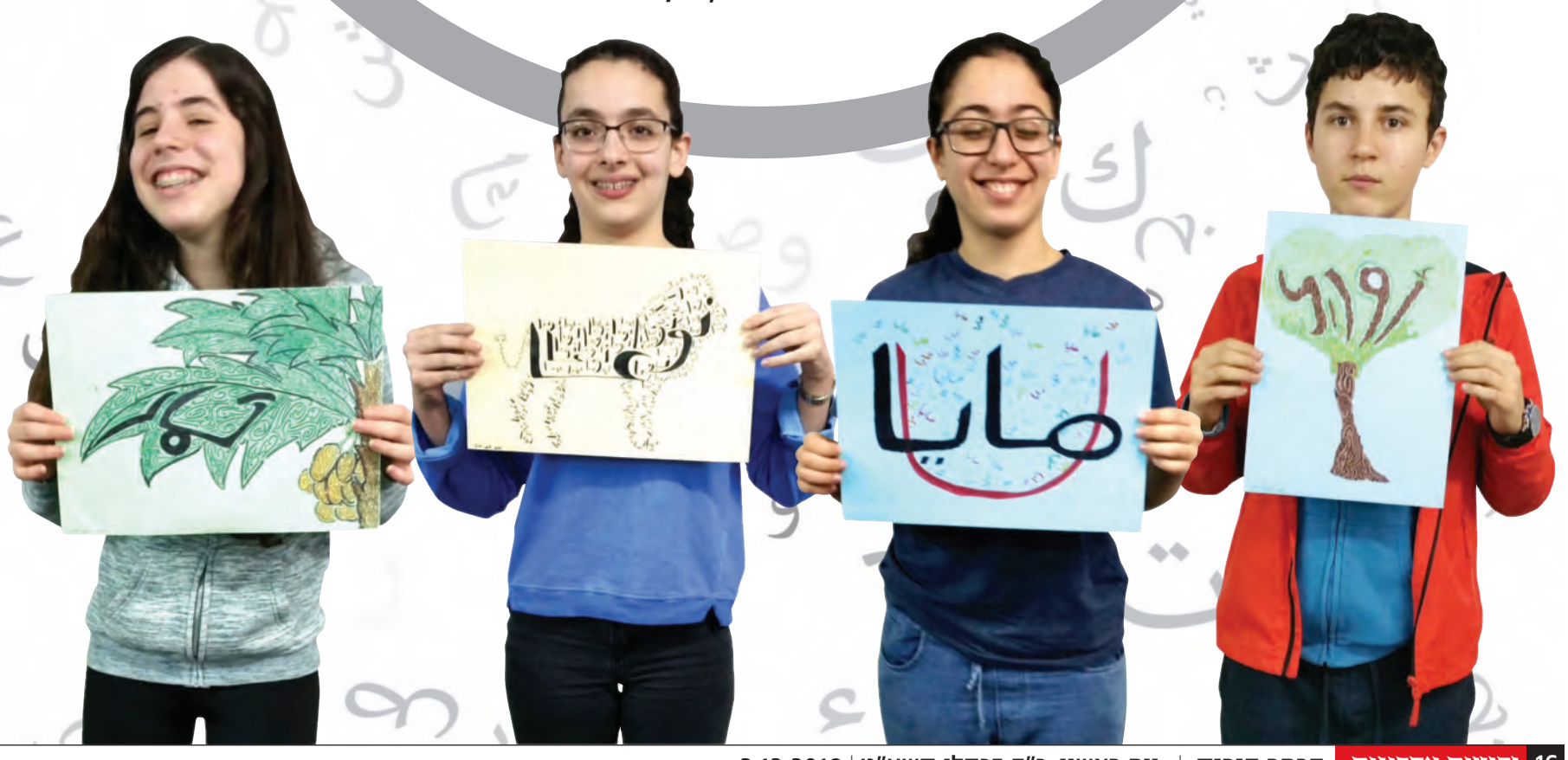
***ערבית שפה יפה, ולכן אנחנו לומדים אותה ● נסו לקרוא גם אתם, נסו לפתור את התשבץ**

במהלך השנה התחלנו ללמוד את התחביר הערבי אשר מזכיר את התחביר העברי מכיוון ששתי השפות במקור הן שפות שמיות. למדנו בניינים, שורשים, זמנים, מה שסייע לנו בלימודי לשון.
בנוסף, במהלך השנה הרחבנו את אוצר המילים שלנו בעזרת סי־פורים שאותם למדנו להקריא ולתרגם בצורה שוטפת ומצוינת. כמו כן, לקראת סוף השנה למדנו איך לדבר על עצמנו, על משפתחנו, מה אנחנו אוהבים לעשות בזמננו הפנוי ומה יש בחדרנו כחלק מבחינת הבגרות אליה ניגשנו בסוף שנת הלימודים.

بالتوفيق والنجاح في العام القادم!

نمرود كاسبي من الصف العاشر رقم ٧

נמרוד כספי, י'/7

תשחץ

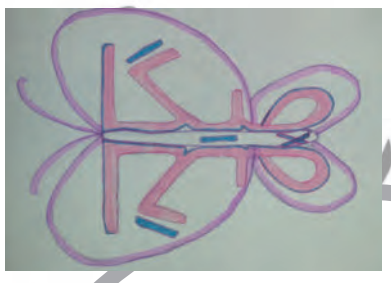
מאוזן

٢ איבר בגוף
٣ עיר בירה
٤ היה מלך ישראל (בצורת ז
העברית)
٥ איבר חישה
٦ בורא פנטזיה במו ידיו
٨ הוא _____ לבית הספר
٩ האמצעי המהיר ביותר שה
פעם להעברת חדשות וידיע
לפני המצאת הפלאפון החכנ
١ סוג של פרח
١٤ ההפך מחום
١٥ הוא מופיע על דגל לבנון
١٦ תוכלו למצוא אותם בביח
١٨ ישו בילדותו (וגם בהמשן
חייו) היה

מאונך

١ מדינה
٣ אתמול הייתי _קניון
٥ מילת שאלה שהתשובה
אליה היא מקום כלשהו
٧ מקום המגורים שלה
١٠ תפקיד בממשלה
١١ פועל שנגמר ב–ו
١٢ מילת קישור
١٣ הרוב המוחלט בעיספיא ד
١٤ מקום לאיחסון דברים
١٧ פרי
١٩ שם גוף

פתרונות:

ארץ – אדן
הוא – הוא
איראן – פרחים, פרחים
ב – ב
רדיו – רדיו
שר – שר
יד – יד
תות – תות
ן – ו
אזן – אזן
מקרר – מקרר
המחלל – המחלל
ביירות – ביירות
הרמטים – הרמטים
קור – קור
סטפק, נדיב, מנומס – נדיב
דרוזי – דרוזי
אפה – אפה
דאוד (דוד) – דאוד
הלך – הלך
יהודי – יהודי
דיברתו\ דיברה

לגדול בכפר

סביבה איכותית ומסגרת שהיא במקום משפחה ● ראיון עם איגור מוזס על האתגרים של חניכי פנימיית הכפר הירוק

נפגשנו עם איגור מוזס, מנהל פנימיית הכפר הירוק, בוגר נעל"ה ותלמיד לשעבר בפנימייה. איגור סיפר על המקום המיוחד שבו הוא ועוד מאות בני נוער עוברים את שנות ההתבגרות שלהם.

פנימיית הכפר הירוק היא אחת הגדולות בארץ, לומדים בה בני נוער מכיתות ז' עד י"ב, מאוכלוסיות שונות ומגוונות: אתיופים, ערבים, דרוזים, עולים חדשים ועוד.

התלמידים מתחנכים בפנימייה, לומדים ערכים חשובים לחיים ומעשירים את הידע, עוברים פעילויות, משתתפים בחוגים וישנים יחד בחדרים משותפים עם עוד חברים. ההתנהלות בפנימייה והמרחק מהבית הם אתגרים לא קלים שמחייבים התמודדות ותורמים להתבגרות.

על הפנימייה והמשפחתונים

אחד היתרונות של הפנימייה הוא שמת־קבלים אליה תלמידים המגיעים ממקומות לא פשוטים. בפנימייה מחזקים אותם ועוזרים להם לצמוח בסביבה איכו־תית. בנוסף, בפנימייה מתגוררים תלמידים רבים מפרויקט נעל"ה.

לפרויקט זה מגיעים נערים ממדינות ברית המועצות לש־עבר. מדובר בבני נוער יהודים אשר לומדים בכפר עד סיום י"ב, ובסוף דרכם הם עומדים בפני הח־לטה: להישאר בישראל או לחזור לארץ ממנה הגיעו?

בדרך כלל, למעלה מ־90 אחוז ממשיכים את דרכם בישראל.

ליהי בורנשטיין, ט'/2, עדן כהן, ט'/4

מחזקים ועוזרים לצמוח. חניכי הפנימייה במשיכות נגד הצוות

תצלומים: דניאל דכיטיאר

עם הרבה חום ואהבה

המשפחתונים הוא פרויקט ייחודי שבמסגרתו גדלים כ־12 ילדים עם משפחה אומנת המדמה תא משפחתי בריא ותומך ● ראיון עם אורנה טאוס על הערך המוסף של המשפחתונים בכפר

אורנה טאוס מנהלת המשפחתונים בכפר הירוק, סיפרה על הקשר של הפרויקט לכפר כולו. כל משפחתון מנוהל על ידי שני הורים שחיים בו עם ילדיהם הביולוגיים. אליהם מצטרפים כ־12 ילדים בגילאי א'־י"ב. מטרת המשפחתון היא לדמות תא מש־פחתי חם ואוהב.

המשפחתונים בכפר הירוק שייכים לעמותה בשם "המפעל להכשרת ילדי ישראל" והכפר הוא אחד משני כפרי הנוער היחידים בארץ בהם נמ־צאים משפחתונים. הערך המוסף להימצאותם של המשפחתונים בכפר הוא הסביבה, בית ספר ששואף למצוינות, חדר האוכל וסביבה ירוקה.

הכפר הירוק הוא מקום קסום עם אווירה טובה, המקבלת ילדים לא משנה מאיפה באו, "כל ילד באשר הוא". בית הספר שואף למצוינות ומושך את התלמידים כלפי מעלה, ונותן לכל ילד הזדמנות להוכיח את עצמו ואת הידע שצבר. המשפחתון מלמד את הילד לראות את הטוב בכל דבר ונותן לו ערכים חשובים לחיים.

ליהי ברונשטיין, ט'/2, עדן כהן, ט'/4

פעמיים בחודש נשארים בסופ"ש. קבלת שבת בכפר

חלק מהשגרה היא טיפול בפרות. חניכים בחליבה

מפעל שהוא כמו בית

מסגרת ברורה שנותנת את כל ההעשרה האפשרית, מחוגי אמנות ועד עזרה יומיומית בלימודים, וכמובן כמובן, המון אהבה ● פנימיית הכפר הירוק הוא מפעל ייחודי ומחמם את הלב

בכפר הירוק מחלקים את התלמידים לפי שכבות גיל. כיתות ז'–ח' יחד בקבוצה אחת עם מדריך, אם בית ומדריך ש"ש (שנת שירות). בכיתות ט'–י"ב יש כמה קבוצות בכל שכבה.

לכיתות ט' מצטרפת כל שנה קבוצת נעל"ה (נוער עולה לפני הורים) שחבריה מגיעים מארצות שונות בלי להכיר אחד את השני ובלי לדעת עברית. פה הם לומדים, כמו כולם.

לכל קבוצה בפנימייה יש מדריך, אם בית, ומדריך או מדריכת ש"ש.

המדריך הוא בעצם "האבא" שלנו והוא נמצא איתנו רוב שעות היום, אם הבית היא כמו "האמא" ולרוב היא נמצאת רק בשעות הבוקר, מדריכי ש"ש הם נערים שסיימו י"ב, דחו את הצבא בשנה והתנדבו להיות כמו "האחים הגדולים" שלנו.

צוות הפנימייה זמין לכל בעיה שלנו 24/7. תמיד אפשר לדבר איתם על כל דבר: ריב עם חבר, בעיות בלימודים או עניין שבכלל לא קשור לכפר.

שגרת הפנימייה לילדים היא שונה משגרה של ילד אחר. בפנימייה אתה עוזב את מה שהכרת קודם ומתחיל חיים חדשים, עם אנשים חדשים וללא הורים. הפנימייה מעצימה ומפתחת את הילד, מלמדת אותו להיות עצמאי, לא להסתמך בכל עניין על התערבות של הצוות, או של ההורים. השגרה היומיומית של להיות רחוק מהבית מהבוקר עד הערב במשך שבוע וחצי, מעשירה וחושפת לילד צדדים חדשים ביכולותיו.

לגדול בפנימייה של הכפר הירוק זה לא סתם "לגדול" והמון מחזורים שסיימו כאן יכולים להעיד כך. כמה שנים בפנימייה של הכפר זה לצאת מוכן עם כל הכלים שרצית לרכוש לעצמך לדרך, ובכלל זה חוגי נגינה, חוגי ריקוד, או חוגי ספורט.

גם תלמידים שקשה להם וצריכים עזרה במקצוע מסוים, מקבלים אותה. פעם ביום, החניכים עולים למרכז הלמידה, שם הם מקבלים חיזוק לימודי לפי הצורך וממלאים את המטלות שקיבלו בשעות הבוקר בבית הספר. כל אחד שצריך עזרה או תגבור בכל מקצוע שהוא יקבל מענה מיידי כדי שלא יצבור פער מהחומר הנלמד בכיתה.

השגרה שלנו

כל בוקר עד השעה 7:15 אנחנו צריכים להגיע לחדר אוכל לבושים ומדוגמים לבית הספר.

7:45 השיעור הראשון. כל אחד עובר את היום לפי המערכת שלו. אחרי הלימודים לכמה מאיתנו יש חוגים או אימונים.

בשעה 18:00 אנחנו עולים לאכול ארוחת ערב. ובשעה 18:45 אנחנו (כיתות י', לכל שכבה זה שעה אחרת) מגיעים למרכז למידה, שם עושים שיעורים, עבודות, מתכוננים למבחנים ומקבלים תגבורים. פעם ביום יש לנו שיחת קבוצה (לפעמיים יותר).

כל הקבוצה מתאספת במועדון עם המדריך, אם הבית או הש"ש והם מעבירים לנו את הלו"ז למחר, למשך השבוע או הודעות חשובות.

כל קבוצה לפי השעה שלה, נכנסת לחדרים, מתארגנת לשינה וכיבוי אורות.

הפנימיסטים יוצאים הביתה כל סופ"ש שני. בשבתות שאנחנו נשארים בכפר אנחנו הכי נהנים.

כל ערב שישי יש קבוצה על הבמה שמעבירה את קבלת השבת. הם שרים לנו, מקדשים ומקריאים קטעים יפים. לקבלת השבת אנחנו מחויבים להגיע בחולצות לבנות כדי לכבד את המעמד של ערב שישי. בהמשך הערב אנחנו צופים ב"תוכנית עשר", שהיא הצגה שכל קבוצה מעלה פעם בשנה להורים ולמוזמנים. לעמוד על הבמה בתוכנית עשר זה הדבר הכי מרגש וכיפי שכל קבוצה מחכה לה כל שנה.

לפעמים, בשבת בבוקר יש פעילויות כפר, שהן פעילויות עם כל שאר הקבוצות, כמו מרוץ הכפר, תחרות שחייה ועוד. ולפעמים, יש לנו פעילויות בקבוצות, שהמדריך מעביר לנו. כמובן שלחיות בפנימייה לא נגמר רק בלו"ז היומיומי. לפני כחודש כיתות י' בפנימייה יצאו לטיול לדרום. טיילנו ביער יתיר, עשינו קצת מסלולי הליכה ובלילה ישנו באוהל אחד גדול, אחד לבנים ואחד לבנות. למחרת עשינו פעילות תורמת לקק"ל. היה מדהים, מגבש ומהנה מאוד.

לחיות בפנימייה זה לא כמו שזה נשמע. לחיות בפנימייה זה מדהים. כשאתה גדל וחי בפנימייה של הכפר אתה מרגיש ויודע, שלא תמצא מקום יותר טוב לגדול בו.

שובלי מזרחי, י'/1

עשר של תוכנית!

בימי שישי מתקיימות תוכניות 10, שזה הצגה של כחצי שעה שבמסגרתה כל פעם קבוצת פנימייה אחרת מעלה הצגה. אני מתגוררת בכפר כבר מכיתה ד' ואף פעם לא התלהבתי כל כך מההצגות, עד שחברים שלי התחילו להופיע.

כבר שנה שלישית שאני יושבת בקהל ומריעה להם בהתלהבות. זה תמיד מדהים מה שהם עושים, כל החברות הטובה ביניהם פורצת החוצה דרך הצגה קצרצרה, וזה מרגש להיות נוכחת בתוצר שעבדו עליו תלמידים יותר משבועיים. אמנם ראיתי כבר הרבה תוכניות 10 אך חבריי לכיתה שמתגוררים מחוץ לכפר לא ראו. ולראות אותם מגיעים במיוחד בערב שישי משמח אותי מאוד ואת הילדים שמופיעים עוד יותר.

בשנה שעברה אחת מקבוצות הפנימייה העלתה הצגה בנושא הנסיך הקטן. אף פעם לא קראתי את הספר, אך ההצגה העבירה לי את כל המידע כאילו כן קראתי. הסיפור עוסק בנסיך שיוצא לגלות עולמות חדשים ובדרך פוגש חברים. היה ניתן לראות שהם באמת התכוונו במשחק שלהם, הכל היה נראה מאוד אמיתי, כמו שיחות בין חברים טובים. ההצגה הייתה עשויה היטב ומרגשת. חבריי שהעלו את ההצגה, ובאופן כללי כל הקבוצות שמעלות הצגות, יודעים לשחק מעולה ולהיות על במה באופן מצוין ותמיד יש שיתוף פעולה מקסים. תוכניות 10 בכפר הן דבר ייחודי שכולם אוהבים, ובסיום כל הצגה יש מחיאות כפיים היסטריות.

שיר קאופמן, ט'/9

כמעט כמו משפחה טבעית. ח"כ יעל גרמן עם צוות המשפחתונים והילדים

צעדים ראשונים בישראל

החלה קליטתם של תלמידי נעל"ה החדשים בכפר, כמו גם במשפחות המארחות ● בהצלחה לכוווולם

נעל"ה

מלמדים את השכבה שיר ברוסית. בבניאס עם עדינה ברגר_ רכזת נעל"ה

עזבו את הבית ועלו לישראל. חניכי ט'/11 עם המחנכת אורית זמרו

גם השנה הצטרפו לשכבה ט' ולמשפחת הכפר הירוק 29 תלמידי נעל"ה חדשים.

29 נערים ונערות ממדינות ברית המועצות לשעבר, שעזבו את הבית, ההורים והחברים והגיעו לבדם לישראל, לחיות ולהתחנך בכפר הירוק, בכיתת נעל"ה, במסלול קדם רפואה.

הם התחילו בצעדיהם הראשונים בלימוד עברית, בהכרת הכפר והחברה הישראלית.

אלה שהגיעו לפני החגים, התארחו בערב ראש השנה אצל משפחות ישראליות נפלאות שפתחו את ביתן וליבן והזמינו אותם לארוחת ערב החג, לרובם – בפעם הראשונה בחייהם.

יחד עם תלמידי השכבה האחרים הם יצאו לטיול שנתי לאזור הצפון, התפעלו מזרימת המים בבניאס, ישנו באוהלים בכפר בלום וירדו את מצוק הארבל, כשלקינוח הלכו במים במג'רסה וחזרו מלאי חוויות לכפר הירוק.

ברצוני לציין שני אירועים מאוד מרגשים בנוגע לקבוצה זו של נעל"ה: המחווה המרגשת והמקסימה של תלמידי ט'/1 שראגו לתת במתנה לכל תלמיד כובע מצחייה לטיול השנתי עם הכיתוב "נעל"ה בכיף לישראל". וכן, שתלמידי נעל"ה לימדו את כל תלמידי השכבה, בבוקר היום השני של הטיול, שיר ברוסית. מילות השיר עם הסבר למלים הופצו בין תלמידי השכבה מבעוד מועד, והיה מרגש לראות את כל תלמידי השכבה שרים ברוסית ומקבלים את חבריהם החדשים.

לתלמידי נעל"ה שאין להם קרובי משפחה בישראל, אנחנו מחפשים משפחות מארחות. לשם כך קיימנו ערב חשיפה למשפחות שמתעניינות לארח ילדי נעל"ה בשבתות, ביציאות מהפנימייה ובחגים.

אנו מעריכים מאוד כל משפחה ישראלית שבוחרת לפתוח את ביתה וליבה ולארח באופן קבוע נער או נערה מנעל"ה. זאת ההזדמנות שלנו לומר שוב תודה לכל המשפחות שהביעו התעניינות ולאלה שבחרו להפוך לחלק ממשפחת נעל"ה.

אנחנו מאחלים הצלחה רבה לתלמידי נעל"ה החדשים שהצטרפו ל-76 תלמידי נעל"ה הוותיקים בגילאי י'-י"ב.

עדינה ברגר אידו, רכזת נעל"ה

ט'/11 בבניאס

הערך שלי...

אהבה, משפחה, ילדים, כנות אלה מלים גדולות שמאחוריהן ערכים חשובים ● תלמידי נעל"ה משתפים בערך החשוב ביותר להם

משפחה לפני עבודה

בשבילי "האבן הגדולה" בחיים זאת משפחה. הרבה פעמים כאשר אני מגיעה למשפחה המארחת שלי, אני מבינה שגם אני הייתי רוצה משפחה כזו: גדולה, חזקה ותומכת. אני רוצה הרבה ילדים בעתיד, בית גדול ויפה וכמובן בעל אהוב. אלה הדברים הכי חשובים בחיי.

טיול שנתי בצפון

אם להגיד את האמת, אני לא דואגת כל כך להצלחה בעבודה, כי זה לא תופס את המקום הראשון ברשימת הערכים שלי.

כדי לממש את החלום שלי אין לי כרגע מה לעשות או לתכנן. לדעתי, פשוט כדאי לי לחשוב טוב לפני שאני מקימה משפחה, ולמצוא את הבן אדם שחשובים לו בחיים שלו אותם ערכים!

אני מבינה שזה נשמע קצת מוזר מבחורה בת 17, ואולי זה לא אופנתי לדמיין את הדברים האלו, אבל לכל אחד יש "אבן הגדולה" משלו, ואני שיתפתי אתכם בשלי.

נסטיה גריגורובה, י"ב/10

לא טבעי לנו להיות לבד

"האבן הגדולה" שלי זו המשפחה שלי. לבני אדם לא טבעי להיות לבד ואנחנו נולדים במשפחה שנשארת איתנו, אחר כך אנחנו מחפשים משפחה "חדשה" שאנחנו נשארים איתה אבל לא שוכחים את ההורים. המשפחה בשבילי זאת האבן הכי גדולה. במשך החיים אפשר לשנות את העבודה, להשיג כסף, לקנות דירה, למכור מכונית. אבל זה לא עובד עם המשפחה. המשפחה צריכה להיות ה"אבן הכי גדולה". זאת הדעה שלי!

ססה זובץ, י"ב/10

להיות אדם!

כבר שעה שאני יושבת מול הדף וחושבת מהי בשבילי "אבן גדולה". האמת היא שאני לא מצליחה לחשוב על משהו ספציפי. יש הרבה ערכים חשובים בחיי, נגיד משפחה שבלעדיה אנחנו לא יכולים לעשות כלום. או חברים, זה גם חשוב בעיני, כי אומרים כשמסתכלים על החברים שלך – מבינים מי אתה. יש עוד ערך חשוב – לקבל תואר או להיות מקצוען בתחום מסוים, מכיוון שזה מה שעושה אותך מיוחד ושונה.

אה, הנה זה הגיע! הערך המרכזי שלי הוא להיות בן אדם ולהיות עם בני אדם. אני מדברת על לעזור לאנשים, לדבר איתם כשצריך, לתת עצה או לתמוך. אני כל כך אוהבת שיחות כאלה של לשבת עם בן אדם ופשוט לספר לו מה שקורה בחיים, איך אני מתמודדת עם זה ולשמוע את זה בחזרה. אני אוהבת ורוצה להיות בשביל אנשים ולעזור להם פשוט כדי לעזור ולא לחכות למשהו בחזרה. אני רוצה שאנשים יהיו ישירים ויגידו את מה שקורה בראש שלהם בלי לדבר מאחורי הגב ובלי לשקר. אני חושבת שאם אנשים יעשו כך, העולם שלנו יוכל להשתנות לטובה.

אליסה רבינוביץ', י"ב/10

החיים כמדרגות קושי

בעקבות השיר "ספורט" של להקת "החברים של נטשה" כותבת מרגו גרינברג על מדרגות הכשלון המוצבות בדרך לאוטוסטרדה של ההצלחה

בשיעור עברית קראנו שיר. השיר מדבר על העליות והמורדות בספורט. השיר אומר לנו שבספורט תמיד יהיו גם רגעים שמחים, ניצחונות והצלחות, ויהיו גם זמנים קשים והפסדים. בלתי אפשרי תמיד להצליח. כל הצלחה בנויה מקשיים, הפסדים וכוח להמשיך ולא לוותר.

לדעתי, משמעות השיר אפילו חזקה יותר משום שאני חושבת שבשיר מדובר לא רק על ספורט, אלא גם על החיים. לא משנה מה אנחנו עושים, תמיד קודם נפסיד ורק אחר כך נצליח. להתחיל משהו חדש זה קשה מאוד, מפני שעוד אין לנו שום ניסיון בזה, אנחנו לא יודעים מה ואיך לעשות. החיים הם מדרגות, וכל המדרגה היא קושי או בעיה מסוימת. כדי להגיע למעלה, צריך לעבוד קשה ולא לוותר בגלל מדרגה אחת.

בעולם יש הרבה דוגמאות לאנשים מפורסמים שבהתחלה הפסידו ושוב הפסידו, ושוב ושוב. אף על פי כן, הם המשיכו לעשות את מה שבו הם האמינו, ובסוף הלכו רחוק מאוד וקיבלו המון כבוד. הדוגמאות הכי יפות, לדעתי, הן על סופרים מפורסמים והספרים שלהם. למשל, הסיפור המוכר על הסופרת ג'ואן ק. רולינג שספרה על הארי פוטר נדחה על יש 12 הוצאות ספרים. בכל מקום אמרו לה שזה ספר ילדים לא מוצלח. קשה להאמין בזה עכשיו, נכון? וזאת לא הדוגמה היחידה. אותם דברים קרו לסטיבן קינג עם הספר "קרי" ולמרגרט מיצ'ל עם הספר "חלף עם הרוח".

גם בחיים שלי היו עליות וירידות. אחת מהן היא ההשתתפות בחוג פיזיקה. בהתחלה היה לי קשה מאוד, מפני שהחוג היה בשביל תלמידים מכיתות י'–י"ב ואני הייתי רק בח'. ברור שידעתי הרבה פחות מהתלמידים האחרים שם. למרות זאת, לאחר זמן מה, התחלתי להבין יותר ובסוף הצלחתי מאוד בתחרויות חשובות. בזכות החוג, עד היום אני יודעת פיזיקה ברמה גבוהה מאוד.

לבסוף, אני רוצה לומר שאני שמחה שלא ויתרתי על החוג ושאף פעם לא הצטערתי שהמשכתי ללכת לשיעורי פיזיקה. יש משפט שאני מאוד אוהבת, שאומר שבחיים אנחנו לא מצטערים אף פעם על דברים שעשינו, אלא רק על מה שלא עשינו.

מרגו גרינברג, י'/10

כיתה ט'/10 במסיבת סוף שנה

שכבה י' ובת שבע עם השומר החדש. סמינר עולים חדשים

אצל משפחת זינאתי בפקיעין. סמינר לעולים חדשים

25 שנה לנעל"ה. מסיבה בהיכל התרבות

עברית חובה שפה!

כל אחד שמחליט לגור בישראל צריך ללמוד עברית כי ללא שפה משותפת לא תהיה גם תחושת שייכות

כל שנה מגיעים לישראל המון אנשים חדשים מארצות שונות, אבל לא כולם רוצים ללמוד את השפה העברית. לדעתי, זאת בעיה גדולה, מפני שחשוב מאוד שבמדינת ישראל אנשים ידברו עברית ולא שפות אחרות.

העברית היא שפה כל כך יפה ועתיקה, לפני אלפי שנה אנשים דיברו בה. אף על פי שהיה זמן שבו העברית כמעט מתה, בזכות הציונות היא חזרה לחיים. אנחנו צריכים לשמור עליה משום שהעברית היא החלק העיקרי של התרבות היהודית.

בנוסף, לכל מדינה צריכה להיות שפה ראשונה. מדינה צריכה שפה אחת כדי שהתקשורת בין האנשים שחיים בה תהיה קלה. אם הרבה אנשים לא ילמדו עברית, יהיו הרבה בעיות בחיי היומיום שלהם. עדיין בבתי ספר, בקניונים, ברוב החנויות, בבתי חולים ובמשטרה משתמשים בשפה העברית, ולכן המצב של האנשים שלא מדברים עברית יכול להיות קשה ומסוכן לפעמים.

אם אנחנו רוצים לחיות בישראל ולראות בה את הבית שלנו, אנחנו צריכים ללמוד עברית.

מרגו גרינברג, ט'/10 נעל"ה
(9 חודשים בישראל)

השנה הראשונה שלי

פולינה מספרת על השנה הראשונה בישראל: למרות הרבה קשיים – היא כבר לא רוצה לחזור לבלרוס

לפני כמעט שנה החלטתי לעלות לישראל וללמוד פה. אף פעם לא הייתי בישראל ולכן התרגשתי, כי לא ידעתי מה יקרה או מה אני אצטרך לעשות. אבל אחרי העלייה לא רציתי לחזור.

אני עושה את כל מה שמעניין אותי: מנגנת בכינור, עושה פילאטיס. אני בטוחה שבלי עזרת החברים שלי, אני לא הייתי מצליחה את מה שאני מצליחה עכשיו.

אני לא רוצה להגיד שלגור בחדר עם עוד אנשים זה קל, או שלו"ז צפוף כל יום זה נוח. אבל יחד עם זאת הכרתי כל כך הרבה אנשים חדשים. לפעמים להכיר אנשים היה נעים, לפעמים לא, אך עכשיו אני יכולה להבין אנשים שונים עם מצבי רוח שונים.

בהתחלה הכל היה מאוד חדש, התרגשתי מכל דבר: אנשים, אוכל, יחסים בין מורים לבין תלמידים ועוד. אחר כך היו מצבים שבהם לא רציתי לעשות כלום ופשוט לעזוב. משום שהחיים בקבוצה אחת כל הזמן הם לא פשוטים או קלים. לפעמים אנשים לא מבינים או לא רוצים להבין אחד את השני. למשל, פעם אחת הרגשתי שאני לבד ושלאף אחד לא מעניין איך היה היום שלי או מה עשיתי, אך למחרת כבר רציתי לדבר עם כולם ורציתי לדעת כל מה שקורה.

חלק גדול מהחיים החדשים שלי הוקדש לשפה חדשה. לפני נעל"ה לא ידעתי שום מילה בעברית, אבל אחרי כמה חודשים הצלחתי לדבר ולכתוב. קצת, אבל לי זה מספיק. לא הייתי מצליחה ללמוד את השפה בלי המורות המדהימות שלי.

במשך הזמן הבנתי שבקבוצה כולנו צריכים להיות יחד. גם כשהייתה לנו תקופה לא קלה, הצלחנו להישאר קבוצה, לפעמים בלי מדריכים. התנהגנו כמו מבוגרים – עזרנו אחד לשני, דיברנו עם מי שצריך. כולנו רצינו הכל הכי טוב בשביל הקבוצה. בסוף קיבלנו את מה שביקשנו.

בנוסף, אם הייתה לי הזדמנות לחזור לבלרוס ולהישאר שם, לא הייתי רוצה לעשות את זה. למרות כל הדברים הקשים השנה הזאת נהפכה לשנה הכי טובה והכי מעניינת שהייתה לי.

פולינה קפלן, ט'/10

סמינר לתלמידי נעל"ה

תחת כיפת השמיים

מכיף של יחד במצוק הארבל ועד להיות בשלום עם העולם בניצנה ● רשמים מטיולים

טיולים וסיורים

הסיפורים הטרגיים שעליהם אנחנו גדלים. זריחה ממצדה

רמת הגולן: מסלול מתיש שסופו אכסניה שווה

אחרי החגים יצאה י'/4 לטיול שנתי. באותה התקופה נפוצה במספר מעיינות מכת העכברת ולכן מעט מהמסלולים שונו. לאחר נסיעה של 3 שעות מהנות במיוחד (שמענו שירים ברמקולים באוטובוסים), הגענו למסלול הראשון – הר ברקן. ירדנו מההר. מסלול מתיש במיוחד. נסענו לתחנה הבאה – נחל הקיבוצים. "זכינו" לבלות שם רק כעשרים דקות (רק מעטים נכנסו למים)...

עייפים ורטובים המשכנו לאכסניה בחיספין, יש לציין שזו אכסניה מפוארת במיוחד עם מקלחות בחדרים, חדר אוכל טוב, ועוד.

ביום השני נסענו להר בנטל, משם עשינו תצפית מרהיבה אל גבול סוריה וקוניטרה! משם המשכנו למכון וולקני, ושמענו הסבר מרתק על המקום.

מאוד נהניתי מהטיול המרתק ועל טיולים נוספים אכתוב בגיליון הבא.

אילי גוסרסקי, י'/4

טיול שנתי
שכבה י'

מסלול לא קל. הירידה מהר ברקן

ח'/3 בטיול שנתי בצפון

הנגב: עתיקות ותקוות

איתי ואני יצאנו לטיול שנתי בשבוע הראשון של אוקטובר. ביקרנו בנגב: במדרשת בן גוריון ובכפר נוקדים, והשתתפנו בפעילות בלתי רגילה שהעבירה לנו אישה בדואית מן הנגב. כמו כן, טיפסנו במעלה השביל למצדה וביקרנו בנחל דויה. כל אחד מאיתנו בחר לספר על האירוע המעניין ביותר שעבר בטיול.

טיול שנתי
שכבה ז'

מיקה: מה שעניין וריגש אותי ביותר הייתה הרצאה של אישה בדואית מרשימה. היא סיפרה על חייה המיוחדים, על מנהגי החברה הבדואית ועל הדרך "המטורפת" שעשתה. היא הייתה מעוררת השתאות בכך שהלכה נגד הזרם. בחברה הבדואית נהוג שנשים נשארות בבית ומטפלות בילדים. היא החליטה שאורח החיים הזה אינו מתאים לה, ושעליה לצאת לעבודה ולהגשים את חלומותיה. כה מדהים ומבורך! היו לה שלושה חלומות: לטוס לחו"ל, להפיק סרט על חייה ולהוציא ספר. לחו"ל היא כבר טסה כדי לראות את הבן שלה, שסיים שם לימודי רפואה. סרט על חייה היא עשתה גם עשתה, והוא אפילו הוקרן בטלוויזיה; ובנושא הספר, היא בתהליך מתקדם להפיצו בחודשים הקרובים. שמחתי לשמוע שהיא תומכת בהעצמת נשים.

זה החלום שלי. לעמוד על שלי, ללכת נגד הזרם, לא להיות כמו כולם, להצליח להגשים את החלומות שלי ולהגיע למצב שבו נשים וגברים שווי זכויות בכול. האישה הבדואית גרמה לי להבין שאני יכולה להגשים את חלומותיי. היה מרתק לשמוע אותה. מה שבטוח אני הולכת בעקבותיה.

איתי: החלק הכי מעניין עבורי היה העלייה למצדה בשעת בוקר מוקדמת. זה אחד מהסיפורים הטרגיים שעליהם אנחנו גדלים. העם שלנו שרד את כל מה שהגורל זימן לו. רבים קוראים לנו "עם הנצח", אולם אני קורא לו העם שלי. כשהעפלתי למצדה התחילו לעלות בראשי דברים שאבי סיפר לי: על כך שמצדה הייתה המאחז האחרון של המורדים בארץ ישראל כנגד הכיבוש הרומאי; ועל כך שהטרגדיה הגדולה של המורדים הייתה שהם בחרו להתאבד במקום להשתעבד. לדעתי, הסיפור טומן בחובו גבורה ואצילות נפש. לאחר העלייה הארוכה והקשה הבטתי לראשונה בחיי על האתר ההיסטורי מצדה. המדריכה שלנו עשתה לנו סיור קצר במקום, תוך כדי הסבר היסטורי על מה שקרה. אני חייב להגיד שכמות המבנים הייתה מרשימה, האדריכלות הייתה מתקדמת לאותה התקופה, אבל שום דבר לא היה מופלא יותר מהמבט הטהור לעבר האופק. אני בטוח שגם בעוד עשור אזכור את הטיול כאחת החוויות הטובות שלי בכפר הירוק.

לסיכום, שנינו נהנינו, עברנו חוויות חזקות ואנחנו בעיקר מחכים לטיול השנתי של שנה הבאה.

איתי אור, מיקה רוטברט, ז'/6

ט/6 בטיול שנתי בצפון

גליל מערבי: על נחל בצת ומבצר צלבני

הטיול התחיל. הגענו לנחל בצת-שרך. גם אם היה מסלול קצת פחות מיוחד מהמסלול של היום העוקב, שבו נכנסנו לבריכות מים טבעיות, הרי ששועל יפהפה שעבר לידינו בעת הטיול, היה פיצוי מספק.

עם גמר המסלול נסענו לחוות מונפורטויטו, התקלחנו, אכלנו ארוחת ערב והלכנו לישון.

למחרת, עם זריחת החמה, לאחר ארוחת בוקר ונסיעה מלאת צחוקים ושירה, הגענו לנחל כזיב. כמו פרפרי עש לאור נמ־שכנו למי הנחל הצוננים והנעימים, שהקלו עלינו את הטיול המפרך. כמו כן עזרו טופז המדריכה שסיפרה על הברחת היחמורים לארץ. איך הפך הרצון לייבוא היחמורים מאיראן למבצע בטחוני.

לא עבר זמן רב מסיום הסיפור, וכבר הגענו לבריכת מים טבעית, שבה מלחמת השפרצות היתה כמובן בלתי נמנעת. אחר כך חיכתה לנו עלייה מייגעת.

בעוספיה זכינו לאירוח דרוזי אותנטי, הסברים מרתקים על ההיסטוריה של הדת הסודית והתרבות הדרוזית. הפיתות הדרוזיות יחד עם התה המתוק והעוגיות הנלוות לו בהחלט חתמו את הטיול בטעם שיישאר לעוד שנים רבות.

מעיין קרת, ח'/5

טיול שנתי
שכבה ח'

בסיום מסלול נחל בצת. כיתה ח'/5

דברים שלמדתי מטיול

מתחילת השנה הכיתה שלנו יודעת שיהיה טיול שנתי באוקטובה. למרות שכולם אמרו שזה יהיה כיף, רוב הכיתה שלנו חשבו שזאת תהיה חוויה לא טובה משום שנישן באוהלים במשך ארבעה ימים.

לדעתי, זה היה הטיול הכי טוב בחיי. במשך ארבעה ימים, בגלל שהיינו כל הזמן יחד, ראיתי דברים מעניינים והכרתי את חבריי לכיתה ולשכבה יותר טוב.

ממש התאהבתי במדבר. ראינו את שקיעת השמש בנגב. בעיניי, הנוף הזה הוא הכי יפה שראיתי בחיים וההרגשה של החירות והשקט המוחלט הייתה כל כך חזקה שאני אזכור את הרגע הזה עוד הרבה שנים. לאחר מכן, בישלנו ארוחת ערב ואכלנו אותה ליד המדורה. מאז שהייתי בת 6 ואבא שלי קנה לי אנציקלופדיה היה לי חלום לראות עקרב במו עיניי, ובלילה עם המדריך ראיתי כזה מקרוב!

כמו כן, היה מעניין לדבר על הדברים החשובים כמו שמירה על כדור הארץ או כבוד לאנשים מבו־גרים. דיברנו גם עם חניכים בדואים מניצנה. הם סיפרו על התרבות שלהם ואפילו רקדנו איתם את הריקוד שלהם.

לסיום, אני רוצה להגיד שלמדתי ונהניתי מהטיול, אבל הדבר הכי חשוב שלמדתי שלא צריך לפסול דברים מראש מכיוון שאף פעם לא יודעים מה יקרה, אולי זה יהיה מדהים, כמו במקרה הזה.

קטיה רזניק, י''א/10

במדבר הייתי בשלום עם העולם

גם אני חששתי שהטיול יהיה נורא, שסתם נטייל במדבר בלי מטרה, כי אני לא כל כך אוהבת את המדבר. אבל הטיול שינה אותי, ועכשיו אני באמת מאוד אוהבת את המדבר.

ביום הראשון יצאנו מהכפר, היינו יחד עם השכבה באוטובוס. כל הזמן הייתה מוזיקה ואני אף פעם לא אבין איך אפשר בש־מונה בבוקר לשמוע מוזיקה.

אחר כך פגשנו את המדריך שלנו. הוא עושה שנת שירות בניצנה. הוא הסביר לנו הרבה על המדבר ועל דברים מעניינים על ישראל. הוא כל הזמן מטייל בכל מיני מקומות.

בניצנה ישנו באוהל. זאת לא הפעם הראשונה וזה לא היה קשה, אלא אפילו מעניין, שכן לא כל יום יש הזדמנות כזאת.

ביום השני דיברנו בקבוצה על דברים שמאוד חשובים לי, על כך שצריך לעזור לאנשים ולא לצפות מהם לתמורה. שצריך לעשות דברים מהלב. אחרי זה הלכנו לטיול, לא כל כך רחוק מניצנה, שם הייתה דרך שלאורכה עמודים עם מילה אחת – "שלום". זה היה באמת חזק ובעל משמעות. בערב היינו בדיונות, ואחרי הערב הזה הבנתי שזה כל כך יפה להיות רחוק מכל האנשים. הרגשתי כמו ילדה קטנה ולא חשבתי על דברים רעים. היו שטחים פתוחים של חול שאתה לא רואה את הסוף. היה אפשר לעמוד ולהסתכל שעות. בנוסף, דיברנו עם ילדי השכבה והרגשתי שהתקרבנו. בטיול הגשמתי חלום שלי, לראות עקרב. אף פעם לא יכולתי להבין איך בגוף כזה קטן יש ארס שיכול להרוג איש ברקה.

טיול שנתי
שכבה י"א נעל"ה

ביום השלישי של הטיול הלכנו לעזור לאיש שיש לו מטע רימונים, זה היה מעניין בגלל שאף פעם לא עשיתי את זה, וכאשר החקלאי סי־פר לנו על החיים שלו, הערצתי אותו. הוא קוטף את הרימונים וחלקן מופנות לייצור תרופות לסרטן. הוא היה יכול למכור את זה לתיירים, אבל הוא לא עושה את זה, אני חושבת שזה מאוד חשוב.

בערב טיילנו בזמן חופשי בניצנה וראינו בסיס צבאי שבו כל הארטילריה מיוצרת, ואחרי זה יש לי הרגשה של ביטחון בישראל.

ביום האחרון הינו בכפר, שם הכל מושלם, שקט, ילדים על המגרש, יעלים רצים, והכל באמצע של המדבר. אני מאוד אהבתי את המקום הזה.

לאחר שחזרנו לבית הספר, הרגשתי משהו לא כל כך נעים, הרבה רעש ואנשים. במדבר הייתי במצב של שלום עם העולם ועם עצמי. אני מאוד רוצה לצאת לעוד טיול כזה. היה מעניין והבנתי הרבה דברים חדשים על עצמי.

ולדיסלבה פלסקאצ'בסקאיה, י''א/10

ירדנו לנגב להכיר את השטח ואת האנשים. שכבה י"א בניצנה

ניצנה: הכפר הצהוב

השנה שכבה י"א יצאה לטיול מיוחד בניצנה. ניצנה דומה לכפר שלנו ועם זאת כל כך שונה. גם ניצנה היא כפר הנוער כמו הכפר הירוק, גם בניצנה פגשנו עולים חדשים כמו חברי נעל"ה.

הכרנו אנשים שגרים שם. היינו אורחים בפנימייה של ילדים בדואים שרוצים כמונו לקבל תעודת בגרות מצטיינת ושכמונו עובדים בחקלאות. הם הראו לנו את הריקודים הלאומיים של העדה הבדואית. הם גאים להיות ישראלים וגם שומרים על המ־סורת הבדואית ומוכנים לספר עליה לכל המעוניין.

טיול
שכבה י"א

בנוסף, טיילנו במדבר וחיפשנו שם בעלי חיים שחיים שם. למדנו הרבה על הנגב.

כמו כן, למדנו על החשיבות של התנדבות. עזרנו לחקלאי לקטוף רימונים, שחלק מתוצרתו מופנה ליצירת תרופות נגד מחלת הסרטן.

במהלך הטיול מבינים כמה חשוב לחקור את העולם מסביבך ולעזור לאנשים אחרים.

דניאל בוגטירביץ',י''א/10

ממוצרט ועד תום יער

אימפרוביזציות בהשראת טקסט תלמודי, אמנות ללא גבולות ודמעות של טווסים ● הכפר עושה תרבות

מגמת מוזיקה קלאסית בסיור באוסטריה. הקונצרט באולם Muth בווינה

תיאטרון ומחשבת: מהי חבורה?

בתחילת נובמבר, נפגשו כמדי שנה, תלמידי מגמת מחשבת ישראל–משפטים ותלמידי מגמת תיאטרון לערב פלפולים.

בערב הפלפולים, תלמידי מגמת תיאטרון מתחלקים לקבוצות ולכל קבוצה מצטרפים שניים או שלושה מנחים ממגמת מחשבת ישראל. המנחים מלמדים את תלמידי מגמת תיאטרון שני טקסטים שסובבים סביב נושא מסוים ולאחר מכן תלמידי תיאטרון מעלים קטעי דרמה בהשראת הטקסטים הנלמדים.

השנה לימדו תלמידי מחשבת ישראל את הטקסטים – "חבורה" מאת קפקא ו"דחפו את ישו בשתי ידיו" מהתלמוד הבבלי. הטקסטים עסקו במבנה של חבורה, במטרתה ובמאפייניה וביחסה אל האנשים שבתוכה ואל האנשים שאינם חלק ממנה.

במהלך הלימוד בקבוצות התפתחו דיונים מעניינים וכל תלמיד תרם לדיון, מה שיצר אופי מיוחד לכל דיון – כל קבוצה פירשה את הטקסטים מנקודת מבטם של חבריה ובעזרת ההנחיה של תלמידי מחשבת שהיו חלק ממנה.

מגמת תיאטרון העלתה קטעים בהשראת טקסטים ממחשבת. ערב פילפולי תיאטרון

לאחר הלימוד התחלקו תלמידי תיאטרון לקבוצות והעלו קטעים מצוינים שעסקו בנושא החבורות והושפעו מהדיונים בקבוצות הלמידה, ואפילו תלמידי מחשבת העלו קטע קצר משלהם. כל התלמידים נהנו מאוד מהחוויה ואין ספק כי נמשיך את המסורת גם בשנים הבאות.

יסמין דרור,י"ב/4

מוזיקה: קלאסיקה של סיור

מגמת מוזיקה קלאסית יצאה לסיור קונצרטים בבירת המוזיקה הקלאסית העולמית – וינה. היינו חבורה של 45 מוזיקאים מכיתות ח'–י"ב, עם כלי נגינה על גבנו, בליווי צוות מורי המגמה, המנצח בנימין יוסופוב וסיסקו.

זה היה שבוע מלא חוויות מוזיקליות ואחרות. הופענו בקונצרט הרכבים בבניין בית העירייה של וינה, הופענו בהרכב מלא של כל התזמורת באולם Muth היוקרתי ופתחנו קונצרט נוסף של כל התזמורת בנגינת "התקווה".

ביקרנו בביתו של מוצרט, במוזיאון המוזיקה, במוזיאונים לאמנות ושמענו קונצרט של התזמורת הסימפונית של וינה. תודה לסיסקו שליווה אותנו, פרגן וחילק שוקולדים לחברי התזמורת, למנצח שלנו בנימין יוסופוב שמוביל את התזמורת לשיאים חסרי תקדים, לצוות המורים של המגמה, ולתלמידים המקסימים. היה נהדר!

איילת ליפשיץ, רכזת מוזיקה קלאסית

תרבות

קולנוע ואמנות: אין גבולות

במסגרת פרויקט "מדברים גלויות" בשיעורי מנהיגות, בהנחיית המורה ערן מוסקוביץ', התחלקנו לקבוצות והתבקשנו לחקור נושא אחד המעניין אותנו שקשור למדינת ישראל. מאיה נייגר, עמרי וידל, אורי רביד, אור סולן ואני בחרנו לעסוק ולהעמיק בנושא חופש הביטוי בקולנוע ובאמנות בישראל.

לשם העבודה היינו צריכים לבחור אדם הקשור לתחום ולראיינו. בעזרתה של מורתנו להיסטוריה ואזרחות, ורדה קרין הגענו לחנה קומן, מרצה לקולנוע במכללת יזרעאל, אמנית, תסריטאית, במאית, סופרת ובעלת גלריה. חנה נענתה לבקשתנו בחדווה וקבענו להיפגש בגלריה שלה השוכנות באחת הסמטאות היפות של יפו, בסמוך לשוק הפשפשים ולשעון המפורסם.

מראה הגלריה היה ייחודי ואינו דומה כלל לגלריות הלבנות והריבועיות המוארות בתאורת פלורסנט שאנחנו רגילים לראות במוזיאונים. הגלריה לא מסתמכת על תאורה מלאכותית ואור השמש מציף את החלל העתיק.

בראיון שאלנו אותה על חופש הביטוי, על התפתחות הצנזורה בסרטים ואף על דעותיה האישית בנושאים הללו.

"כל מסר הוא רלוונטי". חנה קומן

האם תציבי גבול ולא תציגי יצירותיו של אמן בגלל שהמסר שהוא מעביר הינו "מוגזם" בעיניך?

"לא, לא מבחינת המסרים. כל מסר הינו רלוונטי חוץ מתמיכה ברצח".

חנה הביעה את עמדתה גם בנוגע לצנזורה בשיח הציבורי והפחד לדבר, הנובע מהחשש ממה שעלול להשתמע אם נביע את דעתנו. חנה טוענת כי הצנזורה שאנחנו עושים לעצמנו מתוך החשש הינה מסוכנת והיא בסוף תהפוך אותנו "לרובוטים".

המסר המרכזי שקיבלתי מהפגישה עם חנה הוא לא לפחד לדבר ולהביע את עמדתי.

נועה מזרחי, י'/6

"מרגש, נוסטלגי, משמח". תום יער מצלמת סדרה בכפר

סטנדאפ: מיקס של רגשות וטווסים

תום יער, קומיקאית סטנאפיסטית ישראלית ובוגרת הכפר מצלמת כעת עונה שנייה בכפר הירוק לסדרה המצליחה "שביל ישראל". העונה נקראת "תום יער עושה בגרות". במהלך הצילומים הלכנו שלי סורקין העיתונאית ואנוכי לראיין תום יער בזמן שהיא עוברת מלוקיישן ללוקיישן בלחץ זמן כמעט בלתי אפשרי. אחרי זמן מה הצלחנו לתפוס אותה לשיחה קצרצרה בה שאלנו שאלות על חוויית החזרה לכפר ועל הסדרה החדשה.

"מדובר בהמון רגשות שמתערבבים יחד", אמרה, "מרגש, נוסטלגי, משמח, אני מקווה שהסדרה תצא טוב. לא יודעת כאלה... מיקס של רגשות וטווסים".

על מה העונה החדשה?

"זה נקרא תום יער עושה בגרות, שזה, אני חוזרת לתיכון שבו למדתי שזה כאמור הכפר הירוק, ומסיימת פה את הבגרויות, וזאת הסדרה. היא תהיה מאוד לא דומה ל'שביל ישראל' אבל גם מאוד דומה במובן שיהיה סטנדאפ".

איזה מסר היית מעבירה לתום יער הילדה שהייתה פעם בפנימייה?

"לא לבכות, יהיה בסדר".

אז מה נותר חוץ מלאחל לתום בהצלחה עם הסדרה החדשה!

נועה מזרחי, י'/6

בטוחים בידיים של אלביט

סיור מרתק אל המקום שמפתח את הטכנולוגיות המשמעותיות ביותר במדינה

ביום שני, 11 ביוני, יצאנו, מספר נציגים משכבה ט', לחיפה, לביקור במשרדי אלביט מערכות – חברה בינלאומית העוסקת במגוון רחב של טכנולוגיות עבור השוק הביטחוני.

כשהגענו אל משרדי החברה, נלקחו מאיתנו מכשירינו האהובים – הטלפונים הניידים, מחשש לצילום, ריגול והעתקת הטכנולוגיה.

תחילה שמענו הרצאה מפי אחד העובדים בחברה והכי התלהבנו מהכיבוד והשתייה שחילקו לנו. בהרצאה, שלוותה בסרטונים, למדנו על החברה, סניפיה ברחבי הארץ והעולם והטכנולוגיות הרבות שהיא מפתחת – מפרויקטים להשבחת כלי תחבורה, כגון מסוקים ומטוסים אזרחיים וצבאיים, מל"טים (מטוסים ללא טייסים), רכבי שטח משוריינים ומחומשים, ועד קסדות מדגמים שונים.

המשכנו לגלריה שבה הוצגו מוצרי החברה: קסדות, טילים, פצצות, ראשים עם לייזר (המתלבשים על כלי הנשק) ומסכים חדישים למטוסים אזרחיים. התבוננו במוצרים השונים, שמענו על פיתוחם, דרך פעולתם וכו'. החלק המהנה בסיור היה ההתנסות במוצרים, חבישת הקסדות והמשקפות, המשחק בכפתורים הרבים, במתגים ובלחצנים.

הסיור היה מהנה, חווייתי ומעניין במיוחד ונגע במגוון נושאים שלמדנו השנה, ממירוץ החימוש הנוכחי ופיתוח כלי נשק ועד הקמת מפעלים באזורי פריפריה, הזכות לביטחון, הזכות לשוויון והעובדה המעניינת שישראל תומכת בפיתוח מגוון רחב של כלי נשק ובד בבד מצהירה על כוונותיה להשגת שלום במזרח התיכון.

גוני בן-יהודה, ט'/2

תזמורת ביג בנד בתל אביב בהנחיית אמיר בן אלון

"עקרנו עשבים, האכלנו צבים, סידרנו את המחסן ובנינו תיבות קינון". משתתפי פרויקט תיבות הקינון

להחזיר את ציפורי השיר

עורבים, יונים ודרורות נפוצים מאוד באזורינו וכבר אי אפשר להתחמק מהם. עכשיו בנינו גם תיבות קינון כדי לעודד את ציפורי השיר לקנן בביטחה ● אמיר וגיא מספרים על הפרויקט הייחודי

במשך השנה האחרונה, בכל יום ראשון אני וחברי גיא וולף הלכנו לגן המקלט ובהדרכת המורה והמחנך אורי רוזנבוים עזרנו לתחזוקה של גן המקלט ובנינו תיבות קינון לציפורי שיר.

תחזוקת גן המקלט הייתה בעיקר עקירת עשבים מסביבה של צמחים בסכנת הכחדה, האכלת הצבים וניקויים ממזיקים, סידור המחסן ועוד. תיבות הקינון היו חלק מאוד מרכזי מפני שזהו פרויקט מאוד חשוב כדי שבשמי ישראל לא נראה רק יונים, דרורים, עורבים, מאינות ודרורות.

בנינו את התיבות מעץ שנזרק או מעץ שהבאנו מביתנו. העבודה נעשתה בעזרת מקדחה, מברגה ברגים, מסמרים, פטיש, משייפת ועוד כלי עבודה שאף פעם לא נראו ככלים חשובים אך לאט לאט, ארבעים וחמש דקות בשבוע, הצלחנו לבנות בעזרתם ארבע תיבות קינון.

לאחר שבנינו, תלינו אותן ברחבי הכפר כדי שציפורי שיר יבואו ויקננו בתוך התיבה. אני מרגיש שאפילו אם אנשים רק רואים את התיבה ומתעניינים הרי שזוהי כבר הצלחה מפני ששימור מיני הציפורים בישראל הוא נושא מאוד חשוב לנערים בגילי.

כולנו אוהבים לראות ציפורים יפות בשמי ישראל ולכן החלטנו לעשות משהו בנושא ולבנות את התיבות. מדי פעם אני אוהב להסתכל בתוך התיבות ואפילו ראיתי ירגזי מצוי מקנן באחת מהן.

אמיר אילוז, ח'/9

להציל את העולם

המאבק בהתחממות הגלובלית יכול לרפות את ידיו של האדם הקטן, כי קשה לראות את הקשר בין הפרדת גביע קוטג' משאריות הסלט לבין שריפות הענק בקליפורניה. ולמרות זאת, חייבים לנסות ● לקרוא ולהפנים

אקולוגיה וסביבה

רק מעטים טוענים שאין קשר בין פעילות האדם להתחממות הגלובלית. פעילות בעקבות ספרו של מאיר שלו "גינת בר", בהנחיית שחר סתוי

את המונחים "שינויי אקלים" או "התחממות גלובלית" יש להניח ששמענו כולנו כבר אינספור פעמים. השיח הציבורי והחינוכי סביב הנושא קיים כבר מספר לא מועט של שנים, ורובנו מכירים את העובדות הבסיסיות. שמענו שכדור הארץ מתחמם כתוצאה מפליטת גזים שמגבירה את אפקט החממה, שמענו על המסת קרחונים ושלגים שתוביל לעלייה של מפלס הים, שמענו שאם נמשיך ככה התוצאות יהיו הרות אסון.

בכל זאת, נדמה כי ההתמודדות עם סוגיית ההתחממות הגלובלית, יחד עם בעיות סביבתיות אחרות, נדחקת שוב ושוב מסדר היום הציבורי, כמו גם מחיי היומיום של רבים מאיתנו. להערכתי, חוסר העיסוק של אנשים בבעיות הנובעות משינויי אקלים, או נוגעות לשינויים סביבתיים מרחיקי לכת, נובע ברובו מתחושת חוסר האונים של מרבית הציבור בבואו להתמודד עם תופעות רחבות היקף כל כך.

לעיתים נדמה כי אין ליחיד השפעה רבה על המתרחש, וכשתחושה זו מתוספת לפחד מפני ההכרה במצב החמור שאנחנו נמצאים בו כאנושות, היא עשויה להוביל להדחקה, ולמנוע מאיתנו לקחת אחריות ולפעול. רבים גם מתקשים להתמודד עם המחשבה שבני האדם הם הגורמים לתהליכים אלו, ו"תקועים" בשלב ההאשמה העצמית, שמונעת את ההסתכלות הפרקטית קדימה.

אינטרס הישרדות משותף

יש מעטים הטוענים שלהתחממות הגלובלית אין קשר לפעילות האדם, טענה שבעיניי, אפילו אם הייתה נכונה בחלקה – היא לא רלוונטית. הטבע הוא אכן תמיד דינמי ומשתנה, וכך גם האקלים. אבל ההתמודדות עם השלכות משבר האקלים היא לא שאלה של מה טבעי ומה לא, אלא שאלה של כדאיות. אל לנו לשכוח שבני אדם הם חלק מהטבע, ושבסופו של דבר אמות המידה שלנו לגבי התהליכים שמתרחשים סביבנו מוכתבות על ידי ההשפעה שלהם עלינו. ההגדרה של בעיה סביבתית מתחילה בדרך כלל כשמדובר בתהליך שמזיק לבני האדם. לכן אני חושבת שההתמודדות עם בעיות סביבתיות צריכה להיות אינטרס הישרדותי משותף של כולנו, ולא כפופה לאג'נדה פוליטית.

בקיץ האחרון שינויי האקלים כתוצאה מההתחממות הגלובלית הורגשו בצורה משמעותית באזורים רבים בעולם, בין היתר בישראל, שהולכת ומתייבשת. עומס חום חריג וקיצוני, ואיתו גם שינויים במשטר המשקעים מתחילים להשפיע כבר עכשיו בצורה קריטית כמעט על כל תחומי החיים. בחלקים מאירופה נרשמו הטמפרטורות הגבוהות ביותר שנמדדו אי פעם, ולחוסר האיזון במשקעים יש השפעה ישירה על החקלאות ועל גידול המזון בישראל ובעולם. חלק מההשלכות של שינויי האקלים אנחנו אפילו לא מקשרים אליהם באופן ישיר, כמו, למשל, התפרצות מחלת העכברת בנחלים בצפון, או בעיות של עוני ותחלואה ברחבי העולם. השפעה נוספת שאנחנו חווים בישראל היא עלייה בזיהום האוויר בגלל סופות חול ואבק.

על פי ההערכות, ללא הפחתה בפליטות גזי החממה, הטמפרטורה הממוצעת בחודש יולי בישראל תהיה כ–40 מעלות, טמפרטורה שהיום מאפיינת את מדבר סהרה. כמו כן, הגברת האידוי ותזוזת משקעים לכיוון צפון עשויה להביא למדבור של המדינה כולה.

בוועידת האו"ם לשינויי אקלים 2015 (ועידת פריז), נחתם הסכם פריז, שמגדיר יעדים ברורים להפחתת הפליטות של גזי חממה על מנת להגביל את ההתחממות הגלובלית ל–2 מעלות צלזיוס בהשוואה לתקופה הטרום תעשייתית עד שנת 2050, תוך שאיפה להגביל אותה ל–1.5 מעלות.

האדם חייב לנסות להגן על מגוון בעלי החיים. הבמבי בכפר

הסכם זה, עליו חתומות 195 מדינות, בהן ישראל, משמש במידה רבה קו מנחה להתמודדות עם משבר האקלים העולמי, ומדינות רבות כבר פועלות באפקטיביות על מעבר לשימוש באנרגיות מתחדשות (כמו אנרגיה סולרית), והפסקת השימוש בדלקים פוסיליים לטובת עמידה ביעדים. לעומת זאת, ביוני 2017 הודיעה ארצות הברית על פרישה מההסכם (מטעמים כלכליים).

על פי מסקנות הדו"ח האחרון של ה–IPCC (הפאנל הבין–ממשלתי לשינויי האקלים) שפורסם באוקטובר: עד כה הטמפרטורה הממוצעת עלתה בעקבות פעילות אנושית בכמעלה אחת (מאז התקופה הטרום תעשייתית). התחממות עולמית של 1.5 מעלות אמנם תוביל לנזקים חמורים יותר מאלו המתרחשים כיום, אך להגבלה למקסימום הזה לעומת מקסימום של 2 מעלות צלזיוס, תהיה השפעה רבה על צמצום הנזקים. כדי שהטמפרטורה לא תעלה ביותר מ–1.5 מעלות, האנושות תצטרך להפחית את פליטות הפחמן הדו חמצני ב–45 אחוז עד שנת 2030 ובקרוב ל–100 אחוז עד שנת 2050, ביחס לרמת הפליטות שהייתה בשנת 2010, וגם פליטות גזי החממה האחרים צריכות להצטמצם במהירות.

בישראל העשייה חלקית

אף על פי שמדינת ישראל חתומה על הסכם פריז, העשייה שלה בתחום צמצום הפליטות היא מאוד חלקית, וכרגע רחוקה ממימוש היעדים. תוכניות המתאר שנוגעות לאנרגיה מסתפקות ביעדים נמוכים בהרבה מאלו שנדרשים כדי למנוע מאיתנו להגיע לנקודת האל חזור.

לאחרונה פורסמה מדיניות משרד האנרגיה שהתייחסה לרפורמות בשוק החשמל, ותוך כך הכירה בחשיבות המעבר ההדרגתי של ישראל לאנרגיות חלופיות. אך כרגע התוכנית שמוצגת כוללת עיסוק רב והפניית משאבים לשימוש בגז "טבעי", ולא באנרגיה סולרית או מתחדשת מסוג כלשהו. חשוב לציין כי הגז ה"טבעי" אמנם מפחית במקצת את הפליטות, אבל הוא אינו אנרגיה נקייה, ותהליך קדיחת האסדות בעצמו כרוך בפליטת גזי חממה. מדינות אחרות בעולם כיום עסוקות במעבר מגז לאנרגיה מתחדשת.

כיום, במדינות אחרות בעולם קיימת תנועת אקלים חזקה, שמובילה שינויים במדיניות של הממשלה ביחס לפליטת גזי חממה, ומקדמת דרך לחץ ציבורי את המאבק לעצירת ההתחממות הגלובלית. תנועת האקלים בישראל חסרה כוח ציבורי והתגייסות של האזרחים למאבק, שנוגע לחיים של כולנו, ורק דרכו ייוצר שינוי. בדמוקרטיה – סדר העדיפויות של הפוליטיקאים מוכתב במידה רבה בידי דעת הציבור, וההתגייסות שלנו כאזרחים למאבק הזה היא קריטית ורחופה.

שוק האנרגיה הסולרית בארץ נמצא בתהליך של צמיחה, וכיום נעשה משתלם להפיק חשמל מאנרגיה סולרית (גם לאנשים פרטיים). כיוון ששמש לא חסרה לנו בכלל, אני אופטימית בקשר ליכולת של ישראל לעמוד ביעדי הסכם פריז, ולהגיע בסופו של דבר למצב של אפס פליטות של גזי חממה. המעבר לאנרגיות מתחדשות הוא לחלוטין בר יישום בישראל, וחשיבות ההירתמות הציבורית לתהליך הזה היא גדולה מאוד.

ב–29.11.18 תתקיים ועידת האקלים הישראלית בהובלת מספר ארגוני סביבה ואנשים מובילים בתחום. מטרת הוועידה היא קבלת תמונת מצב כללית על שינויי האקלים בישראל ובעולם, ותיאום דרכי הפעולה והעבודה של הגורמים השונים בתחום. הוועידה פתוחה למתעניינים (חפשו באינטרנט ועידת האקלים הישראלית 2018).

אני מזמינה את כל מי שהנושא חשוב לו להצטרף לפעילות של צוות אקלים בארגון "מגמה ירוקה" שבו אני פעילה בחודשים האחרונים, ושמוביל חלק משמעותי מהעשייה לקידום המעבר לאנרגיות מתחדשות. www.green.org.il/climate-team

ענבל וסלי, י"ב/2

ללכת על המים

מהטחנות שהיו מרכז חקלאי וסיפקו קמח במאה ה–19, דרך עצי האיקליפטוס שהובאו כדי לייבש ביצות ועד אסונות שאירעו בגלל הזנחה סביבתית ולעומת זאת ציפורים שממלאות אותו היום לאורכו ● על התחדשות פארק הירקון

ממרכז חקלאי לריאה ירוקה. טיול של ח'/3 בפארק הירקון

באפריל שנה שעברה יצאנו, כיתה ח'/3, לטיול בפארק הירקון במסגרת לימודי הגיאוגרפיה. המולה והתרגשות אחזו בי ובשאר תלמידי הכיתה העוזבים את ארבע הקירות של כיתתנו ויוצאים לסיור ברחבי הפארק.

מדובר על פארק המשתרע לאורך נחל הירקון. תחילתו במעיינות ראש העין ובסופו הוא נשפך לים התיכון ליד תחנת החשמל רידינג. הסיור התחיל באזור עשר טחנות שנבנו בתקופה העות'מנית. באותה תקופה שימש האזור כמרכז חקלאי שבו טחנו את התבואה וסיפקו קמח למתיישבים. כעת נותרו שרידים של התחנה בלבד מה שמותיר לדמיין כיצד נראה המקום הייחודי הזה במאה ה–19.

עברנו ביער בראשית שבו ניטעו בשלהי המאה ה–19 עצי איקליפטוס שיובאו מאוסטרליה כדי ליבש ביצות ולייער את הארץ. למדנו שהם נחשבים ל"מין פולש" אשר מקומו לא אמור להיות בארץ ישראל.

התקדמנו לעבר הבריכות שבהן שטים ברווזים ואווזים, שם עשינו אתנחתא של צהרים, נהנינו מהמראה הנפלא והייחודי של הנוף וספגנו את האווירה. במקביל לכך, למדנו על נהר הירקון ומהו הגורם לזיהומו הבלתי רגיל והפיכתו לאזור אסור לרחצה.

שאלה שעוררה בתלמידי הכיתה ובי עניין הינה השאלה ששאל המחנך שלנו בדף עבודה שניתן במהלך הסיור "למי יש זכות לטבע?". התעורר שיח מעניין ומרובה דעות.

לדעתי, מי שדואג לטבע, משפר את המצב של הטבע והסביבה, יש לו זכות לטבע. למדנו על מקרים עצובים וטרגיים שהיה אפשר למנוע אילו בני האדם היו מטפחים ודואגים לנהר הירקון. כמו האסון הכבד שהתרחש ב–1997 או התמוטט גשר ארעי שנבנה עבור טקס הפתיחה החגיגי של המכבייה ה–15. הספורטאים נפלו לנחל הירקון שהיה מלא בבוצה רעילה שהצטברה במהלך השנים בשל הזרמת שופכין לנחל. חלקם של הספורטאים וכוחות ההצלה נפטרו בשל הזיהום ואחרים נשארו נכים ופגועים.

סיפור אחר שנגע ללבי הוא על ספורטאית ששטה כחלק מהאימונים בקיאק. היא איבדה הכרה והתהפכה והייתה בסכנת טביעה. אנשים שצפו בה מגדת הירקון פחדו להיכנס למים בשל רמת הזיהום הגבוהה. לאחר דקות ארוכות ומתמשכות קפץ למים גבר ניצול שואה והציל את חייה.

כשלוש שנים נאבקה על חייה ועל שיקומה. בסופו של תהליך ארוך היא חזרה לפעילות מלאה בזכות אומץ לבו של מצילה. שנים של הזנחה וחוסר דאגה לסביבה של הפארק גרמו להרס ולטרגדיות לדורות הבאים. ועכשיו, זהו תפקידנו לדאוג ולהציל את נהר הירקון. להציל את הסביבה. ולמי לדעתכם, יש זכות לטבע?

רומי הררי, ח'/3

צועדים עם הרוח

כדי לעורר את דעת הקהל למשבר האקלים הצטרפנו בשנה שעברה למצעד האקלים ● היה טוב לראות רבים כל כך בקהל

טטיאנה: "באפריל לפני שנה התקיים בגן מאיר מצעד האקלים 2018. המורה עפרי הזמינה אותנו לאירוע המדהים. עפרי עוסקת בבעיות אקלים (בהתחממות גלובלית במיוחד), ויודעת המון דברים על טבע וכדור הארץ.

"כשהגענו לגן מאיר היתה לנו שיחה עם אנשים חשובים שקשורים לפוליטיקה (חברי כנסת וגם מדען אקלים), אחרי כך הכנו פוסטרים ושלטים בנושא אנרגיות ירוקות. הרבה אנשים התעניינו ובאו לדבר איתנו, כי הם ראו על השלט שלנו את הסמל של 'הכפר הירוק'. פגשנו במצעד גם אנשים מבית הספר אמיס, ראינו גם את המורה למתמטיקה שלנו. היה מקסים לראות שמספר גדול של אנשים, ואפילו ילדים, נותנים יד להצלה של כדור הארץ!

"במשך המצעד עשינו סיבוב גדול ברחובות דיזנגוף, רוטשילד, חשמונאים, ואפילו תזמורת כלי נשיפה הצטרפה אלינו. אהבתי את האירוע מאוד".

אליסה: "ביום שישי האחרון קיבלנו הזדמנות להשתתף בהפגנה בעד אנרגיות ירוקות במקום לקבל אנרגיה דרך חברות שמפרישות המון חומרים רעלים לאטמוספרה שלנו. הבנתי עד כמה הדבר חשוב בשבילנו ושבאמת צריך להתחיל לעשות משהו כדי להבטיח עתיד טוב לנו וגם לילדים שלנו. ההפגנה הזאת הייתה הראשונה בשבילי ואני שמחה שהשתתפתי באירוע כזה".

סופיה: "באנו למצעד הזה להראות למקבלי החלטות בארץ ובכל העולם שאנחנו נחנקים וחונקים את כדור הארץ שלנו בגזי החממה שאנחנו פולטים. זאת הייתה המחשבה של האנשים שצעדו במצעד האקלים בתל אביב. חשוב היה לכל אחד ואחד מה יקרה עם העולם שלנו בעוד כמה שנים. נראה כאילו שיש עוד המון זמן, אבל בעצם, לא נשאר לנו כמעט זמן כדי לעזור לכדור הארץ להתמודד עם ההתחממות. אפילו אנחנו, תלמידות מבית הספר, יכולות להרגיש את עצמנו כחלק קטן ממעשה כל כך גדול. בוא נעזור לעולם וסוף סוף נגן עליו".

ניקול: "לפני שהגעתי למצעד האקלים אף פעם לא השתתפתי בהפגנות, כי לא ראיתי בזה צורך, וכשהעלינו בכיתה את נושא משבר האקלים, זה כל כך פגע בי וגרם לי לחשוב על מה שהדור שלנו עושה לסביבה. כל שנה מזג האוויר משתנה וזה סימן שכל שנה אנחנו פולטים יותר ויותר חומרי זיהום לאוויר. וזה בדיוק הזמן לחשוב על מה שאנחנו עושים ומה אנחנו משאירים לילדינו. בשבילי זאת הייתה הזדמנות וחוויה בלתי נשכחת לבוא ולקחת חלק באירוע, כי בסופו של דבר, חוץ מלהשיג את מטרותינו, הכרנו הרבה מאוד אנשים שאני מקווה שנשמור על קשר איתם. על החולצות של הצועדים היה הכיתוב, שאומר הכול: 'אנחנו הדור הראשון שמבין והאחרון שיכול לשנות'".

"לדור שלנו אכפת מהסביבה". מצעד האקלים בתל אביב

קרינה: "ביום שישי השתתפתי במצעד שקשור לאקולוגיה ולשמירה על הסביבה שלנו. האמת, שזאת הפעם הראשונה שהשתתפתי באירוע כזה והרגשתי שזה מאוד משמעותי. דיברנו עם הרבה אנשים בעלי דעות שונות והדבר עזר לי להבין את הנושא. שמחתי מאוד לראות את הדור שלנו שאכפת לו מהסביבה. נשארו לנו רק 25 שנה כדי לשנות את קצב התחממות כדור הארץ, שהוא תוצאה של מעשי האדם. האם זאת לא סיבה להתחיל לחשוב? זאת לא סיבה להתחיל להציל את הכדור הארץ? אני גאה שהדור שלנו מבין את חשיבות הנושא ומתייחס אליו ברצינות. אני חושבת שכדי לשנות משהו, צריך ליצור כוח חברתי. כי עם כוח משותף כמו שהיה לנו במצעד – אין ספק שנצליח. השינוי בא מתוך האדם עצמו שמוכן לתרום. חוויה המצעד תישאר איתי כל החיים ואני שמחה שהייתי חלק מזה".

אנסטסיה ו.: "ביום שישי השתתפנו במצעד אקולוגי. הלכנו לשם בזכות המורה שלנו, שסיפרה על נושא ההתחממות בעולם ועל המצעד עצמו. כאשר הגענו לשם, ראינו שיש הרבה קבוצות שונות, אבל כולן היו קשורות לאקולוגיה: טבעונים, אנשים נגד גז רעיל, גרינפיס ועוד. המטרה של כולנו הייתה להראות לאנשים שכדור הארץ חייב עזרה, לגרום לאנשים להצטרף ולשמור על הכדור הארץ. לא ציפיתי שיהיו כל כך הרבה אנשים, אבל שמחתי מאוד לראות שיש עוד רבים שהסביבה חשובה להם".

טטיאנה שפילובה, י"א/10, אליסה רבינוביץ', י"א/10, סופיה פונומרובה, י"א/10, ניקול קילימניק, י"א/10, קרינה שטרובה, י"א/10, אנסטסיה ולמוז'קו, י"א/10

השלום מתחיל בתוכנו

מקליטת התלמידים החדשים ביומם הראשון ועד להישג מעולה בעקבות רעיון חוצה גבולות ● הקולג' הבינלאומי מבסס מסורת של ערכים ומצוינות

תלמידי כל העולם התאחדו!

הם באים מקצות תבל כדי להתגבש לקבוצות לימודיות ● על הצעדים הראשונים בארץ, ליל המדענים וזכייה במימון לסטרטאפ ● כמה רגעים מהקולג' הבינלאומי

מטרינידד ועד קוסובו

לקראת סוף אוגוסט התרגשנו לראות בשדרה התעופה תל־מידים מכל העולם, חלקם בפעם הראשונה בישראל, שבאו ללמוד השנה באמיס. הם התקבלו בחיבוק על ידי נציגי הקולג' הבינלאומי. נכון לעכשיו– לומדים באמיס 140 תלמידים זרים מתוך 190 תלמידים בסך הכול. מדינות המוצא של התלמי־דים כוללות את: טרינידד וטובאגו, סווזילנד, אל סלוואדור, גואטמלה, קוסובו ועוד.

קבלת פנים

השבוע הראשון להגעתם של התלמידים החדשים לקולג' הבינלאומי בכפר הירוק היה שבוע חשיפה והיכרות עם בית הספר והכפר, וכלל מפגשים על הצוות, ההנהלה ועודד רוז, מייסד אמיס. התלמידים עברו גם סדנאות בנושאים שונים, שבמהלכן למדו להכיר זה את זה ואת החזון של אמיס.

לילה שכולו מדע

תלמידי אמיס השתתפו זו השנה השנייה בליל המדענים באוניברסיטת תל אביב, שמכנס מדי שנה ארגוני נוער ובתי ספר מרחבי הארץ למגוון פעילויות מדע מעשירות לבני כל הגילים. קבוצת Green Team מאמיס קידמה את חזון הקיימות של הקולג' הבינלאומי והציעה פעילויות יצירה ומיחזור לילדים. רבים מבאי האירוע השתתפו בפעילות, והוא הוכתר כהצלחה גדולה.

התקבלו בחיבוק. תלמידים חדשים בשדה התעופה

פעילות יצירה ומיחזור. ליל המדענים

באים מכל העולם. תלמידי אמיס באוניברסיטת תל אביב

מדברים שלום

כנס יוקופס הוא המשכה של מסורת שמפגישה בין ישראלים לפלסטינים, לתלמידים מכל העולם, ומנסה למצוא דרכים לדבר על מה שהכי קשה

תחילת השנה באמיס נפתחה עם כנס היוקופס (Yocopas), תוכנית שמעודדת שלום במזרח התי־כון. נפגשנו עם רחל שילה, שסיפרה על הכנס.

זוהי תוכנית לתלמידים מישראל, פלסטין ורחבי העולם שמטרתה להפגיש ולהידבר. אמיס מאמין שהחינוך הוא הדרך לשלום בין הישראלים והפלסטינים בארץ ישראל ולכן הכנס הזה מתקיים כל שנה.

יש מפגש בתחילת השנה וממשיך בשני סמינרים. בכל שנה הכנס עוסק בנושא אחר, כאשר השנה הנושא הוא "הסיפור שלי, שלך ושלנו".

השנה הגיעו 5 בתי ספר פלסטינים, 5 בתי ספר בתי ספר ישראלים–יהודים, בית ספר ישראלי–ערבי אחד ועמותה אחת. 350 משתתפים הגיעו מרחבי העולם, והתלמידים שהגיעו שהו שלושה ימים במעונות אמיס בכפר הירוק.

הם נפגשו עם אנשים שדיברו על הסיפור כדיאלוג, איך מבינים אם הסיפור הוא אמיתי או שקרי, איך לעצב את הסיפור שלי ומה קורה במוח כשהוא שומע סיפור. אנשים רבים מרחבי העולם הגיעו להרצות והציגו את נושא הסיפור מכיוונים שונים: מהשתקפות הסיפור בתקשורת, סיפור הסכם יום שישי הטוב באירלנד, סדנת תמונות בנושא הכוח של סיפור ועד סיפור המים במזרח התיכון.

הכנס נחתם בטיול של הקבוצה ליפו, כדי להראות מקום שבו חיים יהודים וערבים יחד באופן סימביוטי. מטרת הכנס היתה לתת לתלמידים כלים שיוכלו ליישם בבית הספר ובחיים.

אמיס

"דיברתי על נושא הכוח בסכסוכים". פאנל בהשתתפות גילי רומן

המנהל גילי רומן

במוח, לא בכוח

גילי רומן, מנהל הקולג' הבינלאומי, סיפר לנו על השתתפותו בפאנל בכנס בינלאומי בנושא העצמת נשים.

"ב–10.11 ייצגתי את הכפר הירוק ואת אמיס בכנס הבינלאומי של ארגון המדינות האירופיות בנושא העצמת נשים. זהו ארגון דומה לאו"ם של אזור הים התיכון. לכנס הגיעו נציגים מכל רחבי מדינות הים התיכון, רובן מדינות ערביות, כאשר אני הייתי הישראלי היחיד.

העברתי פאנל עם עוד שלוש נשים חזקות ומש־פיעות מלוב, מרוקו וצרפת ודיברתי על נושא הכוח בסכסוכים, בעיקר נושא של הנשים ותרמיתן בחב־רה. לדעתי, לא נכון להוסיף כוח למערכת. מלמדים אותנו תמיד איך להילחם על המקום שלנו, ואנחנו מלמדים את הנשים בחברה להילחם על מקומן במ־קום להוריד את הכוח שנכנס למערכה. באמיס אנחנו מנסים ללמד גם את הגברים להיות יותר רגישים ומבינים, ולא רק לגרום לנשים להשתמש בכוח.

במערכת החינוך הילדים תמיד צריכים להילחם על מקומם בכיתה ועל הרשות להביע את דעתם ולדבר, אבל באמיס זה לא כך. אנחנו מחנכים את התלמידים לבסס שיעורים על שיחה, במהלך השיעור להקשיב ולהבין. בנושאים של סכסוכים, בדרך כלל אנשים קופצים ומתחילים להתווכח, במקום לתת לאנשים אחרים את המקום להתבטא ולהקשיב להם.

עדן כהן, ט'/4, ענבל וסלי, י"ב/2

צלילי דורותיאה

שיעורי פסנתר ועזרה בלימודים ● דורותיאה מרחיבה על ההתנדבות בקולג'

לומדים להכיר את תל אביב דרך אמנות. סיור של אמיס

דורותיאה, בת ה-18 מגרמניה, סיימה את לימודיה בתיכון והחליטה להגיע ולהתנדב בקולג' הבינ־לאומי בכפר הירוק.

מלבד העזרה למורים במקצועות ובתחומים השונים, היא מעבירה ביוזמתה שיעורי פסנתר לתלמידים שמעוניינים ללמוד לנגן. היא מספרת שנגינה בפסנתר היא התשוקה שלה, ושהיא מאוד שמחה שהיא יכולה ליזום וליצור את המסגרת המוזיקלית הזו באמיס.

"כששמעתי על אמיס, הרעיון של החיים המשותפים עם אנשים מכל העולם קסם לי. תמיד מעניין ומהנה להקשיב לסיפורים ממקומות שונים ולהכיר מגוון של תרבויות וסיפורים. רציתי לעשות משהו משמעותי לפני הלימודים באוניברסיטה, והחוויה כאן עלתה על הציפיות שלי. כמובן, בהתחלה יש בדידות וקושי בהגעה לבד לארץ חדשה, אבל יש באמיס אווירה תומכת ושיתופית שגורמת לך להרגיש שייך".

ענבל וסלי, י"ב/2

משלחות

חלום אמריקאי

איך נראה בית ספר בארצות הברית? ומה מעניין את בני הנוער שם? סיפורה של משלחת הכפר לאוקלהומה ולניו יורק

עם המלווים נתי פס, מרכז שכבה י"א, ואור זוהר. המשלחת בניו יורק

בסוף ספטמבר התאספה קבוצת תלמידים משכבה י"א בשדה התעופה דוד בן גוריון, כשפניה מועדות לאוקלהומה. 14 התלמידים והתלמידות שהרכיבו את המשלחת, בהובלתם של נתי פס – רכז שכבה י"א, ואור זוהר – מחנך בשכבה י', היו נרגשים מתמיד לקראת המסע המרגש והמעניין. הם נסעו לאוקלהומה, שם שהו כשבוע, ומשם המשיכו לארבע ימים בניו יורק.

כשהגענו לאוקלהומה קיבלנו חיבוק ענק מחברי המשלחת האמריקאים, ואחרי מסע מעייף של 24 שעות זה חימם את הלב. הם חיכו לנו, כשהם מניפים שלטים עם שמותינו. גם בני משפחה, חברים ואפילו חברי משלחת מהשנה שעברה הגיעו לברך אותנו עם הגעתנו, וזה היה מרגש מאוד.

במהלך השבוע הגענו לבית הספר המקומי, ומשם נסענו באוטובוס צהוב (כמו בסרטים) למקומות מרכזיים באוקלהומה. ביקרנו במוזיאון לזכר אירוע הטרור שהיה בעיר, באולם הכ־דורסל של קבוצת הת'אנדרס המקומית ובמוזיאון של שבט אינדיאני מהאזור. באמצע השבוע הגענו לבית הספר שלהם והראינו מצגת לשכבות ט'–י' על ישראל ועל הכפר, ובכלל זה סרט שהפקנו בעצמנו. לאחר מכן ראיינו אותנו לעיתון בית הספר שלהם. ביום האחרון באוקלהומה הגענו לבית הספר וכל אחד מאיתנו למד עם המארח שלו בכיתתו.

אחרי שעות הלימודים ובימים שבהם לא היו לימודים, טיילנו כל חברי המשלחת יחד: הלכנו לקניון, ביקרנו בירידי השנתי ואכלנו אוכל מצוין.

צפינו גם את משחק הכדורעף של נבחרת בית הספר שלהם, ואחת מחברות המשלחת שלנו השתתפה בו. במהלך המשחק זכינו לראות באמת את רוח בית הספר שלהם, שנוגעת בכל אחד ואחד מהם. האמריקאים גאים בבית הספר שלהם, לובשים חולצות של בית הספר מחוץ ללימודים וגם שרים את ההמנון שלהם בגאווה רבה.

המארח שלי הוא שחקן פוטבול בנבחרת בית הספר שלהם, ולכן הוא לקח אותי לצפות במשחק פוטבול של האוניברסיטה של אוקלהומה. המשחק התקיים באיצטדיון ענק ובו 90 אלף מושבים, והוא היה מרהיב ומרתק.

לאחר שבוע באוקלהומה טסה המשלחת לארבעה ימים בניו יורק. ביקרנו בטיימס סקוור, בסנטרל פארק, בגשר ברוקלין ובעוד הרבה מקומות. הביקור היה בלתי רגיל, והתגבשנו כולנו יחד.

האמריקאים יגיעו לארץ באמצע דצמבר, ואנחנו ממש – אבל ממש – לא יכולים לחכות לפגוש אותם שוב.

איתי קויאטק, י"א/6

רועי פאר, מקום ראשון באולימפיאדה לכימיה

משלחת לאסן, גרמניה, עם המורה נועם נדיר

EMIS Team Wins Startup Funds

A team of five EMIS students traveled to Los Angeles to compete with 12 other teams for initial funding to start a new business. Sponsored by Founder's Bootcamp, an organization dedicated to helping high school students to start businesses based on their innovative ideas, these 13 teams were selected out of initial 1000 teams. Eight of the 13 teams were selected to receive $50,000 to begin the process of building a company for their proposed project. The EMIS team, Green Stream, introduced their WaterPoint project, an innovative water-from-air device. GreenStream was one of two teams put together under the GreenStart Academy initiative at HaKfar Hayarok. Both teams were selected for the funding. The teams were also introduced to venture capital groups, like Scopus Ventures, who may provide significantly larger investments. The students will return to Los Angeles this summer to build a second prototype and receive advice from engineers and business builders.

The EMIS team (Jerome deBruyn, Daniel Massoud, Neo Cieutat, Vinny Ono, and Long Hai Tran, all DP1s) submitted an innovative proposal for an efficient way of producing water from air. Building on the work started by another EMIS graduate, Hamada Najjar (Class of 2016), the students, with the help of their mentor and physics teacher, Robert Roach, have designed a compact and easily produced machine. The device will produce large amounts of water by condensing it out of air pulled into the device. Energy available from water vapor will be used to power most of the process and is thus, currently, is one of the most efficient in the world. Consequently, the water produced will be very inexpensive and can provide badly needed fresh water to the huge number of places in the world without adequate clean water. The team has been invited to work with venture capital groups to obtain sufficient funding to open a factory to produce the devices. The team desires to open the factories both in Israel and in Palestine to provide jobs for Palestinians. Expansion world-wide is possible because of the natural relationship with the embassies of over 40 countries of the students at EMIS.

Use of the machine will not only provide badly needed clean water, it is entirely environmentally friendly and removes energy from the air and produces no pollutants.

EMIS students will participate in building the prototype and conduct research on various aspects of the process. The project demonstrates what can be accomplished as we work together and it gives an environmentally clean process of providing badly needed water. It is thus a great example from the EMIS mission of providing peace and sustainability in the Middle East.

רוברט רוטש

אלוף ההוקי רולר

נתנאל כץ, תלמיד ז'/1, זכה עם קבוצתו בטורניר בינלאומי בדנמרק

נתנאל כץ, תלמיד בכיתה ז'/1 בכפר הירוק, זכה יחדיו עם קבוצתו – צורן פלקונז – במקום השלישי בתחרות ההוקי רולר, שהתקיימה בדנמרק ביוני 2018, והביא גאווה גדולה למדינה ולבית הספר.

רוקי הולר הוא משחק קבוצתי, שהתפתח מהוקי קרח, שבו קבוצה מנסה להבקיע דיסקית או כדור פלסטיק לשער הקבוצה היריבה באמצעות מחבט ייעודי בעל להב מעוקל, תוך כדי החלקה על רולרבלייד.

נתנאל מתאמן בנתניה כחמש–שש פעמים בשבוע. כל אימון אורך כשעה, והוא אינטנסיבי מאוד. נתנאל משחק בקבוצתו בתפקיד מגן. בתחרות שיחקו קבוצות מארצות שונות, ונתנאל התחרה מול רוסיה, שבדיה ודנמרק. בתום המשחק האחרון נעמד על הפודיום, בעודו מתרגש מהמקום השלישי והמכובד שהגיע אליו ומהמנון "התקווה".

"אני רוצה להמשיך להתאמן ולהגיע להישגים גבוהים. בנוסף, אני מבקש לחשוף את הציבור המקומי לענף הספורט המאתגר והחשוב של ההוקי רולר", אמר נתנאל במהלך הראיון.

ליהי בורנשטיין, ח'/2

מתאמן כחמש–שש פעמים בשבוע. נתנאל כץ עם סיסקו ודפנה מנור, מנהלת חט"ב

ההישגים שלנו

נתראה בפורמולה 1

נוה טלאור (י"ב) וחן אידו (ז'), שני תלמידי הכפר, משתתפים באליפות ישראל בקארטינג וקוטפים את המקומות הראשונים

הכירו את נוה טלאור ואת חן אידו – שני תלמידי הכפר, המשתתפים באליפות ישראל בקארטינג.

נוה בן ה–17, תלמיד כיתה י"ב/6, נוהג מגיל תשע והתחרה באליפות העולם למנועי ROK באיטליה ב–2016, קצת אחרי שזכה באליפות ישראל בקטגוריית ג'וניור (גילאי 12–15). בשנת 2017 התחרה בקטגוריית סניור (גילאי 16+) וסיים במקום השלישי באליפות ישראל.

נוה התחרה בכמה מרוצים במסגרת אליפות ספרד בקארטינג וסיים במקומות יחסית טובים לרמת הניסיון שלו בנהיגה בחו"ל. השנה הוא ממשיך להתחרות באותה קטגוריה ובינתיים ממוקם במקום השני. חן בן ה–12, תלמיד כיתה ז'/10, נוהג מגיל שמונה. בתחילה על קארטים עם מנועי ארבע פעימות ולפני כשנה התחיל להתחרות על קארט עם מנוע 2 פעימות, 125 סמ"ק שמגיע למהירויות גבוהות של עד 110 קמ"ש. חן מתחרה באליפות הארץ בקטגוריית מיני (גילאי 10–12) ומקווה בחודשים הקרובים להשלים את תואר אלוף ישראל בקטגוריה זו.

בשנה הבאה יעבור להתחרות בקטגוריית ג'וניור (גילאי 12–15) ומקווה בקרוב להתחרות גם בחו"ל. שניהם מתאמנים, מתחרים ונפגשים במסלולים בבית שאן, בית ברל, ערד ופצאל וכמובן, ברחבי הכפר הירוק!

ניתן לעקוב אחריהם באינסטגרם: @ chenido.racing, @ navehtalor

נוהג מגיל 8 ומתחרה בקטגוריית מיני. חן אידו

נוהג מגיל 9 אלוף ישראל. נווה טלאור

חדר מורים ועובדים

בורחים מבית הספר.
המורים בחדר בריחה

המורים בטיול
סוף שנה קודמת.
או-טו-טו נחים

מחייכים
תמיד.
המורים
בתחילת
השנה

פעילות סוס
ועגלה. מורים
בסוף שנה

לא יכולים לזכור כאב, אבל האם נלמד ממנו?

המסע לפולין, כעיסוק ישראלי בטראומה, צריך להיעשות בצורה שקולה ורגישה, ולא ככלי להגברת תחושת הלאומיות ● ואכן, הפגישה עם "הפיזיות" של פולין העלתה בענבל וסלי מחשבות ותובנות על מהותה של אנושיות ועל הצורך להתעקש על קשר אנושי

ידעתי שיהיה קר כשהחלטתי לנסוע, אז גייסתי את החשש ההכרחי, ואף דאגתי להתכונן ולהתלבש בהתאם. בכל זאת, הרגעים הקפואים של פולין היו כמעט קשים מנשוא (תמיד כמעט – לא משנה כמה מעלות באמת היו בחוץ). בסיום כל יום הכריזו שלמחרת הולך להיות קור קשה יותר, ואנחנו לא יכולנו לדמיין איך זה הולך להרגיש.

טעון רגשית וגם פוליטית

כשעמדנו חשופים לרוח באושוויץ בירקנאו, חשבתי על כך שכמו הקור, אין לנו אפשרות לזכור כאב, ובכל זאת אנחנו מנסים ללמוד ממנו. תהיתי אם זה מצליח.

העיסוק בשואה מלווה אותנו באופן די קבוע כאזרחי יש־ראל, והוא נושא טעון מבחינה אמוציונלית, אבל גם פוליטית. אני באופן אישי חושבת שהעיסוק בטראומה מוכרח להיעשות בצורה שקולה ורגישה, ולא להיהפך לכלי לאומי ואף לאומני לעתים, שמבדיל אותנו מעמים אחרים, ונותן לנו רישיון כחברה לעשות מה שנרצה מתוקף הסבל.

"רבים מאיתנו התקשו לעכל את הנורמליות, אבל פתאום הסיפורים נעשו מעט יותר מוחשיים, ואילצו אותנו להתעמת עם המחשבה שכל מה שקרה קרה לאנשים, ונעשה על ידי אנשים"

לנרטיב של "היהודים לעומת הגרמנים" אני פחות מתחברת, ומבחינתי הפרספקטיבה הרלוונטית והבריאה יותר לזכור דרכה את השואה היא העיסוק ב"הומניזם לעומת פאשיזם".

אירועי מלחמת העולם השנייה הם מקרה מבחן מרתק בקיצוניותו למושגים של רוע אנושי, ושל מסוגלות אנושית בכלל. החלטתי מראש שאם אני נוסעת זה בשביל לראות, לנסות להבין מעט יותר לעומק, ולחשוב על הדברים מנקודת מבט ביקורתית ככל הניתן, ועם זאת קשובה. התהליך המשמעותי שאעבור יהיה מול עצמי, ולאו דווקא מול הציפיות של מובילי המסע.

לא חובה לבכות

פולין היתה מדהימה ביופייה, יערות ועיירות ציוריים מוארים בשמש חורפית, תחושה של אוויר נקי ומרחב. חוויה מוזרה לנסוע לארץ אחרת ולא להתקרב כמעט בכלל לחיים של תושבי המקום, לתרבות, לסיפורים, ולתפיסת העולם שלהם. כמו כן, המסע לפולין לא היה עצוב– ועל כך שמחתי מאוד. הניסיון להבין את הרוע או הקושי בעיניי לא צריך לבוא על חשבון הצחוק, אלא לתת לו מקום, ואף להעצים את יכולת ההכלה הבין אישית. לא היתה ציפייה מאף אחד לבכות, דבר שאיפשר מעט יותר חשיבה אינדיבידואלית בעלת משקל.

תחושת הדיסוננס היתה חזקה – רבים מאיתנו התקשו לעכל את הנורמליות של הסביבה הפיזית שהיינו בה. פתאום הסיפורים נעשו מעט יותר מוחשיים, היתה להם אחיזה במראות ובמקום, וזו גם אילצה אותנו להתעמת עם המחשבה שכל מה שקרה קרה לאנשים, ונעשה על ידי אנשים, שחיו בדיוק כמונו. ראינו את הבתים הפולניים שנמצאים היום בשטחי גטאות, או על גבול מחנות השמדה, ושאלנו את עצמנו, איך אנשים חיים במקום שפעם היה תמצית הרוע האנושי? האם הם יודעים מה היה כאן? ובכלל, מה עושים עם שאריות של מלחמה? הרי מישהו היה צריך להחליט איך להפוך את מיידנק למוזיאון, ומה ללמד את הילדים בבתי הספר.

האם יש גרעין לאנושיות?

עומדים בטרבלינקה, עומדים במיידנק, מהרהרים ברוע האנושי, ועדיין מנסים להבין – מה אפשר לעשות עם זה? כולם נראו לי קצת חסרי אונים לנוכח המחשבה על ערעור הגבולות המוסריים והתפיסה האנושית שנראים לנו לרוב יציבים עד מאוד.

לפתע הבנתי שכולנו שרויים באותו בלבול, ובאותו ניסיון להתמודד עם הטראומה. גם מי שמביע דעות נחרצות שאני לא מסכימה איתן בנושא – בסך הכול מתמודד עם אותו פחד.

הסדר המופתי באושוויץ 1 תפס אותי לא מוכנה. כשאמרו מחנה ריכוז דמיינתי מבנים זמניים וארעיים, קצת כמו שכונת עוני. המבנים באושוויץ 1 ובשאר המחנות שביקרנו בהם היו בנויים למופת – מלבנים אדומות שמונחות זו על זו בקפידה, משורות מסודרות של מבנים מרשימים עם שבילים ישרים ורחבים – מקום שכל תכליתו היתה עינוי, ניצול ומוות. ידעתי שהכול היה מתוכנן ומסודר, אבל הפליא אותי לחוש עד כמה.

במחנות האלו עברו מספרים אדירים של בני אדם, שנעשה ניסיון שיטתי ומרחיק לכת לטשטש את היותם אנושיים. מה נשאר כשמשתדלים להפשיט אדם מזהותו? ללא בית, ללא משפחה, ללא שם, ואפילו ללא שיער. האם יש גרעין אנושיות שמשמר את הזהות של אדם במצב כזה?

שוב ושוב אנחנו נתקלים בסיפורים על תקווה, על כוח רצון, שמשאיר אנשים בחיים, ששומר על צלם האנוש שלהם. האמונה במשהו, והפעולה בשמו איפשרו לאנשים לשמור על חיוניות, ולשרוד בתנאים שאיננו יכולים לדמיין. אנשים סייעו זה לזה, הפגינו חמלה, ושמרו על אכפתיות גם כשהיו רעבים וחולים. זה גורם לי לחשוב שאולי האמונה בכוחו של האדם היא מוצדקת. כשם שיש בנו פוטנציאל לאכזריות, יש בנו פוטנציאל לאנושיות.

לבחור בשותפות, בקשב, בחמלה

ומהי אנושיות?

בטקס הקראת שמות הקרובים שנספו בשואה של כל חברי המשלחת נאמרו שמות רבים של אנשים שלא הכרתי מעולם. עד לאותו הרגע לא הצלחתי להבין– למה חשוב כל כך לאנשים לשמור ולציין את הזהות והשמות של הקורבנות. האדרת הקורבן וההתחפרות בסבל נראו לי תמוהים במקצת, אבל דווקא כששמעתי את השמות נאמרים בזה אחר זה מפי קרוביהם החיים שלומדים איתי בשכבה, התחדדה אצלי ההבנה שכל אחד מהם, וגם כל אחד בעולם הזה הוא משפחה של מישהו, או קרוב לאנשים מסוימים, שכל אחד מהם קרוב לאחרים, וכולם משפיעים זה על זה, במערכת של קשרים שמאחדת את כל האנשים. דווקא באושוויץ שרתה עליי האופטימיות. הגדרתי לעצמי את המונח הבלתי ברור "אנושיות" בתור הבנת השייכות שלי לכל בני האדם, מוכנות לראות את התלות ההדדית של כולנו אחד בשני, ולבחור בשותפות, בקשב, ובחמלה.

בימים האחרונים שלנו בקרקוב התחיל לרדת שלג, דבר ששימח מאוד את כולנו. ההתפעלות המשותפת והטהורה מדבר כל כך פשוט הוכיחה בשבילי שהחופש לאהוב, להתרגש מהחיים, ולהיות יחד, הוא דבר שראוי לשמור עליו ולפעול בשמו.

עם סיום המסע אני יכולה להגיד בביטחון שאני שמחה שיצאתי אליו, כיוון שמבחינתי עדיף תמיד לנצל את ההזדמנות לראות את הדברים במו עיניי, או לפחות בפרספקטיבה אחרת, וללמוד עליהם עוד. המסע ללא ספק היווה הזדמנות לחשוב, והותיר אותי עם שאלות חדשות.

ענבל וסלי, י"ב/2

"במחנות עברו מספרים אדירים של בני אדם, שנעשה ניסיון שיטתי לטשטש את היותם אנושיים. מה נשאר כשמשתדלים להפשיט אדם מזהותו? ללא בית, ללא משפחה, ללא שם, ואפילו ללא שיער. האם יש גרעין אנושיות שמשמר את הזהות?"

לטפל בבובה

י"א/5 השתתפה בתרומת בובות אנטומיות למחלקה האונקולוגית ● עכשיו הוחלט ליישם את הרעיון בעוד מחלקות

מעבדים רגשות בעזרת טיפול בבובה. י"א/5 עם הבובות שנרכשו

לפני כשנתיים הכיתה שלי החליטה לקבל על עצמה פרויקט תרומה כיתתי. בעזרת איסוף בקבוקים ריקים ומיחזורם אספנו כסף לרכישת בובות אנטומיות עבור המחלקה האונקולוגית בבית החולים שניידר לילדים. הבובות שימשו כמשחק רפואי עבור ילדים קטנים ופעוטות החולים בסרטן. הילדים קיבלו בובה אנטומית וערכת רופא, וטיפלו בבובה בהתאם לטיפול שהם עוברים. לדוגמה, הם הזריקו לה זריקות לפני שהם עצמם קיבלו זריקות, חיברו לה זונדה (צינור הזנה) לאחר שחיברו להם זונדה, ועוד. הפרויקט נועד לעזור לילדים לעבד את הרגשות השונים המציפים אותם במהלך האשפוז והטיפולים. לפני כמה ימים נתקלנו בכתבה בכתב עת רפואי העוסקת בפיילוט ובה נכתב כי "יעשה מאמץ ליישם את הפרויקט שכיתתנו השתתפה בו בכל המחלקה האונקולוגית. לאור ההצלחה, אנחנו מקווים כי הבובות האנטומיות ישמשו בהמשך את כל מחלקות הילדים בבתי החולים, ויסייעו להם להתמודד עם הקושי העצום הכרוך בטיפולים.

נועה (נוקה) אלוש, י"א/5

"אלוהים מרחם על ילדי הגן"

בסוף מאי נסענו, כיתה ח'/9, להתנדבות בגן פטרישיה בדרום תל אביב. בזמן הנסיעה הסבירה אמא של אחת מבנות הכיתה על האנשים שחיים ברחובות, שהם חסרי בית, וצריכים לישון בגינות ציבוריות ועל חייהם הקשים. יש גם הרבה פליטים שצריכים לעבוד הרבה שעות כדי להביא אוכל לילדיהם ולכן הם צריכים להשאיר אותם בגן.

בגן הסבירו לנו מי הילדים, בני כמה הם ומאיפה הם באים ואז כל זוג תלמידים צוות לילד בן שנתיים עד ארבע. כולם מאוד התלהבו אך ההתחלה הייתה קשה. כמה מהילדים היו ביישנים, היה קשה לתקשר איתם או שהם לא תקשרו כלל. הלכנו איתם בכביש לגינה ציבורית וכבר שם היה אפשר לראות איך כל אחד מסתדר עם האחריות. בגינה שיחקנו בכל מיני משחקים וחלק מהילדים נקשרו לאחרים ושיחקו יחד עם ילדים אחרים, המילה "חמוד" נשמעה יותר מאלף פעמים וכולנו צחקנו ונהנינו במשך כמה שעות. אך אחרי כל ההתגלשויות, הנדנודים והדיבורים, חזרנו לגן והיינו צריכים להגיד ביי לכל הילדים.

אין ספק שזו הייתה חוויה טובה וגרמה לכולנו להסתכל על החיים שלנו קצת אחרת. ראינו ילדים במצב מצוקה שגרים רק 15 דקות נסיעה מאיתנו והבנו יותר את מצוקתם ואת הצרכים שלהם. שאלנו את הגננת מה צריך בגן והיא אמרה שתמי ארבע וכמה בימבות יהיו מתנות נהדרות, אז כיתתי מנסה לארגן אירוע התרמה בשבילם.

אני חושב שהחוויה הזו ריגשה אותנו במקום שלא ציפינו מפני שיש הרבה מאוד שמועות וסיפורים על דרום תל אביב. לצערי, גילינו שחלקן נכונות אך הבנו שמה שהופך את המקום הזה למה שהוא, זה לא האנשים, אלא הסיטואציה שהם נמצאים בה.

אמיר אילוז, ח'/9

אחי הכי

גלי (י"ב) היתה הראשונה, אחריה באה מאיה (ט') ולבסוף הצטרפו התאומים תומר ונועה (ז') – ארבעה אחים לבית משפחת ביטרן מרמת השרון, שלומדים בכפר הירוק ● ראיון משפחתי

ארבעה אחים לבית משפחת ביטרן מרמת השרון לומדים בכפר, וכולם במסלול מחוננים. דיברנו עם גלי, מאיה והתאומים נועה ותומר והבנו איך זה ללמוד כמעט כל המשפחה, יחד, בכפר.

גלי, י"ב/2, היא הראשונה שפתחה לכולם את שער הכפר והיא מספרת: "לפני שש שנים הייתי אמורה להצטרף לכיתת מצוינות כל־שהי בבית ספר עירוני ברמת השרון. בשבוע האחרון לפני ההרשמה קרוב משפחה חשף בפניי את האפשרות של הכפר. הייתי כאן בחוג למחוננים לפני כן, אבל לא ממש רציתי ללמוד פה. אמא שלי רשמה אותי למבחנים למסלול מנהיגות ללא ידיעתי ועברתי. אחרי כן אמא שלי אמרה לי ללכת למבחן למסלול מחוננים, סתם בשביל לנסות, ועברתי. אז היה לי ברור שכדאי שאלך לכפר, וכמו כל תלמיד חדש פה, אחרי שבועיים הבנתי שזאת הייתה ההחלטה הנכונה".

איך זה מרגיש שכל המשפחה כמעט לומדת פה בכפר?

תומר, ז'/4: "הרבה יותר נוח שכולם נו־סעים יחד באותה השעה. יש לנו גם ידע מקדים, ואנחנו מבינים מה יהיה הלאה".

מאיה ט'/5: "עוד לא היה מורה שלימד את ארבעתנו, אבל היה מורה שלימד את שלושתנו, וזה ממש נחמד".

גלי: "אנחנו גם מכירים את הקטעים של כל מורה".

נועה, ז'/5: "כיף להיפגש בחדר האוכל לפעמים, זה מצחיק".

גלי: "אחרי הלימודים כל אחד הולך לעי־סוקים שלו, אבל כיף ללמוד יחד. חוץ מזה, אנחנו משפחה מוזיקלית ואנחנו מנגנים בה־רכב משפחתי משותף".

אילו ערכים קיבלתם מהלימודים בכפר?

מאיה: "חשיבה על הזולת, עזרה לזולת, ערכים של שילוב, שונות, מקומות שונים בארץ ואנשים שונים. קיבלתי מהכפר ערכים לא בהכרח לימודיים, אלא גם חברתיים. למדתי את זה בעקבות צירוף כיתת נעל"ה לשכבה שלי, ופגשתי אנשים שלעולם לא הייתי פוגשת אחרת".

גלי: "למדתי בעיקר הגשמה עצמית, עידוד למצוינות והגשמת חלומות. עי־דוד לקחת יוזמות".

נועה: "אני יודעת שהרבה תלמידים בבתי ספר אחרים לא אוהבים את בית הספר שלהם, אבל בכפר כיף".

מה מייחד את הכפר מבתי ספר אחרים?

מאיה: "אנחנו מכירים ילדים מכל הארץ מרקעים שונים. זה מרחיב אופקים".

סגן מנהלת בית הספר צחי בן משה עם אם המשפחה והילדים

משפחה שכזאת

"הרבה יותר נוח שכולם נוסעים יחד באותה שעה". משפחת ביטרן

תומר: "הטווסים".

גלי: "מקבלים אותך ועוזרים לך, דוחפים אותך להצלחה. הגישה של הצוות החינוכי מדהימה".

מה המקצוע האהוב עליכם בכפר?

תומר: "שטח. אנחנו מכירים בכפר טבע שלא היינו רואים אחרת. זאת טעימה מהכפר ומהשטח, וזה מה שמייחד את הכפר".

מאיה: "אני דווקא אוהבת יותר ערבית ואנגלית, אני נמשכת יותר לשפות".

גלי: "פיזיקה. הגעתי למגמה רק השנה, והשלמתי שלוש שנים של פיזיקה בשנה אחת".

נועה: "הכול כיף, קשה לבחור".

גלי, שמענו שחיית בתחרות סטארטאפים בסין. ספרי לנו קצת.

גלי: "אני והצוות שלי עבדנו במסגרת בית הספר לסטרטאפים ופיתחנו מכשיר רפואי ביתי לזיהוי התקפי לב שקטים אצל חולי סוכרת. נסענו לסין ליריד המדע והצגנו את הפרויקט והמחקר.

"בסופו של דבר זכינו במקום הראשון. מי שהוביל אותנו לאורך כל הדרך הוא יהודה, מנהל בית הספר לסטארטאפים, שהיה מורה ומנחה מדהים. הוא נותן את הלב והנשמה שלו לתלמידים ולפרויקט הזה, ובאמת מגיע לו הרבה כבוד והערכה על כך".

מה מיוחד דווקא במסלול מחוננים?

מאיה: "יש כאן אנשים שמבינים אותך. שחושבים באותו ראש איתך".

מעיין קרת, ז'/5, עדן כהן, ח'/4

הנדבן שהוריש את הונו לכפר

סיסקו מספר על הנדבן האמרי־קאי, שתרם לכפר מעל שלושה מיליון דולר: "אנדי סגל הוא יהודי חרדי שגר ברנוור ומדי פעם הגיע לארץ, לביתו בארסוף. הוא התנדב בכפר במשך חצי שנה ולימד מינהל עסקים וכל־כלה בכיתת דוברי אנגלית. בכל בוקר הוא היה מגיע למשרדי, מכין קפה, מראה לי מה הוא הולך ללמד באותו יום, עובר לחדר הסגן שצמוד לחדרי, מתפלל והולך ללמד. ביולי השנה קיבלתי טלפון ועל הקו היו שני עורכי דין שהודיעו שאנדי נפטר בנ־סיבות טרגיות והשאיר אותי ואת הרב שלו בארה"ב כמנהלי העיזבון שלו. הוא השאיר לכפר שלושה מיליון דולר ו–50% ממה שיישאר אחרי החלוקה לשאר היורשים.

"זו הייתה תחילת מסע דין ודברים שנמשך שלוש שנים, שבמהלכו הרב ני־סה לגרום לי להתפטר מתפקידי כמנהל העיזבון, ואני סירבתי. אלו היו שלוש שנים לא פשוטות של מאבקים גלויים וסמויים, אך לשמחתי, לפני מספר חודשים הסאגה הסתיימה, והגענו להסכמות. חשוב לציין שעשיתי את התפקיד בהתנדבות, כאשר הרב קיבל שכר ומענק על מאמצו הרגשי.

"בכסף שקיבלנו אנחנו מתכוונים לבנות כיתות נוספות, לשפץ את מגרש הקטר־גל, להקים מגרש אתלטיקה מול האורווה הישנה, לשפץ את האורווה ולהפוך אותה לכיתות אמיס נוספות, לבנות פנימייה של 30 חדרים, להקים עוד שני משפחתונים, לבנות מרכז אקולוגי ועוד. כבר בימים אלה אנו מתחילים לבנות בניין כיתות נוסף בין האוניברסיטה הפתוחה ובין בניין המעבדות, שייקרא על שם אנדי".

נותנים למי שבאמת זקוק

יצאנו, תלמידי כיתה י'/1 והמחנכת נאווה דבש, להתנדב בגן של ילדי פליטים שנמצא בדרום תל אביב. הרעיון התחיל בשעות מחויבות לתלמי־

ט'/5 הלקט ישראל עם המחנך אסף ג.

התנדבות

די התיכון. כל פעם יצאו זוג או שלשה לדרום תל אביב, וכשהם חזרו מהפעילות, הם הביעו התרשמויות, חוויות וח־שק לעוד.

בגן שוהים ילדים מגיל מספר חודשים ועד גיל שש לערך. הילדים נמצאים שם משבע בבוקר עד שש בערב. לצערנו, במקום אין מספיק משחקים ואנשי צוות, ולכן החלטנו לצאת להתנדב בגן ולסייע לילדים ולצוות.

הילדים היו מאושרים כאשר באנו וב־כו כאשר עזבנו. בכל ביקור נקשרנו מאוד לתינוקות החמודים ולילדים, והם נקשרנו אלינו בחזרה.

רעיון ההתנדבות גרם לנו להבין עד כמה חשוב להתרועע עם מיעוט חסר אמצעים ויכולות. חוויה בלתי נשכחת. תקוותנו שיותר ויותר יתנדבו ויעזרו לאוכלוסייה חלשה זו. כולנו בני אדם.

רחל נצ'ו וחנה היילה, י'/1

קח מקל

רימונים לא נופלים רחוק מהעצים

נעל"ה בניצנה עם המחנכת יעל הולאן

טיול שנתי

שכבה י"א

אם להיות כנה, בכלל לא רציתי לצאת לטיול. טיולים תמיד עו־שים לי אסוציאציה ללכלוך, חול ואבק, להרבה רעש ולקור בלילות. אותי הדאיג העניין עם השינה באוהלים ארבעה ימים כשחצי שכבה ישנה באכסניה. אבל אחרי הטיול הזה לגמרי שניתי את דעתי.

הטיול היה נפלא, נורא מעניין ויצר חברויות חדשות. במיוחד אהבתי את המדריך, הוא היה מבדר ועשה את האווירה כיפית וקלילה.

מה שהכי זכור לי מהטיול זה שקטפנו רימונים, זו הייתה הפעם הרא־שונה אי פעם שעשיתי את זה, ונורא הפתיעה אותי העובדה שרימונים גדלים על עצים. אספנו 38 טון, התעייפו והכרנו את האנשים שעובדים שם. הכרנו בחורה שקוראים לה ולריה (כמוני) ושיש לה אחות קטנה בשם נדיה (כמו שלי ישו).

הטיול היה נפלא ואני מקווה שיהיו עוד כאלה!

לרה וולימבובסקיה,י"א/10

מורי שכבה י"א נינה, עירית, עינת ונתי, בניצנה

שכבה י'

נתי פס, רכז שכבה י"א, עם תלמידיו בניצנה

נשמנו מדבר

לאחר החגים יצאנו לטיול שנתי לניצנה שבדרום. ביום הראשון טיילנו במסלול הנקרא מצלעות מכתש. ראינו את החולות הצבעוניים ולבסוף נחשפנו לנוף מדהים של המכתש הגדול.

בערב הגענו לחאן שבו ישנו, כל השכבה, באוהלים.

ביום השני, יצאנו לטיול באזור ניצנה וראינו את האנדרטה לזכר לוחמי חטיבה 8. לאחר מכן נפגשנו עם תלמידי הפנימייה הברואים בניצנה, שסיפרו על החיים שלהם בפנימייה ועל הרת שלהם. לאחר המפגש המעשיר יצאנו לחולות, שיחקנו בריונות ובישלנו את ארוחת הערב בעצמנו. אחרי האוכל, יצאנו לחפש בעלי חיים שחיים במדבר וחזרנו לחאן.

ביום השלישי יצאנו לקטיף רימונים ונפגשנו עם החקלאי בעל המטע שסיפר על חייו בניצנה ועל חייו כחקלאי.

ביום האחרון טיילנו בנחל חוואים ובעין עבדת ולאחר מכן סיכמו את ארבעת ימי הטיול בקבר בן גוריון. הטיול היה מקסים.

מיה סמואלוב, י"א/3